Mă prefac că dorm, dar în realitate ies să-mi procur carburant. Dar abia îmi fac plinul, dau de bucluc.

Mă trezesc lac de sudoare, cu impresia că sînt într-o cadă de baie.

Într-o cadă de baie, pe întuneric. Pesemne e încă noapte.

Mă uit la ceasul de pe noptieră și văd că e trei fără un sfert. Arătătoarele fosforescente îmi apar ca niște brațe răstignite, deci nici un dubiu; nu poate fi nouă și un sfert, din pricina întunericului.

Întind brațul și vîr un deget în paharul de pe noptieră. Simt că paharul e gol. Iau sticla și o zgîlțîi.

E goală și ea.

Cîtă vreme dorm, puțin îmi pasă că sticla de whisky e goală, dar cînd sînt treaz, treaba se schimbă.

Nu mă împac deloc cu sticlele de whisky goale.

Închid ochii și încerc să readorm repede, dar degeaba, nu izbutesc.

Gîndul îmi zboară la afurisitele de sticle goale și cum naiba fac de se termină atît de repede.

Așa e viața, oameni buni. Totul are un sfîrșit pe lumea asta, dar se mai spune și că totul o ia de la capăt.

În cazul de față însă, nu văd s-o ia nimic de la capăt. Cînd o sticlă e goală, goală rămîne fir-ar afurisită să fie ; trebuie ca cineva să aibă grijă să cumpere una plină.

Încerc să gonesc gîndul acesta, dar ce ușor e de spus !

Am nevoie de carburant și cînd dorm ; așa-s eu făcut. Sînt nevoit deci să mă scol, să cumpăr o sticlă de jos, de la barul care ține deschis toată noaptea.

La „Pipistrello“ [1] ca să fiu mai precis.

Cînd să-mi dau jos picioarele din pat, mi-aduc aminte de Greg.

Greg e asociatul meu, și știți doar cine e asociatul meu.

Gregorio Scarta, cîinele polițist care și-a luat licența de detectiv particular o dată cu mine și cu care sînt acum asociat.

La ora asta doarme în bucătărie, unde-și are culcușul. Dacă simte că mă scol, o să vrea să vină cu mine, el fiind primul care aleargă cînd e rost de ceva de băut. Tot el mă ajută să golesc toate sticlele care-mi pică în mînă, dar singur nu bea, ferit-a sfîntul. Pot să-i las chiar cheile de la barul cu bău-

[1] Liliacul.

turi, nu e nici un pericol. Bea numai cînd beau eu, și aici trebuie să vă mărturisesc că de-ar fi să mă iau la întrecere cu el, nu știu care din doi ar ieși învingător.

Aseară am băut destul, așa că nu-mi vine să-l iau din nou la „Pipistrello", mai ales că acolo e o cățeluș̦ă, Fernanda, de care e amorezat lulea. Are slăbiciune pentru cățelușele cu coada lungă, și aici chiar că nu-l înțeleg, dar în fine, astea-s treburi de cîine.

Deci, din partea mea, ducă-se cînd poftește, dar în noaptea asta găsesc că nu e cazul. Beau doar cîteva păhărele, îmi cumpăr o sticlă plină și mă întorc repede.

Ăsta mi-e planul.

Cobor așadar din pat încet-încet, căci dacă mă aude cumva, o să priceapă că vreau să ies.

Scot dintr-un ascunziș magnetofonul și-i dau drumul. Am gata înregistrată o bandă pe care mi-am imprimat sforăitul timp de patru ore. L-am înregistrat într-o noapte. Am pus magnetofonul în funcțiune înainte de a adormi, și l-am oprit cînd m-am trezit. Așa m-am auzit și eu cum dorm și vă asigur că fac ceva zgomot. E un întreg repertoriu de acute și basi, de șuierături, de falseturi, de automobile în plină curbă, de trenuri care trec pe poduri de fier, ce mai tura-vura, o plăcere, nu alta.

Cînd vreo blondă încearcă să pună mîna pe mine cu gîndul s-o iau de nevastă, scot banda și i-o pun ; așa îi trece complet pofta să se mărite cu unul care, noaptea, parcă-i o uzină în plină activitate.

Așa am procedat cu vreo duzină, și de fiecare dată nu s-a mai pus problema căsătoriei.

Bun. Acum banda mi-e din nou utilă. Dacă Greg aude că sforăi, stă cuminte în culcușul lui.

Mă îmbrac acum fără prea multe precauții, fiindcă sforăitul meu e atît de puternic, că aș putea să trag și cu pistolul fără să mă audă nimeni.

Ies, închid ușa, cobor scările și dau să ies în stradă, cînd un individ dă buzna în hol alergînd direct spre mine și, dacă n-aveam prezența de spirit să-l prind în brațe, mi s-ar fi prăbușit drept pe pantofii mei noi-nouți. Îl repun pe picioare și-l cercetez cu privirea.

Ei drăcie, pare să fie Demetrio, dar fac un efort să-l pot recunoaște. E într-așa un hal că pare mort din '53.

Se vede treaba că a alergat ca o locomotivă, dacă nu reușește să tragă aer pînă în fundul plămînilor.

Pariez pe ce vreți că la mine venea, dar de ce, nu știu, și nici n-am de gînd să-l întreb pentru moment.

Nici n-ar putea să răspundă.

Îi trec o mînă pe după spate și-l tîrăsc după mine.

Îi spun:

— Nu trebuie altceva decît să pui din cînd în cînd cîte-un picior pe pămînt. De rest mă ocup eu.

Îl duc așa, aproape în spate, pînă la „Pipistrello", unicul local din cartierul meu deschis toată noaptea pentru cazul că am nevoie de un păhărel de whisky.

Îl așez la o masă, și imediat își face apariția Ercole cu două pahare și o sticlă, după care dispare, știind foarte bine că nu suport pisălogi în jurul meu cînd sînt cu cineva la masă.

Umplu paharele ochi ; Dem deschide gura să spună ceva, dar îi fac semn că nu mă grăbesc. E mai bine ca întîi să se liniștească și să-i tragă o duşcă bună. Eu dau paharul pe gît dintr-o înghițitură, după care mi-l umplu din nou.

Dem e un omuleț care nu măsoară mai mult de un metru șaizeci, iar cele vreo patruzeci de kilograme variază în plus sau în minus după cantitatea de alimente ingerată. E omul care face curat la „Galeriile Fresco", marele magazin de confecții care ocupă tot blocul vecin cu cel în care locuiesc eu, și a cărui ieșire de serviciu e chiar în fața locului marcat unde-mi parchez întotdeauna vechiul meu Blimbust. Dem e cel care îmi șterge în fiecare dimineață geamurile mașinii și-mi lustruiește clanțele, și căruia îi dau din cînd în cînd cîte-un bacșiș, cînd se întîmplă să am bani, iar cînd nu am, îi dau să citească toate jurnalele vechi.

Bea cîteva înghițituri din paharul lui, și văd cum prinde încet-încet puteri și îi revine suflul.

— Bun, zic, acum, că te văd iar în stare de funcțiune, dă drumul la placă, să auzim ce ai de spus.

— Domnul Fresco . . . e mort.

— Ascultă Dem, îi spun, îmi pare nespus de rău. O fi domnul Fresco un om de treabă dar nu-i sînt nici tată, nici frate. N-am din păcate nici cel mai mic grad de rudenie cu șeful dumitale, și spun din păcate, fiindcă trebuie să lase o moștenire grasă, nu glumă ! Nu înțeleg așadar de ce-ai venit să-mi spui mie treaba asta.

— A fost asasinat, se bîlbîie el, și începe să tremure de parcă el ar fi fost asasinul arestat.

— De unde știi ? întreb.

— În fiecare noapte fac curățenie la etajul doi, îmi spune el, și-n noaptea asta, tocmai cînd ștergeam praful la raionul de pălării, aud un zgomot. Mi s-a părut că e un foc de armă. Alerg înspre fundul coridorului care duce la biroul domnului Fresco, și chiar în anticameră, să mă împiedic și alta nu de corpul domnului Francisco, lungit lîngă ușă. Mort, domnule Pipa, cu o gaură în piept, chiar aici, și cu o pată mare de sînge pe cămașă și cravată.

Dem dă să-mi arate cu degetul stomacul în partea inimii, dar îi pun în mînă paharul de whisky care e încă aproape plin.

Bea o înghițitură, încetează să tremure timp de zece secunde, apoi reîncepe.

— Am zbughit-o ca un fulger, continuă el, și simțeam că mă sfîrșesc, cînd aud pe cineva alergînd în urma mea. Nu știu cum am ajuns la ușă. Sigur e că nu m-am oprit ; am venit direct la dumneavoastră și, dacă nu vă întîlneam în hol, cred că nu mai apucam să ajung la ușa dumneavoastră.

Trage aer în piept și mai dă pe gît o dușcă bună.

Mă ridic, ocolesc masa, îl iau de guler și-l salt în sus.

— Ascultă, Dem, îi spun, ne cunoaștem amîndoi de o groază de vreme și totul a mers pînă acum strună, dar dacă vrei să-mi mai lustruiești clanțele și să-mi speli geamurile, șterge-o, întinde-o cît mai repede și să nu te mai arăți prin preajma mea. Nu vreau să am în nici un fel de-a face cu cadavrele tale ; sînt oameni plătiți anume să se ocupe de ase-

menea lucruri și nu vreau să iau pîinea nimănui. Ai priceput ?

Îi dau drumul, se prăbușește din nou pe scaun și reîncepe tremuratul de unde îl lăsasе.

Îl fac să bea tot paharul de whisky și aștept să-i vină puțină roșeață în obraji.

Cînd văd că începe să mai prindă culoare, îl ridic din nou.

— Acum ai să faci ce-ți spun eu, îi zic.

Îl duc pînă la tejgheaua unde se află cassa, iau receptorul telefonului, i-l vîr în mînă, apoi fac numărul brigăzii criminale.

— Vorbește, îi zic, spune la telefon în ce stare se află directorul tău și șterge-o.

Cască gura ca un pește dar nu reușește să lege nici două litere din alfabet în mod inteligibil, în timp ce-și trece receptorul dintr-o mînă în alta, de parcă ar fi fost un fier de călcat încins. Aud un cîrîit în microfon și mă văd nevoit să-i iau receptorul înainte să-l scape din mînă.

— Alo, zic, e un individ cu o gaură în piept care vă așteaptă la etajul doi al „Galeriilor Fresco".

Trîntesc receptorul în furcă, apoi îl iau pe Dem de braț.

— Întinde-o repede, îi spun, în două minute vor veni la fața locului și e bine să te găsească acolo. Eu n-am nici în clin, nici în mînecă cu povestea asta. L-ai găsit pe director mort și ai fugit să telefonezi brigăzii criminale. Ne-am înțeles ?

— Cineva alerga după mine, bîlbîie el.

Îl fac să dea pe gît un pahar întreg de whisky, ca să mai prindă un pic de curaj.

– Nu-ți fie frică, îi spun, dacă tipul aude poliția venind, o șterge cît ai zice pește. Și acum grăbește-te.

Îl conduc pînă la ușa și-l văd, slavă Domnului, că se poate ține singur pe picioare. Deschide ușa, pleacă, iar eu mă întorc la locul meu.

„Pipistrello" nu-i un local prea mare. Tejgheaua ocupă tot peretele din dreapta, în stînga sînt patru măsuțe și o ușă care dă într-o a doua încăpere. Clienții se duc mai toți în această a doua încăpere, în prima oprindu-se doar cei care sînt în trecere.

Aici unde mă aflu, sîntem numai eu și Ercole, patronul localului. Întotdeauna mă servește personal, chiar cînd e și Flic acolo. Flic însă se învîrte tot timpul încoace și încolo și îi servește mai ales pe cei din a doua încăpere.

Mă așez în fața paharului și mi-l umplu din nou, timp în care mă gîndesc la toate porcăriile care se petrec în orașul ăsta.

Nici să doarmă liniștit în patul lui nu poate bietul om, că vin să-l trezească în toiul nopții cu tot felul de povești despre cadavre care țîșnesc din toate părțile, și e un adevărat miracol că nu ți le aduc pînă și în casă.

De data asta însă nu cad în plasă. Sînt oameni plătiți anume, care știu ce-au de făcut în caz de moarte violentă și înțeleg să mă țin la adăpost de neplăceri. Cînd n-am o însărcinare oficială, n-au decît să măcelărească tot orașul, că nu-mi pasă nici de doi bani.

Dimpotrivă, bandiții ar face cel mai mare bine dacă ar da foc orașului cu toți locuitorii lui,

Pentru că habar n-aveți ce soi de oraș e ăsta.

Vreți să știți cum se numește ? N-are importanță cum se numește, dar dacă vreți neapărat un nume, facem așa : îl inventez eu. E bine ? O să-i dau numele meu, așa o să-l țineți minte mai ușor. Eu mă numesc Chico Pipa, iar orașul meu se va chema Pipachico. Vă convine ?

Are o rezonanță mexicană, nu e așa ? Ca Tempico, Tijuana, Acapulco, Tehuantepec.

E bine așa, nu ? Pipachico.

Nu se află însă în Mexic, ci într-un punct oarecare de pe glob. Plasați-l unde vreți.

E un oraș plăsmuit din tot ce există mai rău în toate orașele lumii.

Luați tot ce poate fi mai rău într-un oraș pe care-l cunoașteți și îngrămădiți totul aici.

Locuitorii lui sînt niște lepădături adunate aici din toată lumea, începînd cu cei mai de sus pînă la cei mai de jos. Oamenii de treabă sînt în număr de maximum trei, dar cum de obicei își petrec week-end-ul în afara orașului, duminica nu mai sînt nici măcar ăștia trei.

Putreziciune, jocuri de noroc, corupție, șantaj, dar e zadarnic să mă apuc să vă întocmesc o listă, ar fi mult prea lungă.

Acum că aveți o oarecare idee de cum arată orașul meu, vă veți întreba desigur de ce locuiesc eu aici. Am să vă răspund pe loc că locuiesc în el fiindcă am părul roșu, și cînd cineva are un păr roșu ca al meu, nu izbutește, orice ar face, să scape de bucluc. La asta se mai adaugă și faptul că mi-e capul plin de tot felul de fantezii și de idei confuze în pri-

vința poliției. Spun idei confuze pentru că, în sfîrșit, mi-am dat și eu seama că nu e nimic de făcut.

Contra tuturor nu pot face nimic de unul singur.

Deși sînt un tip de un metru nouăzeci cînd stau în picioare și cîntăresc cu totul optzeci și cinci de kilograme, cînd am un pistol asupra mea sînt mai înalt decît un zgîrie-nori și sînt mult mai greu decît un autocamion cu încărcătura reglementară. V-ați lămurit ?

Îmi înec așadar toate gîndurile în whisky și vă asigur că e cea mai sigură metodă să nu răbufnesc. Și tocmai cînd încercam să-mi mai umezesc puțin cugetările astea, îl văd pe Ercole apărînd cu încă o sticlă plină.

Se vede treaba că are un fel de radar care-i semnalizează cînd mi s-a golit sticla, căci nu e nevoie să i-o spun eu.

Îmi pune dinainte sticla plină și o ia pe cea goală, se uită la mine și dă încet din cap.

— Nu te băga iar în vreo încurcătură, Chico, îmi spune.

— Fii liniștit, îi răspund. Pentru moment n-am altă dorință decît să lenevesc în fața unui păhărel cu băutură.

— Mie poți să-mi spui sincer, mormăie el, și-mi face cu ochiul. Sîntem doar prieteni, nu ?

— Ascultă, Er, izbucnesc eu, scoate-ți din cap că mi-a picat vreo afacere în mînă. Tipul pe care l-ai văzut nu mă interesează cîtuși de puțin, și cum nu vreau să mi se încurce printre picioare, l-am trimis în brațele locotenentului Tram[1] de la brigada cri-

[1] Tramvai.

minală. N-are decît să-i ducă lui cadavrele găsite, nu mie, ai înțeles ?

Ercole ridică din umeri și se depărtează cu sticla goală.

— În definitiv, sînt lucruri care nu mă privesc, spuse. Mi-am închipuit că ai intrat în horă fiindcă ți-am văzut asociatul zbughind-o după individul cu pricina.

— Pe cine ai văzut ? întreb.

— Pe asociatul tău, răspunde Ercole. Pe Gregorio. Asta e ceva nou și nu-mi place deloc.

— Greg era aici ? întreb.

— Nu știai ? se miră Ercole. De, poate nu trebuia să-ți spun, trebuia să înțeleg singur. Stă aici cu Fernanda de la miezul nopții și cînd te-a văzut intrînd, a zbughit-o să se ascundă cu cățeaua mea drept sub tejghea.

Mă întorc și văd cățeaua care scoate botul de după tejghea și mă privește.

Nu-i zăresc capul decît pînă la urechi, dar se vede cît colo că se gudură din vîrful cozii pînă în vîrful nasului.

— Ei, drăcia dracului, zic, eu sforăi de zor în cameră să-l fac să creadă că dorm, și dumnealui la plimbare cu cățelele !

Trebuie să-i dau o lecție să mă țină minte cînd s-o întoarce acasă.

— Și spui că a plecat cînd a ieșit Dem ? întreb.

— Exact, spuse Ercole. Aproape că s-a lipit de călciiele omului cînd a deschis ușa. L-am văzut țîșnind cu o agilitate de pisică.

Ridic din umeri și dau pe gît o jumătate de pahar.

— Poate că a așteptat momentul cel mai prielnic s-o șteargă fără să-l văd eu, zic ; poate s-o fi dus acasă.

Flic intră cu o tavă plină de pahare și o pune pe tejghea ; Ercole se repede să-i dea o mînă de ajutor, dînd la o parte paharele goale, după care se duce să-și verse focul pe registratorul de la casă.

Îmi termin paharul și iau cu mine sticla care e încă aproape plină.

Îi pun dopul, plătesc și mă îndrept spre ușă.

— Nu-l altoi prea tare, îmi spune Ercole, că pe urmă îmi stă asta o săptămînă cu coada între picioare.

Aud cățeaua mîrîind de după tejghea, salut și ies.

Se pare că băutura își face efectul. Începe să-mi fie somn și-i trag un căscat care nu se mai termină.

E aproape patru, și strada e pustie ca întotdeauna la ora patru dimineața. Nu se simte în aer nici cea mai mică adiere și de pe gît sudoarea mi se prelinge pe șira spinării ; sînt lac de apă, dar prevăd că de cum o să pun capul pe pernă, o să adorm bușteau.

Traversez strada, mă strecor pe poartă și încep să urc scările, dar cînd ajung pe palierul primului etaj, aud un zgomot infernal, ca și cum cineva ar izbi într-o ușă.

Somnul îmi trece brusc. Urc scările în goană, o iau pe palierul de la etajul doi, și cînd ajung în fața coridorului care duce la apartamentul meu, văd un tip care încearcă să-mi dărîme ușa, repezindu-se cu umărul în ea.

Cînd mă vede, se oprește. Își trece o mînă peste față, apoi dă din cap.

Nu-mi trebuie mai mult de o jumătate de secundă să-mi dau seama cine e.

Chiar așa văzut în penumbră, recunoști cale de-o șoaptă capul pătrat, cretinoid, al sergentului Caucciù [1] de la brigada criminală.

Trag aer în piept și mă îndrept spre el.

Își pune mîinile în șold și mă privește cu niște ochi holbați și ficși, ca doi nasturi de palton.

— Ce se-ntîmplă aici la ora asta ? întreb în timp ce scot cheia din buzunar.

Caucciù mă prinde de gulerul hainei și-și apropie vîrful nasului la numai două degete de-al meu.

— Fă bine și explică-mi, zice, suflînd ca o focă astmatică, cum dracu faci de sforăi în pat și te plimbi pe afară în același timp ?

Îi desfac mîna de pe gulerul hainei și i-o vîr în buzunar cu blîndețe.

— Sînt liber să sforăi cînd vreau și unde vreau, sau îmi trebuie vreo autorizație de la brigada criminală ?

— Nu poate cineva să sforăie în patul lui în timp ce se plimbă pe-afară, repetă Caucciù, și scoate iar mîna din buzunar.

I-o prind cînd e gata să mă înhațe din nou de guler și i-o strîng pînă aud că-i pîrîie oasele.

— Dacă ai vreo treabă cu gulerele hainelor mele, spun, îți pot trimite unul acasă, ca să poți să-ți verși focul.

Scrîșnește din dinți și-mi trage o stîngă de jos în sus, dar mă deplasez brusc vreo trei centimetri, așa încît e nevoit să-și pună în acțiune frînele de siguranță ca să nu se lovească cu capul de plafon.

[1] Cauciuc.

Se calmează ; știe că nu e nimic de făcut cu mine.

— De data asta nu mai scapi, zice, și acum să intrăm puțin, să vedem ce-ai mai pus la cale, după care poftești cu mine la locotenentul Tram, care are să-ți spună două vorbe la ureche.

— Ei, spun eu, ce i-o fi venit la ora asta ? Nu te apuci să trezești lumea tam-nisam la ora patru dimineața.

— După cum se vede, zice Caucciù, nu prea pare că dormi, chiar dacă sforăi în pat.

Deschid ușa și intru.

Mă uit împrejur dar nu văd nici urmă de asociat. Bucătăria e goală, la fel și dormitorul, dacă excludem magnetofonul care continuă să sforăie pe pernă.

Caucciù privește aparatul și rînjește.

— Văd și eu că dormeai adînc, zice. Tare sînt curios să știu ce-o să spună locotenentul Tram cînd o să-i povestim glumișoara asta.

Opresc magnetofonul și-l pun la locul lui, apoi îmi torn un pahar de whisky.

— Unde ai fost azi-noapte ? întreabă Caucciù.

Îmi beau paharul liniștit, apoi îl pun alături pe măsuță.

— Să ucid vreo jumătate duzină de oameni, doar așa ca să vă dau puțin de lucru vouă, celor din brigadă, îi răspund.

— Și ca să ne faci să credem că nu te-ai mișcat de acasă, ai pus în mișcare mașina asta de sforăit, continuă Caucciù. Mare șmecher !

— Exact, spun eu, dar povestea începe să mă deranjeze puțin.

Din fericire, am martori care pot spune unde am fost astă-noapte, dar trebuie văzut dacă povestea cu magnetofonul e destul de verosimilă.

Și mie începe să-mi pară nițeluș cam puerilă.

— Ei, drăcia dracului, spun, doar n-oți vrea să profitați de gluma asta ca să-mi puneți în circă cine știe ce porcărie. Sînteți în stare de orice.

Caucciù rînjește batjocoritor și se îndreaptă spre ușă.

— Grăbește-te, îmi spune, locotenentului nu-i place să aștepte, iar dacă ți-e cumva somn, pune magnetofonul să doarmă în locul tău.

Mi-ar place să-i răspund cu un pumn în beregată, ca să-l fac să-și înghită gluma, dar mă abțin.

Presupun că totul se trage de la telefonul dat cu puțin înainte și că Dem a mărturisit locotenentului Tram că a fost întîi la mine.

Dar atunci ar mai fi trebuit să-i spună și că eu sînt cel care l-a trimis la el, nevrînd să-mi vîr nasul în treburile altora.

Dacă Tram a trimis să fiu luat pe sus de acasă, mi-e teamă că lucrurile nu stau chiar așa cum gîndesc eu.

Sînt curios să văd ce s-a întîmplat.

Ies, încui ușa, cobor scările și cînd ajung în stradă, dau s-o iau la stînga, adică în partea opusă celei în care se află „Galeriile Fresco".

Caucciù mă apucă de gaica de la haină, făcînd să mă răsucesc cam o jumătate de piruetă.

— Nu într-acolo trebuie să mergem, zice, ci în partea astălaltă.

— Puteai să mi-o spui dinainte, în loc să faci pe violentul, spun. Mi-ai smuls gaica. Nu mergem la poliție ?

— Nu la poliție trebuie să mergem, zice el, și o știi foarte bine.

Mă împinge în direcția opusă ; fac o mutră nevinovată de parcă aș fi picat din lună și-mi potrivesc pasul după al lui. Mergem pînă la colțul blocului, cotim, traversăm strada, trecem prin fața automobilului meu oprit la locul obișnuit.

În fața intrării laterale a „Galeriilor Fresco" e oprită o dubă de-a poliției.

Grilajul de la intrare e întredeschis și dincolo de grilaj zăresc un agent care stă de pază.

Intrăm ; Caucciù îmi face semn spre ascensorul deschis. Intrăm în cabină și Caucciu apasă pe butonul etajului doi.

— Etajul doi, remarc eu, raionul de confecții bărbătești. Nu-mi pare ora cea mai potrivită să cumperi o cravată.

Caucciù tace, dar continuă să mă privească cu ochii întredeschiși și schițează un rictus pe care îl consideră pesemne drept zîmbet.

Cînd ajungem la etajul doi, liftul se oprește, se deschide și ieșim pe un palier mare.

O apucăm pe un coridor, îl străbatem pînă în fund, apoi intrăm în raionul de pălării.

Traversăm raionul în semiobscuritate, apoi o luăm de-a lungul unui alt coridor. În fund e o ușă.

Caucciù trece înaintea mea, deschide ușa, apoi se dă deoparte ca să pot intra.

Mă opresc în prag.

E o anticameră destul de spațioasă, dar n-am timp să-i calculez cubajul.

Mii de bombe !

În viața mea n-am văzut asemenea spectacol și vă asigur că am văzut ceva spectacole în viața mea !

Camera pare un depozit de cadavre.

Închid ochii, clatin din cap, respir adînc, redeschid ochii apoi număr.

Sînt șapte cadavre.

CAPITOLUL II

S-ar putea să fie doar o glumă, dar eu n-am nici un amestec. Totuși spectacolul impresionează, iar lacul de unghii are un miros pătrunzător.

E chiar ultimul lucru la care mă așteptam.

Sînt într-adevăr șapte cadavre zvîrlite în toate părțile.

Pe spate, pe brînci, pe dreapta, pe stînga, claie peste grămadă.

Unele au fața mînjită de sînge, altele cămașa sau hainele pătate, dar în general cantitatea de sînge nu-mi pare excesivă.

În timp ce le privesc, încerc să-mi fac cît de cît o idee, dar nu reușesc. Pur și simplu nu știu ce să cred despre măcelul ăsta.

Arunc o privire spre Caucciù.

Stă sprijinit de tocul ușii și mă studiază mișcîndu-și maxilarele de parcă ar avea în gură un cărăbuș care-și caută loc să iasă.

Un miros puternic îmi pătrunde în nări.

Lac de unghii. Nu poate fi altceva.

Mă întreb tocmai de unde poate veni mirosul, cînd pe ușa din față își face apariția locotenentul Tram.

— Ai venit în sfîrșit, îmi spune, și sărind peste vreo cîteva cadavre, vine lîngă Caucciù. Și acum că ești aici, continuă locotenentul Tram, explică-mi ce înseamnă toate astea.

— Cred, îi spun, că dacă trebuie să explice cineva ceva, nu eu sînt ăla, ci voi. Ce fel de aiureală mi-ați mai înscenat ?

— Fii atent, intervine Caucciù, dacă plei cumva din lună, ai putea să-ți frîngi gîtul.

Simt cum mi se urcă sîngele la cap și mă întorc să-l iau de gît, dar Tram se interpune între noi.

— Binișor, spune el, nu e momentul să vă hîrjoniți.

— Dumnealui, începe Caucciù, voia să ne facă să credem că doarme buștean în patul lui, cînd în realitate era plecat prin tîrg să pună la cale farse de-astea. Cînd ajung la el acasă, îl aud sforăind, și eram gata să-i dărîm ușa, cînd iată că-mi apare din fundul coridorului.

— Fii mai explicit, spune Tram.

— Pusese în pat o mașinărie care sforăia în contul lui, îl lămurește Caucciù, o bandă de magnetofon.

— Ah, înțeleg ! spune locotenentul Tram, și în timp ce magnetofonul sforăia, ai venit aici să înscenezi toată afacerea asta. Un lucru nu pricep, de ce-ai telefonat la brigada criminală ?

— Probabil, intervine Caucciù, credea că e întîi aprilie și voia să ne tragă o păcăleală.

— N-am telefonat nimănui, răspund.

— Ascultă, Pipa, spune Tram, pe mine nu mă duci. Avem la arhivă toate vocile care ne interesează, și printre ele și pe-a ta. Nu e posibilă o greșeală. Am controlat.

— Ei bine, zic, am telefonat din partea unui oarecare Dem, omul care face curățenie în clădirea asta. Dem a venit speriat la mine, spunîndu-mi că a dat peste cadavrul directorului său, și am telefonat la brigadă în locul lui.

— Și unde se află acest Dem ? întreabă Caucciù.

— L-am trimis aici, răspund ; ar fi trebuit să sosească o dată cu voi.

— Cînd am venit noi, nu era nimeni, spune locotenentul Tram ; și cum e povestea cu magnetofonul ?

— Aveam chef să beau un whisky, explic, și cum rămăsesem fără un strop, am coborît la „Pipistrello". Înainte de a coborî, am pus magnetofonul, să nu-și dea seama asociatul meu că am ieșit.

— Și unde ți-e acum asociatul ? întreabă Tram.

— În casă nu era, intervine Caucciù.

— O fi plecat pe contul lui, zic. Habar n-am.

— Povestea asta nu-mi place, spune Tram ; nu-mi place deloc.

— Eu îi sparg capul, dom' locotenent, spune Caucciù ; cine știe, am putea vedea mai bine ce are în căpățînă.

Locotenentul Tram se apleacă peste un mort, cel mai apropiat de el, îi ia o mînă și i-o ridică.

Ceva nu-i în regulă în toată povestea asta.

La ora asta încăperea ar fi trebuit să fie ticsită de polițiști care iau măsurători, amprente digitale, fotografii etc. ; aș vrea să spun asta, dar locotenen-

tul se comportă atît de ciudat, încît tac chitic și nu deschid gura.

Casc însă, gura, bine de tot cînd îl văd pe Tram că pune piciorul pe cotul mortului, îi răsucește brațul și trage de el.

Aud un scîrțîit care, dacă ar fi fost cum trebuie să fie, mi-ar fi făcut părul măciucă. Dar e un alt fel de scîrțîit. Brațul se desprinde cu cea mai mare ușurință, Tram îl trage din mînecă afară și-l privește.

Îl privesc și eu. Ei drăcie !

Să mă ia naiba, dar ăla nu e braț de om mort.

E brațul unui manechin de carton, și alea nu sînt cadavre, oameni buni ; sînt manechine de felul celor care se pun în vitrine, îmbrăcate complet cu pălăria pe cap și cu o etichetă cu prețul pe burtă sau pe spate.

Prețul costumului, bineînțeles, preț care se află și pe căptușeala hainei.

Ei drăcia dracului, cui să-i fi trecut prin minte să facă o asemenea glumă ?

Lui Dem, te pomenești ?

Nu e omul care să se țină de asemenea farse.

Şi fiindcă veni vorba, unde o fi oare Dem ?

Privesc manechinele stropite cu lacul de unghii care vrea să simuleze sîngele și mă apucă o criză nebună de rîs.

— La naiba, abia reușesc să articulez între două hohote, de data asta chiar că mi-ați făcut-o.

Tram îmi dă una cu brațul manechinului și mîna se turtește complet.

— Vedem noi imediat dacă noi ți-am făcut ție o farsă, spune Tram, sau dacă tu ne-ai făcut-o nouă ; hai, ia-o pe-acolo.

Îmi face semn cu capul, ca să-mi indice ușa pe care intrase el, aruncă brațul peste falsele cadavre, și o pornește.

O iau după el, iar Caucciù vine în urma noastră.

Nici n-am pornit bine, că aud o lovitură. Mă întorc să văd ce e.

Caucciù a tras un șut în prima căpățînă de care s-a nimerit să se împiedice; vîrful pantofului i-a rămas înfipt în ceafă, iar capul s-a desprins de restul corpului.

Dacă ar fi fost un cap adevărat, scena n-ar fi fost prea amuzantă, dar chiar și așa, trebuie să vă mărturisesc, nu e ceva prea nostim la vedere.

— Poți, în fine, să-ți manifești și tu instinctele, nu? îi spun. Cu ăștia e mai ușor.

— Mă antrenez pentru ziua cînd o să mă împiedic de căpățîna ta, șuieră Caucciù, liberîndu-se cu greutate de capul sfărîmat; s-ar putea să fie ceva mai tare, dar e goală ca și asta.

Zvîrle capul departe, în timp ce intrăm într-un birou mare, spațios.

Primul lucru pe care-l văd e o blondă.

Spun blondă, dar nu e propriu-zis o blondă. Părul pare făcut din frișcă, și după culoarea asta a părului ar trebui să aibă cel puțin nouăzeci de ani, dar după figură și felul în care arată, n-are mai mult de douăzeci și unu.

Și sub claia aia de păr, pe legea mea vă spun, are tot ce-i trebuie ca să-l facă să-și întoarcă capul și pe cel mai anchilozat dintre anchilozați; de la umeri în jos totul e înfășurat într-un fel de rochie de casă care arată însă mai mult a rochie de seară.

Tînăra băbuță tocmai varsă dintr-un ibric de aramă un lichid fumegînd, care pare să fie cafea; cum dă cu ochii de mine, lasă jos ibricul și mă privește.

— Am pus mîna pe el, spune Caucciù. Eu întind piciorul spre spate și-i ard un călcîi în fluierul piciorului.

— Așteaptă cel puțin să-mi revin din stupoare și pe urmă vorbește, îi spun, în timp ce continui să mă holbez la frumusețea aceea de fată care se întoarce în profil, face o piruetă și se oprește privindu-mă în ochi cu mîinile în șold.

— Ai terminat, îmi spune, sau vrei să-mi iei și măsura?

— Pentru moment cred că-mi ajunge, zic eu, am impresia că nu lipsește nimic și atît cît e, e de cea mai bună calitate.

— N-am venit aici să te auzim făcînd complimente doamnelor, intervine Tram. Aceasta e doamna Peonia Fresco, soția domnului Francisco Fresco, proprietarul Galeriilor.

— Peo, pentru prieteni, se miorlăie Cap-de-Frișcă și surîde.

— Iar acesta, continuă Tram arătînd spre mine, trebuie să fie acela care a regizat farsa cu manechinele din anticameră. L-ați mai văzut pe-aici?

— Niciodată, răspunde Cap-de-Frișcă.

— Singura dată cînd am intrat în magazin, spun eu, a fost cînd mi-am cumpărat o pereche de jartiere. Din păcate, a trecut ceva vreme de-atunci, așa încît n-am martori la treaba asta.

— Și acum destul, spune Tram; pierd timpul aici pentru o chestiune care nu mă privește. Nu

alertezi brigada criminală fiindcă au fost asasinate niște manechine de carton ; cineva însă a făcut-o, și-o va plăti scump. Acest cineva cred că ești tu, și vreau să știu acum de ce ai înscenat toată mascarada asta. Hai, grăbește-te.

Mă așez pe brațul unui fotoliu și-mi aprind o țigară.

Cap-de-Frișcă întinde o ceașcă de cafea locotenentului Tram, apoi se așază comod pe-un divan.

— Bine, încep eu ; în ce mă privește termin repede. Mă trezesc azi-noapte la trei fără un sfert și, cum terminasem sticla de whisky și nu reușeam să readorm, mă decid să cobor să-mi cumpăr una plină la „Pipistrello", care e deschis toată noaptea ; n-am însă chef să-l iau cu mine pe asociatul meu. Dacă Gregorio mă simte că ies, vrea să iasă și el cu mine ; iau atunci magnetofonul cu banda care sforăie, îl pun în pat, și-i dau drumul. Ajuns jos, mă întîlnesc cu Demetrio, omul care face curățenie noaptea în clădirea asta ; mi se prăbușește la picioare mort de spaimă. Îl iau de braț și-l târăsc cu mine la „Pipistrello" ; îl fac să dea pe gît o jumătate de pahar și cînd își revine, îmi povestește că, în timp ce făcea curățenie la raionul de pălării, aude un foc de armă ; vine să vadă ce s-a-ntîmplat și cînd ajunge în anticamera pe care o știm cu toții, se împiedică de cadavrul domnului Francisco Fresco ; se repede în jos pe scară în timp ce-l urmărește cineva, dar frica parcă-i dă aripi la picioare. Aleargă la mine și așa mă trezesc cu el în brațe în pragul casei. Îi explic că n-am chef să tot aud povești cu cadavre, că pentru așa ceva există o brigadă care se cheamă brigada criminală și-l poftesc să telefoneze ; nu poate, și atunci tele-

fonez eu. După asta îl duc la ușă și-i spun să se întoarcă repede aici și să aștepte sosirea voastră. Mai rămîn puțin la „Pipistrello", unde aflu de la patronul localului că Gregorio a stat acolo toată noaptea, făcînd curte cățelei lui, dar s-a strecurat afară în clipa în care a ieșit Dem pe ușă. Mi-am dat atunci seama că pusesem magnetofonul să sforăie de pomană. Nu bănuiam că Greg era plecat de-acasă. Iau sticla plină și plec, dar cînd ajung acasă, dau cu ochii pe palier de sticletele ăsta, care încearcă să-mi dărîme ușa cu spatele. Sfîrșitul emisiunii.

— Dacă nu vreți să-i sparg capul, mîrîie Caucciù, lăsați-mă cel puțin să-i rup un picior.

Tram îl reduce la tăcere cu o privire, apoi se întoarce spre Cap-de-Frișcă.

— Unde e acest Dem ?

Cap-de-Frișcă ridică din umeri.

— De unde să știu eu ? răspunde. Habar n-am că există un Dem. Știu că e cineva care face curățenie noaptea și că trei paznici supraveghează cele trei intrări.

— I-am văzut pe toți trei, spune Tram. Unul din ei ne-a însoțit pînă aici. Toți însă afirmă că n-a intrat nimeni, și nimeni nu l-a văzut pe omul care face curat. Cum e organizată curățenia în clădirea asta ?

— Nu știu exact, zice Cap-de-Frișcă. Cred că curățenia magazinului e încredințată unei firme de specialitate. Ar trebui întrebat directorul personalului.

— Nu e o chestiune care mă privește, spune Tram, cel puțin pentru moment. Dacă nu există nici un mort, n-avem ce căuta aici. Totuși, după spusele

acestui stimabil domn, un fantomatic Dem ar fi declarat că a văzut, chipurile, cadavrul soțului dumneavoastră. Unde se află acum soțul dumneavoastră ?

— La Palo Lungo, răspunde Cap-de-Frișcă. Soțul meu are nevoie de o perioadă de odihnă și se împlinește aproape o lună de cînd stă în vila noastră de la Palo Lungo. Mă duc la el în fiecare vineri ; în rest, eu îi țin locul aici.

— Deși nu-l cunosc personal, zic, sînt convins că sînteți mult mai în formă decît soțul dumneavoastră. O spun din punct de vedere arhitectural.

Îmi aruncă o ocheadă și norocul face să n-am asupra mea nici un lichid inflamabil, altfel aș lua foc instantaneu.

— Trebuie să mă asigur că soțul dumneavoastră e în viață, îi spune Tram. Cum facem ?

— Cînd ne-am despărțit acum două zile era cît se poate de viu, zice Cap-de-Frișcă, și, după cîte știu, n-avea deloc intenția să vină în Pipachico, cel puțin pentru moment.

— De ce nu i-am telefona ? sugerez eu. Așa, cel puțin, putem dormi liniștiți.

Cap-de-Frișcă dă din umeri și se ridică în picioare, dar Tram ia receptorul și întinde mîna să formeze numărul.

— Ce număr ? întreabă el.

— Palo Lungo douăzeci și șapte, răspunde Cap-de-Frișcă. Nu e ora cea mai potrivită de telefonat, dar în fine, dacă e neapărat necesar . . .

— E neapărat necesar, insistă Tram. Formează numărul centralei, cere Palo Lungo douăzeci și șapte și pune receptorul la loc în furcă.

— Trebuie să aşteptăm cîteva minute, spune el. Între timp îmi puteţi spune dacă nu cumva aţi auzit ceva azi-noapte ?

— Nimic, răspunde Cap-de-Frişcă. Apartamentul nostru e complet separat de restul Galeriilor şi are o intrare proprie. Uşa aceea dă în apartamentul nostru, iar cea pe care aţi intrat dă în anticamera care separă biroul acesta de coridorul unde se află celelalte birouri şi restul magazinului. Pentru a trece din apartament în încăperile magazinului trebuie să traversezi acest birou. Nu există altă posibilitate. Cînd eşti în apartament, e absolut imposibil să auzi ce se întîmplă în vreuna din sălile magazinului.

— Eraţi în pat, bineînţeles.

— De la ora unsprezece seara, continuă Cap-de-Frişcă, şi nu m-am sculat decît atunci cînd m-aţi chemat la telefon prin Gilvasio, paznicul care v-a condus aici.

— Bun, notează locotenentul Tram. Cît priveşte pe servitori, n-am ce să-i mai întreb. Am şi vorbit cu valetul Raf şi cu Urgenzia, bucătăreasa. N-au auzit nici ei nimic. N-aveţi cumva idee cine ar fi putut pune la cale toată istoria asta şi care ar putea fi motivul ?

— Nu, răspunde Cap-de-Frişcă, afară doar dacă n-o fi individul de colo. Ridică bărbia în direcţia mea, apoi continuă : S-ar putea să fi rămas după închidere. În ce priveşte motivul, întrebaţi-l pe el.

— Păi sigur, izbucneşc, m-a cuprins aşa deodată o manie asasină şi cum zăresc un manechin îl şi dau gata. Mor de plăcere cînd văd lacul de unghii curgîndu-le din rănile mortale.

Caucciù ar vrea să spună ceva ; dintr-o privire, Tram îl face să tacă şi între timp se aude telefonul.

Tram ridică receptorul și-l aud spunînd :

— Dumneavoastră sînteți domnul Francisco Fresco ? Aș vrea să vorbesc chiar cu domnul Francisco Fresco. N-are nici o importanță, chemați-l. Spuneți-i că soția dumnealui vrea să-i vorbească.

Mă uit la ceas. E șase și zece. Ei drăcie, s-a scurs ceva vreme !

— Era Bich ? întreabă Cap-de-Frișcă.

— Bich, valetul, răspunde Tram. Spune că domnul Francisco doarme, dar l-am rugat să-l scoale.

Îmi amintesc deodată că Palo Lungo e la nouăzeci de kilometri de Pipachico, adică, o glumă cînd te gîndești că vreo optzeci de kilometri îi parcurgi pe autostradă.

— Alo, spuse Tram la telefon, dumneavoastră sînteți domnul Francisco Fresco ? ... Înțeleg. Vă rog să mă scuzați. Mi-e destul să știu că sînteți în viață. Acum soția dumneavoastră o să vă explice totul. Sînt locotenentul Tram de la brigada criminală, dar fiți liniștit, nu e nimic grav, cu condiția ca dumneavoastră să fiți în viață ... V-o dau pe soția dumneavoastră.

Tram întinde receptorul. Cap-de-Frișcă istorisește la telefon povestea cu manechinele, îi spune să nu-și facă griji, că se ocupă ea de tot, nu, hainele expuse n-au fost deteriorate, manechinele vor fi înlocuite cu altele aflate în depozit, și că mîine va face unele cercetări. Probabil gluma vreunui concurent. În orice caz, el să stea cuminte-cuminței acolo, că mîine va veni ea sus să-i povestească personal totul. Îl sfătuiește să aibă grijă să nu răcească și să nu facă cumva prostia să vină încoace. Aici este o căldură de moarte.

Trimite cîteva sărutări grațioase în microfon, apoi îl întreabă pe Tram dacă vrea să mai comunice ceva, iar Tram face semn cu capul că nu, nu mai are nimic

de întrebat. Lasă receptorul jos și trage un mic căscat, atît cît e nevoie ca să ne facă să înțelegem că e cazul să ne luăm tălpășița.

— Bun, zice Tram, dat fiind că nu sînt decît cadavre de carton, treaba nu mă privește.

— Ar trebui chemat un locotenent de carton, îi spun.

— Să mergem, ordonă Tram luîndu-mă de braț, și dacă doamna dorește să facă o plîngere, poate telefona mîine la poliție.

— Nu cred să fie nevoie, răspunde Cap-de-Frișcă. O să pun gardienii pe care-i avem aici în magazin să facă o mică anchetă. I-am și dat ordin lui Gilvasio să pună la punct anticamera și să recupereze ce mai e posibil de recuperat. Dacă doriți, puteți ieși direct din apartament, fără să mai fie nevoie să traversați magazinul.

E toată numai zîmbete și amabilități și nu are deloc aerul să-i fie somn.

Ne îndreptăm cu toții spre ușa care dă în apartament ; în timp ce trecem prin fața unei mobile-bar, iau un sifon și arăt cu el spre un pahar.

— Permiteți ? întreb.

— Serviți-vă, răspunde Cap-de-Frișcă numai zîmbet.

Umplu paharul cu sifon, apoi bag mîna în buzunar, iau o monedă și o las să cadă în pahar.

— Acum putem pleca, spun.

Mă privesc toți de parcă obrazul mi-ar fi devenit dintr-o dată albastru cu picățele galbene.

— Ce înseamnă asta ? întreabă locotenentul Tram.

— N-ai auzit vorbindu-se de Fontana di Trevi [1], care se află la Roma ?... zic eu. Ei bine, se spune că turiștii care aruncă o monedă în ea se vor reîntoarce la Roma. Cum aici nu văd nici o Fontana di Trevi, mă aranjez și eu cum pot. Mi-ar părea nespus de rău să nu mă mai reîntorc.

— Ca să faci ce ? se sborșește locotenentul Tram, în timp ce-mi sfredelește craniul cu privirea.

— „Aceasta" e o operă de artă pe care n-ajunge s-o privești o singură dată, zic arătînd cu capul spre nevasta Galeriilor.

Cap-de-Frișcă se face roșie ca un prosop verde, și înainte s-o aud explodînd, deschid ușa și ies pe coridor.

CAPITOLUL III

Regăsesc individul apoi îl pierd din nou. În felul ăsta sînt constrîns să-mi trimit asociatul într-o misiune cu un timbru de douăzeci de lire.

Ajungem la duba oprită jos lîngă trotuar și Caucciû deschide ușa.

— Ureă, îmi zice, la poliție este o cămăruță intimă care te îmbie la confidențe și ție nu-ți place

[1] Fîntîna Trevi.

să vorbești de față cu martori. Grăbește-te, abia așteptăm s-auzim ce ai să ne istorisești.

Dau să-i pufnesc în nas, dar locotenentul Tram se apropie de mine, se sprijină pe aripa mașinii, ia o țigară și o aprinde.

— Ascultă, Pipa, îmi spune el, toată povestea asta e prea stupidă ca să mă ocup eu de ea, și nu vreau să-mi pierd timpul căutînd asasini de manechine. Din partea mea, n-au decît să le omoare pe toate, nu mă privește. Mă deranjează însă cînd cineva vrea să-și bată joc de mine. E clar ?

— Clarissim, zic.

— Dacă ai avut de gînd să faci o glumă, o să plătești scump gluma asta, zice ; dar dacă nu e glumă, vreau să știu ce este ? Just ?

— Justissim, zic.

Se uită la ceas și bate cu degetul în cadran.

— E șase și jumătate, îmi arată. Dacă ai spus adevărul, demonstrează-l aducîndu-mi-l la poliție pe Dem ăla, sau cum naiba zici că-l cheamă, înainte de ora șase și jumătate diseară. Dacă nu ești aici pînă la șase și jumătate, știu ce am de făcut. Ai înțeles ?

— Înțeles, zic.

Aruncă mucul de la țigară jos chiar lîngă picioarele mele și se urcă în dubă.

— Păcat, zice Caucciu, tare mi-ar fi plăcut să-l strivesc puțin cum știu eu.

Îmi ferește vîrful pantofului și sare la volan, dar reușesc să-i trîntesc ușa peste degete.

Rămîn singur la marginea trotuarului, uitîndu-mă după duba care se îndepărtează.

Aprind o țigară și mă întorc să privesc ușa pe unde am ieșit.

Grilajul e închis și gangul cufundat în întuneric. Aud bîzîitul liftului care-l duce sus pe paznicul care ne-a însoțit.

La etajul doi se stinge lumina la o fereastră, se aprinde la alte trei, apoi se mai aprinde la încă două și se stinge la una.

Cineva umblă prin apartamentul privat. Restul magazinului e în beznă.

Nu-mi place deloc toată povestea asta.

Dem era pur și simplu îngrozit, ce dracu ! E imposibil să fi vrut să-mi facă o farsă sau să fi avut halucinații.

Nu numai că vede un mort, dar mai mult, îl recunoaște. Puțin mai tîrziu însă, se dovedește că morții sînt șapte la număr și că sînt din carton.

Iar tipul care trebuia să fie mortul stă bine mersi cu burta-n sus la Palo Lungo.

Dar unde naiba s-o fi vîrît și Dem ăsta ?

Ceva nu stă în picioare în toată istoria.

Ba chiar nimic nu stă în picioare în povestea asta afurisită.

O iau din loc și fac înconjurul blocului.

Toate ușile de intrare sînt închise. Văd prin vitrine că marile săli ale magazinului sînt cufundate în penumbră și totul pare să fie în ordine. E încu-

iată pînă și ușa din spatele imobilului, cea prin care trec camioanele la încărcat și descărcat marfă.

Dem locuiește într-o chichineață din curte, imediat în spatele porții. Bat la ușă, nici un răspuns. Rămîn acolo ca un tont, singur pe strada care începe să se anime, în timp ce orașul se luminează de primele raze ale soarelui.

Mă îndrept încet-încet spre casă și între timp creierul lucrează pe cont propriu. Nu se poate ca Dem să fi dispărut așa, în cei o sută de metri distanță. Îmi vine în minte Gregorio.

Pe naiba! Dacă e adevărat ce mi-a spus Ercole, Greg a luat-o pe urmele omulețului.

Se vede treaba c-a mirosit el ceva, și asta mă liniștește. Greg e un polițist încercat, și cînd miroase el ceva, merge pînă-n pînzele albe.

Ajung în poarta casei și-l văd pe Greg că țîșnește cu toată viteza de după colț, parc-ar fugări o iepuroaică care i-a ucis unicul pui. Vine glonț spre mine, dar cînd ajunge la o distanță de doi metri, se împiedică cu labele din față în limba de-o jumătate de metru care-i atîrnă din gura căscată și mi se rostogolește la picioare.

Nici n-am timp să deschid gura, că se ridică și-și reia cursa spre mașina mea. Își blochează frînele la cinci metri de mașină, dar patinează și ajunge sub Blimbust.

Trebuie să-mi aduc aminte să-i reglez frînele la labele din spate, care nu funcționează cum trebuie.

Pînă să ajung la mașină, a și ieșit pe dedesubt ; îi deschid ușa, sare la locul lui, iar eu mă așez la volan.

A făcut probabil o cursă lungă că e ud leoarcă, iar limba i s-a lungit de cîteva palme.

Dau drumul la motor, în timp ce-i întind să bea puțin whisky din sticla pe care o am de rezervă în bord.

Trag și eu cîteva înghițituri, dar în mare grabă, căci îl văd pe Greg așezîndu-se în poziția pe care și-o ia de obicei cînd merg în mare viteză, în așa fel încît să nu-și piardă echilibrul și să cadă de pe scaun.

N-aștept să-mi spună de două ori. Înțeleg că trebuie să zbor, așa încît bag în viteză și apăs pe accelerator.

Greg îmi indică strada. Știe el cum trebuie să-mi arate cînd e cazul s-o cotesc într-o parte sau în alta, și nu trebuie să-i cer explicații. Alerg ca o mașină de pompieri supersonică, fără să țin seama de semafoare. O să le cer scuze la întoarcere, acum n-am vreme de fleacuri.

După felul cum se comportă asociatul meu, văd că n-am timp de pierdut.

Ieșim din oraș și o luăm pe autostradă.

Ei drăcie, e chiar autostrada care duce la Palo Lungo.

Nu stau să fac prea multe presupuneri, dar am impresia că afacerea a luat-o pe calea cea bună.

Lungesc piciorul drept și apăs pe accelerator pînă ce aproape simt sub talpă asfaltul de pe autostradă. N-am făcut mai mult de douăzeci de kilometri, cînd Greg îmi face semn că am ajuns.

Frînez și trag pe dreapta. Cînd opresc, Greg sare din mașină și o pornesc după el. Intrăm într-un tufiș de mesteceni la vreo zece metri de marginea drumului.

Ascuns într-un mărăcinis și acoperit de un strat de crengi, văd un fel de balot cu brațe, picioare și cap.

Capul e al lui Dem, la fel și restul; nu-ți trebuie prea mult să-ți dai seama de asta.

Pare mort, dar nu este, deși pielea îi e verde ca frunzele care-l acoperă.

Arunc în grabă o privire și-mi dau seama că nu e ceva prea grav. E numai leșinat, și cu o dușcă de whisky ar trebui să-și revină. În rest e plin de vînătăi peste tot, iar pe capul chel i-a răsărit un cucui de mărimea unui ou, de culoare albastră violacee.

Îl scot dintre ramuri, îl iau pe sus și-l duc pînă la ușa mașinii.

Îl așez pe bancheta din spate, și-i vărs în gură o înghițitură de whisky, în timp ce Greg îi face cîteva pensulații cu limba pe cucui.

Dem se scutură puțin, trage un oftat și deschide ochii.

Dar cum mă vede, își amintește brusc de ceva, începe să tremure, dă ochii peste cap și leșină din nou.

Nu-mi vine să-mi epuizez toată rezerva de băutură. Îl așez comod pe banchetă cu capul sprijinit de spătar și închid portiera.

— Stai acolo, spun, mai avem destul pînă ajungem acasă.

Greg s-a așezat la locul lui cu capul pe labe iar limba îi atîrnă peste banchetă în jos. Trebuie să fie mort de oboseală după douăzeci de kilometri de alergătură.

Aprind o țigară și mă sprijin cu cotul de portiera mașinii.

— Ei, să văd acum dacă reușesc să înțeleg tot ce s-a întîmplat. Deci, cînd Dem a plecat de la „Pipistrello", tu ai ieșit după el, poate numai cu gîndul să te furișezi și să te întorci acasă înainte să descopăr că mi-ai stat toată noaptea bot în bot cu cățeaua ta, dar, la un moment dat, ai văzut că ceva nu e în ordine. Cineva îl aștepta pe Dem în apropiere, și acel cineva i-a confecționat cucuiul de pe dovleac cu patul vreunei arme sau cu altceva, nu foarte moale. După asta l-au încărcat într-o mașină. Pînă aici sîntem de acord ?

Greg îmi face semn că e de acord și continui.

„Tu ai fugărit mașina, dar la un moment dat n-ai mai putut să te ții după ea, și atunci ai continuat s-o urmărești cu nasul. Ceea ce nu-nțeleg, zic eu după puțină gîndire, e de ce l-au lăsat pe Dem aici. Dacă le era frică să nu vorbească, trebuiau să-i facă de petrecanie."

Greg mă privește și mîrîie.

„Aha, înțeleg, spun, deci nu ei l-au lăsat aici. Intenția lor era să-l ducă în cu totul altă parte. Dar Dem trebuie să fi găsit modalitatea să sară jos din mașină. E oare posibil s-o fi făcut fără ca ceilalți să-și dea seama? Poate au crezut că, după asemenea lovitură, era mort, și nu l-au mai supravegheat. Dar ar fi trebuit să-l audă mișcînd, numai dacă..."

Îmi vine o idee și Greg mă privește fix.

„Numai dacă acea mașină era o furgonetă. O furgonetă cu bănci în spate. Sau poate o furgonetă a „Galeriilor Fresco" cu reclame pe laterale și pe ușile din spate.

Greg se ridică în picioare și începe să dea din coadă.

„Atunci înseamnă că era într-adevăr o furgonetă, zic. Ticăloșii credeau că l-au omorît, sau că l-au redus la tăcere pentru tot restul drumului, dar Dem își revine, își dă seama că a încăput pe mîna unor oameni nu prea cumsecade, și-l apucă din nou frica Reușește să deschidă ușile din spate și se lasă să cadă pe asfalt. Nimeni nu-și dă seama de nimic, iar furgoneta își continuă drumul. După puțin sosești tu, îl găsești la marginea șoselei și-l ascunzi în boschetul de mărăcini. Apoi te întorci să mă chemi."

Greg continuă să dea din coadă și confirmă tot ce spun.

Aprind încă o țigară.

„Răpitorii se îndreptau spre Palo Lungo, continui, și să mă ia dracu dacă nu se duceau direct la vila lui Fresco."

Mă uit la Greg.

„Va trebui să dai o raită la Palo Lungo, să vezi dacă nu găsești furgoneta unde spun eu."

Greg lasă urechile în jos și se așază.

Pricep că trebuie să fie obosit, iar pînă la Palo Lungo mai sînt șaptezeci de kilometri de autostradă.

Nu e momentul să mă înduioșez pentru atîta.

Scotocesc prin portofel și găsesc un timbru de douăzeci de lire. Ud cu vîrful limbii un colțișor al timbrului și i-l aplic lui Greg pe părul de la laba stîngă din față, înspre interior.

— La Palo Lungo, îi spun, n-o să-ți fie greu să găsești furgoneta cu pricina. Cum ai găsit-o, lipești timbrul ăsta în interiorul roții stîngi din spate, pe geantă, în așa fel încît să pot identifica mașina.

Greg îmi face semn că a înțeles, dar nu prea are chef să se urnească.

Mă opresc la marginea șoselei. Traficul dinspre și înspre Pipachico se intensifică din ce în ce. Trec mașini particulare, autobuze și camioane. Încep să fac semn mașinilor care se îndreaptă spre Palo Lungo și trec zece minute și mai bine pînă ce un camion încărcat cu sfeclă binevoiește să oprească. Tipul de la volan mă vede cam tîrziu și camionul mai face vreo sută de metri pînă să oprească la marginea drumului. Alerg cei o sută de metri și-l aud pe Greg fugind în urma mea.

Șoferul deschide ușa, se apleacă și mă privește.

— Aveți nevoie de ceva? mă întreabă cînd ajung la doi pași de el.

Îi arunc pachetul cu țigări.

— Vă duceți la Palo Lungo ? îl întreb.

Omul își ia o țigară și-mi zvîrle pachetul înapoi.

— Da, de ce ? mă întreabă el.

— V-ar deranja dacă ați lua cîinele în mașină ? zic. Trebuie să se ducă la Palo Lungo să-și vadă o mătușă bolnavă.

Șoferul aruncă o privire spre Greg, apoi dă din umeri.

— Dacă nu mușcă . . . zice.

— Nu e în stare să muște, îi spun.

— Atunci să urce.

Greg sare în cabină și se lungește pe jos cu capul între labe.

— Mulțumesc, zic.

Șoferul face un semn, închide ușa și apasă pe accelerator.

Îl privesc cum se îndepărtează pe autostradă și mă gîndesc că Greg se va descurca bine și la întoarcere, dacă va fi nevoie. Dar ceva îmi spune că la Palo Lungo o să găsească el ceva de făcut. Cu siguranță că sînt multe de văzut la fața locului, și asociatul meu știe să-și vire nasul cu multă discreție, atunci cînd e cazul.

Bun ! Aprind o țigară și mă întorc s-o iau spre mașina mea.

Ridic privirea și rămîn stană de piatră. . .

Mașina a dispărut, topită, volatilizată.

Privesc de-a lungul autostrăzii și mi se pare că văd în depărtare, în șirul de mașini, una care seamănă cu a mea, dar nu sînt prea sigur.

Totuși, dacă e mașina mea, zboară spre Pipachico cu o sută șaizeci pe oră, și ceea ce e mai important, cu Dem înăuntru, leșinat din cap pînă-n picioare.

Cînd ajung la locul unde lăsasem mașina, recunosc pe asfalt urmele lăsate de frînă la oprire. Privesc împrejur să văd dacă nu descopăr ceva. Alte urme de frînă nu sînt ; de altfel, dacă s-ar fi oprit vreo mașină, mi-aș fi dat seama. E cineva care a venit pe jos, dar cine naiba să fie ?

Poate vreun prăpădit care voia să facă autostop, și găsind o mașină goală, cu ușa deschisă și motorul în funcțiune, n-a putut rezista ispitei.

Nu mă prea convinge ideea asta.

Să dau mai bine o raită primprejur, poate descopăr ceva.

Pe pajiște iarba e călcată, dar asta nu înseamnă nimic. Mai caut puțin, și-n mijlocul ierbii găsesc o sticlă de gin.

O iau cu două degete.

E goală, dar n-a fost golită de multă vreme. Aș spune nu mai mult de cinci minute. Păstrează încă mirosul porcăricii pe care o conținea. O calitate din cele mai proaste.

Oricine ar fi putut-o arunca din mersul mașinii, dar la o jumătate de metru de sticlă găsesc și dopul. N-ar fi putut zbura în același loc cu sticla.

Poate n-are nici o legătură, dar s-ar putea totuși să aibă una cu bucluc în care am intrat.

Privesc bine eticheta și văd la colțul de jos din stînga un fel de pată de-o culoare suspectă.

Învelesc sticla într-o batistă și o pun în buzunar. Nu sper să mai găsesc ceva. Un anumit gen de oameni nu pleacă la plimbare așa, numai ca să lase tot felul de indicii în urma lor.

Ajung pe autostradă și fac vreo cîțiva pași.

N-am deloc intenția să merg pe jos pînă la Pipachico. Sînt douăzeci de kilometri de parcurs, iar soarele începe de pe-acum să ardă, deși e abia trecut de șapte.

Scot haina și-mi suflec mînecile de la cămașă, după care încep să fac semn mașinilor care trec.

Nici unul din animalele de la volan nu oprește. De cum mă văd, apasă pe accelerator pînă în fund și zboară fără ca măcar să întoarcă capul.

N-am pistolul la mine, și-mi pare rău. Ar fi de-ajuns un glonț într-un cauciuc ca să facă educația nenorociților ăstora.

Mă așez pe parapetul unui podeț și între timp materia cenușie mi se pune în mișcare.

Cine a putut să-mi umfle mașina, și de ce?

Dacă ideea care începe să prindă formă în mintea mea e cea justă, e bucluc mare.

Mi-l închipui pe Dem înăuntrul furgonetei, cum deschide ușile din spate și se aruncă pe jos fără să poată reînchide ușile.

Furgoneta își urmează drumul și cei doi — în mod precis răpitorii lui Dem sînt doi la număr — nu-și dau seama de nimic încă cine știe cîți kilometri, dar la un moment dat, poate o frînă bruscă face să se trîntească ușile.

Ticăloșii sar din mașină și vin să vadă ce se întîmplă în spate.

Fuga lui Dem trebuie să le dea de gîndit serios. Ce să facă?

Să se întoarcă cu camionul înapoi? Probabil că unul din cei doi trebuie să fie la Palo Lungo la o anumită oră; trebuie deci să continue drumul.

Se întoarce înapoi doar celălalt pe jos. Trebuie să-l găsească pe Dem și să-l trimită pe lumea cealaltă. Nu greșesc cînd își fac socoteala că Dem n-a putut merge prea mult în halul în care era.

Dar Greg ajunge primul la locul cu pricina, și-l ascunde pe Dem în boschet.

Complicele, tot căutînd de-a lungul autostrăzii, mă vede încărcîndu-l pe Dem în mașină. Se ascunde, așteaptă să mă depărtez, sare în mașină și se ține după.

Mă întreb de ce n-a luat-o spre Palo Lungo și s-a întors în schimb la Pipachico.

Găsesc imediat două răspunsuri la întrebare. Primul : dacă ar fi luat-o spre Palo Lungo, ar fi trebuit să-mi treacă pe sub nas, l-aș fi văzut și urmărit chiar cu camionul de sfeclă. În orice caz era mai bine să evite să-mi treacă prin față.

Al doilea răspuns : individul trebuia să se întoarcă la Pipachico la o anumită oră, și nu mai avea timp să se ducă pînă la Palo Lungo.

Dau din cap. Dacă lucrurile stau așa, bietul Dem are puține șanse să mai bea încă un pahar de whisky.

Și eu trebuie să găsesc un altul care să-mi lustruiască clanțele și să-mi spele geamurile mașinii. Presupunînd că o mai găsesc, bineînțeles.

Mă uit pe șosea și văd venind o drăcovenie, cu viteza amețitoare de maximum două zeci și cinci de kilometri pe oră.

Nu sînt sigur dacă e sau nu un automobil. Aduce mai mult a cutie de conserve de roșii decît a mașină, dar pe măsură ce se apropie, văd că are aripi, faruri și tot restul. Îmi spun atunci că poate e totuși

un automobil, în care caz toată drăcovenia asta trebuie să fie de pe vremea cînd s-a inventat umbrela, și aș paria că diferitele ei părți componente au fost prinse laolaltă numai cu ajutorul sforii și al sîrmei.

Cînd ajunge la o distanță de vreo cincizeci de metri, văd că toată hardughia e destul de bine întreținută. Vopseaua e în perfectă stare, geamurile curate, nichelajul strălucitor. Pînă și sîrma e lustruită. Nu se vede pe ea un fir de praf, ca și cum rîșnița asta cu motor abia ar fi ieșit dintr-o cutie cu vată.

Fac un salt de pe zid și mă opresc drept în mijlocul drumului.

Mașina n-are timp să mai ocolească, și gata să dea peste mine, nu alta, mi se oprește la picioare cu un zornăit infernal de tinichele.

— Sper că n-am dărîmat prea tare supersportul, zic.

Ușa se deschide și rămîn cu ochii holbați, gura căscată și un fel de paralizie a maxilarului inferior.

CAPITOLUL IV

Pregătesc sacul pentru spălătorie. Dacă nu știați pînă acum, aflați că întrebuințez și eu uneori pudra de talc.

Ați înțeles probabil că e vorba de un exemplar excepțional, dar nu e de ajuns să spun că e un exemplar excepțional, ca să înțelegeți cu ce fel de specimen am dat ochii.

Ei drăcie, doar n-o să-mi pierd acum timpul să vă descriu tot. Vă spun numai că e înaltă cît mine, cu o claie de păr castaniu-deschis, doi ochi care, dacă i-ați pune în tigăița în care faceți ouă cu unt, n-ar încăpea de mari ce sînt și care au culoarea părului, poate ceva mai deschisă. Dar, repet, n-am timp să stau să stabilesc exact nuanța ochilor. Mai e și restul de văzut, și asta cît mai urgent.

Uitați-vă la toate statuile și tablourile celebre, alegeți femeile cele mai frumoase și aruncați-le la gunoi.

Pentru că toate n-ar fi bune decît ca morcovi pe șosea în comparație cu ea.

Acum că v-ați făcut o vagă idee de cum arată fata, gata, dați-o încolo și pe ea. E de zece ori mai frumoasă decît v-ați putut-o imagina.

M-ați înțeles ?

Ei bine, o văd coborînd din mașină ca un ciclon, se năpustește spre mine, și n-apuc bine să constat că nu e prinsă cu sfori și sîrme ca mașina ei, că-mi și trage o palmă care nu e decît o dulce mîngîiere ; dar cum nu vreau s-o umilesc, mă prefac că nu rezist forței ei și mă întind pe jos cît sînt de lung.

Se apropie în grabă și mă privește.

— Oh, v-am lovit rău ? mă întreabă

— Nu face nimic, spun, greșeala a fost a mea. Vă cer scuze. Voiam să ajung în oraș cu orice preț.

— Puteați să-mi faceți semn, spune ea. Nu era nevoie să vă năpustiți spre mine și să-mi distrugeți mașina.

Mă ridic și mă duc să văd ce are rîșnița.

— Sper să nu-i fi făcut stricăciuni prea mari, îi spun. Una din aripi se mișcă, e puțin atinsă, iar parașocul e desprins și el.

Îl leg bine cu sfoară, cu două lovituri de deget dreg aripa în locul unde era atinsă, și o prind cu sîrma pe care mi-o întinde fata.

— Din fericire, îi spun, tipul ăsta de mașină se repară ușor. Ați cumpărat-o de la Salonul Automobilului? Trebuie să fie ultima creație, căci n-am văzut-o încă în circulație.

— Dacă nu vă convine, spune, puteți merge pe jos.

— Nu, nu, ador tipul ăsta de automobile, zic.

— Atunci, urcați-vă, zice. Dar întîi ștergeți-vă tălpile pantofilor.

În timp ce deschid ușa, văd pe jos un covoraș pe care stă scris „Salve" [1].

— Frumoasă inovație, zic eu. Îmi șterg tălpile, urc în mașină și mă așez.

La naiba! N-am văzut în viața mea o mașină mobilată înăuntru în felul ăsta ciudat. Pare un salonaș rococo sau ceva în genul ăsta. Totul e curat și frumos, cu șervețele brodate pe tabloul de bord, perdelițe la ferestre, dantele pe spătarele scaunelor. Bibelouri de porțelan, scrumiere din faianță, tapiserie înflorată.

Ar trebui să mai fie un ceas cu cuc și o colivie cu canari, dar pentru moment nu văd nici una, nici alta.

Fata se așază la volan, culege de pe jos o mică statuetă care reprezintă un soldat călare și care pesemne se răsturnase din pricina frînei bruște, o pune pe tabloul de bord, pornește motorul și mașina se pune în mișcare.

[1] Salut.

— Frumos, spun eu, intim mai ales. Podeaua e lustruiți cu ceară ?

Nu-mi răspunde și privește fix strada.

Gonește cu viteza nebună de douăzeci și cinci de kilometri pe oră ; dacă e să mergem în ritmul ăsta, ajungem în oraș pe înserate.

Din cînd în cînd, motorul tușește.

— Se vede treaba că are plămînii cam slabi, zic. Sărăcuța, nu trebuie s-o chinuiți așa la vîrsta ei. Ar trebui să-i puneți o prișniță cu muștar pe motor.

Fata nu-mi răspunde și atunci continui.

— Ce puneți în loc de benzină ? Mușețel ?

Încetinește și se oprește.

— Coborîți, spune.

— Vă rog, zic ; să nu mai pierdem timpul. Promit să nu mai fac glume pe socoteala mașinilor din vremea străbunilor noștri. Iertați-mă, dar nu știu ce să vorbesc cu dumneavoastră.

Mă privește, zîmbește, apoi se hotărăște s-o ia din loc.

— Trebuie să umplem cumva tot timpul ăsta, zic. Ce-ar fi dacă mi-ați spune povestea vieții dumneavoastră ?

— De ce nu mi-o povestiți pe-a dumneavoastră ? zice ea.

— Aveți niște urechi prea frumoase ca să audă anumite lucruri, zic eu.

Roșește toată, dar mă prefac că nu bag de seamă.

— Mă numesc Chico Pipa, mă recomand eu.

— Îmi pare bine, spune. Eu mă numesc Ripi. Maria Pia Grenson, zisă Ripi.

— Ripi îmi place, zic. E un nume care vi se potrivește de minune. Eu sînt detectiv și locuiesc cu asociatul meu Gregorio Scarta, zis și Greg.

— Ah, eu locuiesc cu o mătușă și sînt în căutare de slujbă.

— Ce fel de slujbă ? întreb.

— Nu știu, spune, poate vînzătoare. Mi-ar plăcea să stau într-un magazin, să am de-a face cu lumea.

— Aveți ceva în vedere ? întreb.

— Două sau trei adrese, zice. În dimineața asta mă duc să văd despre ce e vorba.

— Ar trebui să încercați și la „Galeriile Fresco", îi sugerez.

Cum pronunț Fresco, ia piciorul de pe accelerator, și mașina încetinește — admițînd că se mai poate încetini sub douăzeci și cinci de kilometri la oră ; dar o văd că-și revine repede și accelerează din nou.

— Trebuie să mă duc într-adevăr și la „Galeriile Fresco", spune, sînt incluse în lista posibilităților mele. Cum se face că vă interesați de „Galeriile Fresco" ?

— Nu mă interesez în mod special de „Galeriile Fresco". Am spus asta fiindcă locuiesc în blocul de alături. Îmi parchez întotdeauna mașina în fața intrării din spate a imobilului.

O văd că surîde înșelătă.

— Nu mi-ar displace să vă mai întîlnesc uneori, așa, din întîmplare, spun.

— Cunoașteți pe cineva la „Fresco" ? întreabă ea.

— Nu, îi spun ; am cumpărat acum cîțiva ani de acolo o pereche de jartiere, și asta a fost singura dată cînd am intrat în magazin. Dar dacă veți fi an-

gajată, prevăd că voi avea nevoie de o mulțime de lucruri. Sînt la pămînt cu garderoba.

Schițează un zîmbet scurt, dar redevine serioasă.

Părăsim autostrada și traficul devine mai intens ; o văd concentrată la volan și o las în pace.

Cînd intrăm în oraș, mă întreabă unde vreau să cobor.

— Unde vă convine, îi spun. O să iau un taxi care să mă ducă pînă acasă.

— În fond, fiindcă locuiți lîngă „Fresco", zice, mi-e egal dacă încep de acolo.

— Mulțumesc, îi spun, sînteți o comoară.

Ajungem la „Galeriile Fresco" și trage mașina la începutul zonei de parcare.

— A patra stradă de aici, zic, se află un local care se cheamă „Piatto Rotto" [1]. Mi se întîmplă destul de des să mănînc acolo pe la ora unu. Dacă, din întîmplare, ați face și dumneavoastră același lucru, s-ar putea să ne mai întîlnim.

— Ar fi nostim, zice, coborînd din mașină și închizînd ușa cu patru răsuciturі de cheie.

— Și în cazul că aveți nevoie de mine, spun întinzîndu-i o carte de vizită, iată aici adresa și telefonul meu.

Ne mulțumim reciproc, apoi se îndreaptă către intrarea principală a magazinului, în timp ce-o urmăresc cu privirea pînă dispare după colțul clădirii.

Poate că mă înșel, dar fetișcana asta are o legătură cu „Galeriile Fresco" ; a ciulit urechile cînd am pomenit de Fresco și a luat piciorul de pe accelerator.

[1] Farfuria spartă.

În fond, de unde vine ? Poate de la Palo Lungo ? Ei drăcie, nici măcar n-am întrebat-o !

Sînt totuși sigur c-am s-o revăd.

Mă întorc s-o pornesc, dar mă opresc pe loc împietrit.

Dacă n-am cumva halucinații, ce văd în fundul zonei de parcare e chiar mașina mea.

Cel care mi-a luat-o de pe autostradă a avut amabilitatea să mi-o aducă pînă aici. Dar nu cred s-fi făcut doar pentru plăcerea mea.

Motivul îmi pare destul de limpede. Tipul trebuia să se întoarcă la Fresco și iată că s-a întors.

Mă întreb ce s-o fi întîmplat cu Dem.

Dau o fugă și în două secunde sînt lîngă mașină. La prima ochire pare goală. Dar cînd deschid ușa din spate, iese afară un picior de om.

Îl împing iute înăuntru, închid ușa în grabă înainte să-l fi văzut cineva, ocolesc mașina, mă urc la volan și închid ușa.

Mă întorc să privesc.

Ei drăcie, e chiar Dem, care de data asta nu-mi mai pare leșinat. Are o mutră care nu-mi place deloc, și o beregată care-mi place și mai puțin, ca să nu mai vorbim de cravată.

Cineva i-a apucat cravata și i-a făcut nodul o idee prea strîns, așa încît sărmanul de el a încetat să mai respire.

Cobor, trîntesc ușa și dau fuga la barul de peste drum. Am urgent nevoie de cel puțin o jumătate litru de whisky.

Dau pe gît două pahare unul după altul și încep să meditez.

L-am găsit pe Dem, așa cum voia locotenentul Tram, însă puțin prea devreme și în condiții nu tocmai satisfăcătoare pentru un locotenent atît de exigent. Ce să fac ? I-l duc la poliție ?

Ce să-i povestesc ? Că Dem, legîndu-și cravata, a strîns-o un pic prea tare ?

Ce poveste să născocesc ? Ăla nu crede nici adevărul cînd i-l relatez eu, darmite cînd i-aș născoci ceva ?

O să-mi spună mulțumesc și mă bagă la răcoare.

Ei, fir-ar afurisită de treabă, ce amestec am eu în toată afacerea asta ?

Dar acum, că am intrat în încurcătură, trebuie să ies din ea cu orice preț, și cît mai repede. N-am altceva de făcut decît să-l iau de guler pe cel care a combinat toată comedia asta și să-l duc locotenentului Tram. Și ceea ce e mai rău, fără să cîștig un ban la afacerea asta.

Pînă una, alta să văd cum îl ascund pe Dem, să nu-l găsească ăștia la mine.

Unde să-l bag ?

Dau la iuțeală pe gît încă un pahar, căci, atunci cînd gîndesc în mare viteză, consum un butoi de carburant, și în timp ce ultimele picături mi se scurg pe gît în jos, văd o camionetă care se oprește lîngă mașina mea. Plătesc și dau fuga afară.

E camioneta care lucrează pentru spălătorie. Un om de-al firmei face turul apartamentelor și strînge sacii cu rufe murdare.

E aproape plină de astfel de saci. Profit de faptul că omul nu e acolo, iau un sac, îl arunc în mașina mea în așa fel încît să-l acopere pe Dem, apoi mă urc la volan, pornesc motorul și o iau din loc.

Intru în străduța din spatele casei mele.

De fapt, e o fundătură în care nu prea circulă nimeni.

Am tot timpul să fac trebușoara pe care am și plănuit-o, fără vreun pericol să fiu deranjat de cineva.

Scot din sac cîteva cearșafuri murdare, apoi îl vîr pe Dem înăuntru.

Așa mort cum e, îmi face impresia că s-a făcut și mai mic, și mai ușor. Sînt sigur că nu cîntărește mai mult de treizeci de kilograme. După felul cum dispare în mijlocul rufelor cu o ușurință pe care n-aș fi bănuit-o, s-ar zice că mă ajută și el să meargă totul mai ușor, făcîndu-se mai mic, mai manevrabil.

Pun peste el rufăria pe care o scosesem, leg sacul cu șnurul lui și intru pe scara din dos.

Urc cu liftul de serviciu fără să întîlnesc pe nimeni. La ora asta femeile sînt de mult plecate în tîrg după cumpărături. Bun, îmi spun, nu-mi ies lucrurile chiar întotdeauna pe dos, slavă Domnului!

Intru în casă și pun sacul cu rufe după ușa, acolo unde stă de obicei.

Pînă diseară poate să stea foarte bine aici, nimănu-i n-o să-i pară ceva suspect.

Iar diseară o să-l duc locotenentului Tram și o dată cu el, și pe ticălosul care i-a strîns cravata la gît.

Căci dacă cineva i-a legat lui Dem cravata în felul acela, înseamnă că azi-noapte s-a întîmplat într-adevăr ceva serios la „Galeriile Fresco".

Și apoi, nu omori un biet om fiindcă cineva face harcea-parcea cîteva manechine de carton.

Trebuie să mă pun imediat pe treabă dacă vreau să fac ceva pînă la ora stabilită.

Tram nu glumește și, cînd spune el un lucru, nu-i prea place să fie contrazis.

Îmi torn un pahar zdravăn de whisky și-l beau pe nerăsuflate. Acum mă simt destul de în formă și nu-mi rămîne decît să dau o raită pe la „Galeriile Fresco". Trebuie să găsesc eu ceva pe acolo.

Cobor, urc iar în mașină și o duc la parcare în locul unde am găsit-o.

La „Galeriile Fresco" e îmbulzeală mare, lumea iese și intră. Toți intră să caute ceva de care au nevoie, ca și mine de altfel. Un cadavru, de exemplu, chiar dacă nu figurează printre articolele de vînzare.

Am impresia că intru într-o cameră de baie, căci la parter, ocupat în întregime de raionul de parfumerie, plutește un miros discret de săpun de toaletă ; în plus sudoarea care-mi lipește cămașa de corp, îmi dă senzația că mă aflu într-o baie turcească.

Se vede cît de colo că instalația de aer condiționat nu funcționează încă.

Arunc o privire împrejur și încep să mă plimb printre standuri. Vînzătoarele, în șorturi albe cu guleraș albastru, îmi zîmbesc îmbietor ca să le cumpăr marfa.

Fac cu ochiul la vreo cinci-șase dintre ele, cînd simt că-mi obosește pleoapa, mă opresc, iar cînd mă opresc, văd că sînt în dreptul unei vitrine acoperită cu un cristal, plină cu tot felul de sticluțe minuscule.

O brunetă cu aspect de gospodină aranjează o serie de sticluțe ; cînd vede că mă opresc în dreptul vitrinei, trîntește un zîmbet absolut identic cu cel al colegelor ei.

— Vi-l distribuie împreună cu uniformele, cînd intrați în serviciu ? întreb.

— Ce anume ? se miră bruneta.

— Zîmbetul, zic eu.

Și-l schimbă pe loc cu unul mai personal la care contribuie de data asta și ochii, dar o asigur imediat că n-am intenția s-o invit la dans. Sînt un client ca oricare altul și am nevoie de o sticluță cu lac de unghii.

— Ce culoare ? întreabă.

— Roșie.

— Avem atîtea nuanțe de roșu, zice ea, și-mi arată un cartonaș cu nuanțele numerotate.

— Asta, zic, și pun degetul pe roșul de culoarea sîngelui, cu numărul cinci.

Face semn din cap c-a înțeles, apoi începe să caute în vitrină și pe raftul din spate.

Se pare că-și amintește deodată de ceva și se întoarce.

— Numărul cinci s-a terminat, îmi spune. Voi primi o nouă serie peste o jumătate de oră. Dar dacă doriți numărul patru... e doar o idee mai deschis.

— Mă interesează numărul cinci, spun. L-ați vîndut aseară tot ?

Bruneta ridică din umeri.

— Oh, nu, se grăbește să răspundă ; aseară, cînd am închis mai erau cîte zece flacoane din fiecare nuanță, sînt sigură. Nu înțeleg cum de-au dispărut, dar azi-dimineață, cînd am observat și am întrebat pe șeful de raion, mi-a spus să nu-mi fac griji, și a trimis după aprovizionare la depozit. Dacă doriți să reveniți după o jumătate de oră, găsiți precis.

Văd cum privirea i se mută cam în dreptul urechii mele stîngi, iar zîmbetul îi dispare brusc. Mă întorc să văd ce e și dau de-un tip, care, lipit aproape de spatele meu, mă privește țintă. Pare înalt și solid cam cît mine, dar cred că are cel puțin tocuri înalte, dacă nu chiar picioroange, și umerii umpluți mai mult cu vată decît cu mușchi.

— Tinere, îmi zice, dacă ai ceva de spus domnișoarei, așteapt-o la ieșire. Intrarea papagalilor e interzisă aici, iar pe domnișoara o plictisește teribil cînd cineva îi face curte în magazin.

Mă uit la brunetă și văd că s-a roșit toată.

— Domnul, se bîlbîie ea, vrea să cumpere lac de unghii.

Piciorongul se uită la mîinile mele și rînjește.

— Ei poftim, zice. Junele vrea să-și dea acum cu lac pe unghii !

— De la picioare, zic, și numai pe degetul cel mare. Nu mă simt bine dacă n-am degetul mare în ordine. De ce oare ?

— Șterge-o, îmi suflă. Ușa e acolo, și fără multe mofturi.

Mă împinge cu cotul fără să scoată mîinile din buzunar, dar cînd vede că am prins rădăcini în podea, îmi înfige ceva tare în șold și mă împinge.

— Mă fac mai înțeles în felul ăsta ? mîrîie el.

— Perfect, spun, nu știam că „Galeriile Fresco" întrebuințează astfel de metode cu clienții. Dacă nu doriți să cumpăr lac de unghii, pot cel puțin să iau acest flacon cu talc ?

Între timp, am și luat un flacon de plastic de pe măsuța de alături și am deșurubat dopul. E din cele

care, prin apăsare, aruncă în afară nori de talc, și într-adevăr constat că mecanismul funcționează perfect. Cînd Piciorongul scoate mîinile din buzunar să-și apere ochii, e deja prea tîrziu ; iar cînd cască gura, i-o umplu cu praf ca să-l împiedic să spună vreo glumă nesărată.

Văd că dintr-o dată se dezinteresează total de persoana mea, ca să se poată ocupa de talcul care-i împiedică vederea și-i încleiază gura.

Se vede treaba că întîmpină mari dificultăți să mai poată găsi o gaură de respirat. Trage din greu aer pe nas, în timp ce eu continui să pompez. Cînd a căpătat aspectul unui bust de ghips, flaconul de plastic e gol.

Îl pun pe masă și-mi scutur cîteva fire de praf de pe reverul hainei.

Bruneta mă privește cu ochi holbați, iar cîțiva clienți s-au oprit curioși să vadă ce se întîmplă.

— Nu vă faceți griji, le spun, o să înghită o porție zdravănă ; cît despre respirat, poate respira chiar mai mult decît trebuie. În ce privește lacul, m-am răzgîndit, îmi las unghia de la deget naturală.

În timp ce mă îndepărtez, văd un tip plonjînd în norul de talc în ajutorul Piciorongului.

Urc pe scara rulantă la etajul doi ; raionul de confecții bărbătești e cel de care am nevoie. Am impresia că dînd o raită pe acolo, e imposibil ca nasul meu să nu adulmece ceva.

Nici n-apuc să-mi termin gîndul, că mirosul pe care-l simt e atît de puternic încît îmi vine să iau pe loc o mască de gaze.

Un calcul care nu-mi iese și, ca să-l fac să iasă, merg drept la țintă : dar nu sînt eu cel ce nimerește.

Scara rulantă mă lasă la raionul de confecții bărbătești și arunc o privire ca să știu cum să mă orientez. Nu-mi trebuie mult ca să recunosc încăperea pe care am străbătut-o noaptea trecută, deși, cînd am văzut-o prima oară, interiorul era foarte slab luminat.

La ora asta e puțină lume la raionul respectiv ; e clar că lumea care are nevoie de îmbrăcăminte vine să tîrguie la cu totul alte ore. La raionul de pălării, un vînzător stingher, citește, cred, un ziar umoristic.

În fundul raionului de pălării văd ușa care dă în coridorul unde se află birourile, cea pe unde am trecut acum cîteva ore.

Mă îndrept într-acolo, dar mă răzgîndesc.

În partea opusă zăresc o grămadă de lume și nu pricep ce se petrece. Mă uit mai bine și văd că cei care se mișcă sînt doar trei. Ceilalați stau țepeni complet, indiferenți la tot ce se întîmplă în jurul lor.

Nu-mi trebuie mult să înțeleg că sînt manechine îmbrăcate din cap pînă-n picioare. Ceilalți trei se străduiesc să le transporte de-a lungul sălii, potrivindu-le atitudinea după directivele unui al patrulea personaj, pe care nu-l văzusem la început.

Încerc să-mi dau aerul unui client care caută o pereche de bretele și mă alătur grupului.

Număr manechinele. Sînt optsprezece și pe toate se văd costume bine făcute, fără cusur, abia ieșite de sub fierul de călcat. Nici unul din manechinele prezente n-a trăit aventura de azi-noapte.

Le privesc mai bine. Ce dracu, toate par făcute pe același calapod, la o singură matriță. Diferă numai culoarea părului, pieptănătura, două au mustăți, unul o țigară între buze. Și fiecare alt costum, bineînțeles.

Toate au înfățișarea unui bărbat de vîrstă mijlocie, cam între treizeci și șapte și treizeci și opt de ani, potrivit de statură, de circa șaptezeci și cinci de kilograme ; bineînțeles că în realitate cîntăresc mult mai puțin.

Tipul cu directivele încetează să mai dea instrucțiuni și mă privește.

Etalez un surîs nevinovat și fac semn către manechine.

— Seamănă toate între ele, zic.

Tipul dă din cap și zîmbește.

— Adevărat, spune, e o manie a proprietarului. Toate manechinele îi seamănă.

— Domnul Francisco ? întreb.

— Domnul Francisco, răspunde tipul.

— Ei drăcie, spun, dar îmi revin imediat.

Nu se poate ca Dem să se fi înșelat și să confunde un manechin cu domnul Francisco în carne și oase. Dacă așa ar sta lucrurile, ce nevoie mai aveau să-i strîngă cravata în jurul gîtului ?

— În acest fel, continuă omul, vînzătorii au impresia că patronul e mereu în jurul lor, și-și văd mai serios de treabă.

Nu e deloc prost domnul Francisco, gîndesc eu ; dar tipul care dă directive schimbă subit registrul vocii.

— Doriți un costum pe măsura dumneavoastră ? mă întreabă. Chem imediat vînzătorul.

— De fapt ieri am văzut un costum care mi-a plăcut pe unul din manechinele dumneavoastră. Dar nu-l mai văd. Le schimbați zilnic, costumele ?

— Oh, nu, zice el ; costumele rămîn aceleași tot sezonul. Numai că azi a trebuit să înlocuiesc șase manechine care au fost scoase pesemne aseară după închidere.

— Înțeleg, zic.

Dar am impresia că ceva scîrțiie în răspunsul lui.

— Avem un vast sortiment de costume, spune tipul care dă directive. Puteți alege ce doriți.

— N-are importanță, zic. M-am răzgîndit. În loc de haine, îmi cumpăr un costum de scafandru. Cîte manechine ați înlocuit azi-dimineață ?

— Șase, răspunde tipul care dă directive.

— Sînteți sigur că erau șase și nu șapte ? îl întreb.

— Mai mult ca sigur, zice el. Azi-dimineață n-am găsit decît doisprezece la locul lor și întotdeauna sînt optsprezece, dar, scuzați-mă, pentru ce-mi puneți aceste întrebări ?

— Nu-mi ies socotelile, zic. Lipsește un manechin care trebuie să iasă la iveală. Dar s-ar putea să nu fie chiar un manechin.

— Nu înțeleg, zice tipul care pare căzut din lună.

— Domnul ?... îl întreb, în timp ce-l bat cu mîna ușor pe umăr.

— Pattinaggio, zice el. Marcantonio Pattinaggio. Responsabilul raionului de confecții bărbătești.

— Mulțumesc pentru informații, zic. Cum am nevoie de un costum la două rînduri, vin să-l cumpăr de la dumneavoastră.

Îi întorc spatele și mă îndepărtez, în timp ce tipul continuă să cadă din lună.

Nu e nevoie de prea mult creier ca să-ți dai seama ce s-a întîmplat. Ar fi înțeles pînă și locotenentul Tram, dacă ar fi putut asculta discuția.

Cineva îl curăță pe domnul Francisco. Dem aude împușcătura, aleargă și vede mortul în camera pe care-o știm. Speriat, dă fuga la mine, iar ucigașii n-au timp să-l înlăture înainte să-mi spună totul. Fiindu-le frică să nu vină poliția dintr-un moment într-altul și neavînd timp să facă dispărute cadavrul și urmele de sînge, trebuie inventat ceva. Cu orice risc. Iau șase manechine din magazin, le aruncă unele peste altele și le mînjesc cu lac de unghii, care, pe lîngă faptul că întregește tabloul, emană și un miros puternic, atît cît să acopere pe cel de praf de pușcă.

Le merge treaba, sau li se înfundă. N-au de ales.

Le-a mers.

Eu, locotenentul Tram și cretinul ăla de Caucciù am înghițit hapul. Am numărat șapte manechine, cînd, de fapt, erau șase manechine și un cadavru, dacă socotelile mele sînt exacte.

Și imbecilul ăla de Tram, cînd vede manechinele își închipuie că e o simplă glumă, ca și cum cineva ar fi putut regiza toată comedia asta, într-un mare magazin, cu trei paznici de noapte, care se plimbă încoace și încolo.

Și Demetrio ? Nimeni nu-l cunoaște, de pare-ar fi venit să facă curățenie noaptea, în ascuns, anume să nu fie văzut de nimeni.

Iar Cap-de-Frișcă, după ce vorbește la telefon cu un tip care huzurește la Palo Lungo, presupus a fi bărbatul ei, oferă cafele locotenentului Tram, care, în loc să controleze manechinele cîte unul, se topește ca ceara contemplînd panorama blondei în cămașă de noapte.

Afacerea asta începe să-mi dea un fel de mîncărime pe spinare și, ca s-o fac să-mi treacă, ar trebui să rup cuiva un picior.

Cum însă n-am nici o poftă să fiu luat drept un imbecil, o apuc în direcția birourilor. Deschid ușa coridorului și refac drumul din noaptea trecută.

Ajuns în fața ușii care dă în anticameră, bat, dar nu-mi răspunde nimeni. Deschid și intru.

Arunc o privire împrejur și văd că totul e în cea mai perfectă ordine. Au curățat lună peste tot și dacă nu s-ar simți un vag miros de lac de unghii, nu s-ar putea spune că numai cu cîteva ore înainte era acolo un fel de depozit de manechine moarte, plus un mort care numai manechin nu era.

Închid puțin ochii, încercînd să revăd scena de azi-noapte. Amănuntele îmi scapă, fiindcă, deși mintea mea fotografiază tot ce vede, constat că după un anumit timp fotografiile devin neclare. Trebuie să-mi reglez neapărat deschizătura obiectivului.

Mă duc pînă în fundul încăperii să cercetez covorul acolo unde-mi pare că marginea e ceva mai groasă. Poate găsesc ceva, dar ca să găsesc trebuie să caut.

După cîteva minute, găsesc, în sfîrșit, o pereche de pantofi de damă de culoare verde, cu toc cui, și înăuntru două piciorușe lipite de două pulpe îmbrăcate în nylon. Ridic încet privirea și ajung aproape

de genunchi, unde tivul unei fuste cade ca o cortină, tocmai cînd spectacolul devine mai interesant.

Continui filmarea lentă în sus, și cînd ajung la surîs, care pare reclama unei paste de dinți, îmi dau seama cine e. Cap-de-Frișcă, intrată pe teren, îmi urmărea atentă toate mișcările.

— Căutați ceva ? întreabă Cap-de-Frișcă, continuînd să zîmbească.

— Un pahar de whisky, răspund eu.

— E greu să găsești whisky sub ciucurii covorului, zice ea. De ce nu veniți să căutați mai bine în cealaltă cameră ?

Face un semn cu capul și-mi indică ușa biroului.

— E o idee, zic.

O ia înainte cu mișcări unduioase, iar eu mă ridic și-mi îndrept dunga de la pantaloni.

Intru în birou și închid ușa.

— Nu e nevoie să întoarceți pe dos tot localul, spune Cap-de-Frișcă. Știu unde se află whisky-ul, și, dacă aveți răbdare, veți vedea că reușesc să găsesc și cîteva cuburi de gheață.

Pune gheața în două pahare, le umple cu whisky, apoi, cu cele două pahare se așază pe-un divan galben de lîngă fereastră.

Îmi face semn să mă așez lîngă ea și-mi întinde paharul cu mîna stîngă.

— Se pare că, în ce privește legenda despre Fontana di Trevi, trucul cu moneda funcționează perfect, îmi spune în timp ce mă așez lîngă ea.

— Da, funcționează, zic. Dau tot conținutul paharului pe gît, apoi îi pun arătătorul sub bărbie și o silesc să mă privească în față.

— Ascultă, păpușo, îi zic, eu nu sînt din cei care fac complimente femeilor. Cînd vreau ceva de la o femeie, nu stau s-o iau pe departe. Merg direct la țintă ; ai priceput ?

Mă privește languros și mi se lasă pe umărul drept.

— Am înțeles de cînd te-am văzut, șoptește, și e de prisos să-mi consum energia rezistîndu-ți. Hai, mergi la țintă, seducătorule.

Închide ochii și suspină.

Îi deschid ochiul din partea mea.

— Nu-i vorba de ținta pe care o crezi tu, zic ; am venit aici să caut cu totul altceva, și ar trebui să știi ce anume.

Deschide și celălalt ochi și mă privește dînd capul puțin pe spate, ca să mă prindă mai bine în obiectiv.

— Ce anume ? întreabă.

— Un cadavru, care, după părerea mea, trebuie să fie pe-aici pe undeva, îi răspund.

O văd scuturată de-un fior, dar sînt convins că se datorește mai degrabă paharului cu gheață pe care i l-am lipit de spatele gol decît gîndului că s-ar găsi vreun cadavru primprejur.

— Nu înțeleg cum de ți-a trecut prin cap o idee atît de stupidă, spune. Se ridică să-și mai toarne un pahar de whisky, apoi se întoarce și se oprește în fața mea. Nu sînt lucruri pe care să le ceri unei femei ca mine, spune, și-i surprind o nuanță de dezamăgire în glas.

— Bine, admit, să spunem că am eu o idee fixă și că nu-mi convine ca vreun cadavru să se uite

prin gaura cheii la ceea ce aș avea chef să facem. Ce-ai spune dacă aș arunca mai întîi o privire în jur ?

Cap-de-Frișcă ridică din umeri și se îndreaptă spre birou.

— Dacă ții neapărat, spune, toată casa-ți stă la dispoziție.

— Pentru început, îi zic, aș vrea să arunc o privire manechinelor de-aseară. Trebuie să le fi aruncat undeva.

— Cred că se poate, aprobă ea cu mult calm. Nu știu nimic în privința asta. Dacă vrei, chem inspectorul magazinului să te însoțească. El trebuie să știe ceva.

— E o idee bună, zic, cheamă-l.

Ridică receptorul și formează un număr.

— Domnul Cribbio să vină imediat la mine, zice, și pune receptorul la loc.

Se întoarce și se sprijină de birou. Face ochii mici și mă privește printre gene.

— Nu înțeleg deloc, ce ți s-a putut năzări, dintr-o glumă stupidă a vreunui imbecil.

— Ați înlocuit azi în magazin șase manechine ? întreb.

— Ei și ?

— Azi-noapte am numărat șapte manechine. Cine era al șaptelea ?

— Întreabă-l pe cel care-a făcut gluma, răspunde.

— Asta și încerc să fac. Și mi-ar place să mai știu ceva : cine i-a legat cravata la gît lui Dem, omulețul care făcea curățenie aici ?

— De ce nu te adresezi biroului de informații, care e jos, la parter ? S-ar putea să găsești răspuns la întrebările dumitale, zice Cap-de-Frișcă.

Mă ridic, mă îndrept spre ea și mă opresc la două degete de vîrful nasului.

Aș avea chef să i-l smulg dintr-o mușcătură, dar cineva bate la ușă și mă opresc.

— Intră, spune Cap-de-Frișcă.

Aud că se deschide ușa. Mă întorc și-l văd pe Piciorong care se oprește la marginea covorului, dar cînd mă recunoaște, își vîră iute mîinile în buzunarele hainei.

Mai are o bună doză de talc pe cap, și părul, așa pudrat cum e, îi dă un aspect de om matur, trăit. Chiar prea mult, după gustul meu.

— Inspectorul nostru, domnul Cribbio, îl prezintă Cap-de-Frișcă.

— Ne-am cunoscut nu demult, spun eu. Ne-am spus chiar anecdote jos, la raionul de cosmetice.

Piciorongul se îndreptă spre mine ca un tanc care pornește la atac.

— Lăsați pe mine, doamnă Fresco, zice. Am eu grijă să-l dau afară pe băgărețul ăsta obraznic.

— Nu dai afară pe nimeni, domnule Cribbio, îi taie vorba Cap-de-Frișcă, impasibilă. Domnul e prietenul meu și te rog să-l tratezi cu tot respectul.

Piciorongul se oprește în loc și mă privește de parc-aș fi devenit dintr-o dată din aur masiv.

— Acestui domn, continuă Cap-de-Frișcă, i-a intrat în cap că ar fi ceva necurat în gluma care ni s-a făcut azi-noapte cu manechinele. Vreau să se convingă că nu e nimic necurat în toată povestea asta. Întovărășește-l la locul unde ați pus manechi-

nele de azi-noapte și lasă-l să cerceteze peste tot cît poftește. Ai înțeles ?

Îmi expedie un surîs ce îmi taie răsuflarea.

— Cum doriți, doamnă Fresco, zice Piciorongul, dar se simte că nu e prea încîntat de propunere.

Cap-de-Frișcă îmi pune o mînuță pe reverul hainei și mă privește în ochiul drept.

— Grăbește-te, îmi șoptește, te aștept.

— Fii sigură că mă întorc, zic.

O ocolesc și mă îndrept spre Piciorong, care o pornește spre ieșire.

— O iau înainte, zice el, dar îl apuc de braț, îi trag mîna din buzunar și, o dată cu mîna, văd ivindu-se un pistol cam cît un tun.

— Un moment, zic. Pentru o inspecție ca asta sîntem de-ajuns noi doi. Asta e de prisos, și am un fel de antipatie pentru armele aflate în buzunarul altora.

Bag tunul în buzunarul meu. Cine știe dacă focul care s-a tras azi-noapte nu provine din țeava asta.

Va trebui ca cineva din brigadă să arunce o privire pistolului și sticlei de gin pe care-o am în celălalt buzunar. Cine știe, s-ar putea să iasă ceva de aici.

— Așa mă simt mai bine, zic.

Îl împing pe Piciorong spre ușă, o deschid și ies.

Înainte s-o închid, mă mai uit o dată în spate și o văd pe Cap-de-Frișcă zîmbind și trimițîndu-mi cu mînuța o bezea.

Piciorongul o pornește înainte și eu îl urmez pas cu pas. Nu vreau să-l pierd din ochi, că nu se știe

niciodată. Pe-aici se glumește cu prea multă ușurință și sînt glume care nu-mi plac deloc.

Parcurgem tot coridorul și ne oprim în fața unui grilaj, în dreapta noastră.

Piciorongul apasă pe-un buton și grilajul se deschide. Intrăm într-un ascensor de mărfuri, și cînd grilajul se reînchide, coborîm.

— În fond, îi spun, talcul nu e chiar atît de neplăcut, și dă, în plus, o notă de curățenie.

Mi-ar place să stau puțin cu el de vorbă și nu știu ce subiect să aleg, dar se pare că ăsta cu talcul nu e prea pe placul tovarășului meu de drum.

Nu mă scapă din ochi, strînge cu putere din fălci, dar nu reacționează și nu răspunde.

— Bine, zic, ne închipuim atunci că sîntem la o înmormîntare și tăcem.

Prin fața mea trec grilajele de la etajul întîi, cel de la parter, apoi liftul se cufundă în beznă.

Sîntem în subsol, și cînd ne oprim, o lumină slabă luminează o încăpere mare, care pare un pasaj. În fund e poarta prin care ies autocamioanele într-o curte pe jumătate subterană.

Traversăm pasajul și o luăm pe-un coridor întunecos plin cu tot felul de lăzi.

— Văd că faceți economie la electricitate, îi spun. O păstrați toată pentru scaunul electric? Nu vă faceți griji, pe aia guvernul o furnizează gratuit.

Piciorongul nu-mi răspunde și continuă să meargă înaintea mea. Nu-l scap o clipă din ochi și, chiar dacă mai arunc din cînd în cînd cîte-o privire în jur, vă asigur că nu sînt deloc distrat.

Intrăm într-o încăpere, mai precis Piciorongul deschide o ușă și dispare într-un dreptunghi de beznă.

Eu mă opresc în prag : nu-mi vine să pun piciorul unde nu văd.

Piciorongul întoarce un întrerupător și se aprinde un beț care n-are mai mult de două lumînări, dar, în aceeași clipă, becul se stinge și eu o pornesc spre rai, unde are loc o serbare festivă cu multe, multe focuri de artificii.

CAPITOLUL VI

Socotelile îmi ies chiar mai prost ca înainte, dar mulțumită unui salt în ascensor, reușesc să mă salvez.

Știm cu toții că sosirea unui personaj important într-un anumit loc e întîmpinată cu risipă de lumini, salve de tunuri, focuri de artificii etc. Am impresia că eu sînt persoana importantă care ajunge acuma în rai. Pesemne că întreg imobilul „Galeriilor Fresco" mi s-a prăbușit în cap, iar drumul meu din viața asta spre cealaltă e salutat așa cum se cuvine unui personaj de rangul meu.

Ultimul foc de artificii explodează în milioane de scîntei în bezna nopții și încep să întrezăresc un fel de aburi plutitori din care răsar ființe stranii, toate cu mutra sergentului Caucciù.

Asta mă face să cred că n-am ajuns în rai, ci în iad, fapt care, vă spun drept, mă cam sîcîie al

naibii. Eu am conștiința curată și nu-mi convine să fiu instalat pentru vecie cot la cot cu sufletele delincvenților cărora le-am făcut viața amară.

Fără îndoială, vreun îngeraș a dat referințe proaste Autorităților Superioare și a povestit, se vede treaba, o grămadă de baliverne pe socoteala mea. Dacă-l prind, îl iau de cîrlionți și, pe legea mea vă spun, așa cum mă cheamă pe mine Chico Pipa, îl fac eu să scuipe tot adevărul.

Între timp, mă distrez și eu cum pot. Apuc una din făpturile alea cu mutra lui Caucciù și-i răsucesc un picior în jurul gîtului în chip de cravată. Iau în șuturi mutra unui al doilea, și pe-un al treilea îl arunc într-o grămadă de talc și-asta doar ca să fac puțină mișcare.

Trece o mulțime de timp tot jucîndu-mă în felul ăsta, dar iată că la un moment dat, mă încearcă o îndoială.

Poate nu sînt chiar mort, poate visez numai.

Așa cum mă cheamă Chico Pipa, ăsta nu poate fi decît un coșmar.

Ideea asta, în loc să mă impresioneze, mă liniștește.

Precis e un coșmar. Văd un tip care mă fixează la două degete de nasul meu, dar cum respirația îi duhnește a lac de unghii, mă întorc în cealaltă parte.

Simt niște junghiuri ce-mi străpung tot capul și un fel de clește care mă strînge de șale.

În clipa asta încep să bănuiesc că sînt treaz.

Încerc să deschid un ochi și văd că nu reușesc, dar după puțin îmi dau seama că era deschis demult.

Acum sînt treaz de-a binelea. Vederea mi se obișnuiește cu obscuritatea și reușesc să disting slab partea din față a cămășii mele, primul, al doilea și al treilea nasture, și mîna mea dreaptă care ține pumnul strîns.

Se vede treaba că mi-e capul mult plecat înainte, cu bărbia sprijinită în piept.

Dacă ticăloșii ăia mi-au frînt gîtul, nu-i văd bine deloc.

Ridic mîna dreaptă, îmi împing bărbia cu degetul cel gros și reușesc să ridic capul.

Gîtul trosnește nițel, dar nu e rupt.

Puțin cîte puțin ochii mi se obișnuiesc cu semiîntunericul. Îmi văd acum mîna stîngă, dar ce dracu, am impresia că se află tocmai la picioare. Mă întreb de ce e atît de departe și încerc să o mișc.

Ei, drăcia dracului! Sînt sigur că o mișc. Deschid și închid pumnul și totuși văd că mîna rămîne nemișcată, țeapănă.

Sau reflexele nu-mi funcționează, sau visez în continuare.

Mă ciupesc de-un șold și simt ciupitura foarte bine. Nu, ce văd eu la picioarele mele nu e mîna mea stîngă. Pe naiba, trebuia să-mi fi dat imediat seama că nu puteam avea un braț atît de lung!

Închid ochii și cuget. Aia e o mînă de manechîn.

Sînt deci în depozitul de manechine. Le-au adus aici pe cele din noaptea trecută și dacă nu mă înșel, împreună cu manechinele propriu-zise, ar mai trebui să fie și al șaptelea personaj.

Cap-de-Frișcă mi-a jucat o festă pe cinste; m-a dat pe mîna domnului Cribbio, chemîndu-l să mă

însoțească pînă aici jos, dar era clar că nu trebuia să mai ies viu de-aici.

Cineva m-a dezmierdat puțin cam tare cu scopul să mă trimită pe lumea cealaltă, dar și-au găsit nașul cu mine. N-au bănuit cît de rezistente îmi sînt oasele.

Simt rece la creier și am impresia că ideile îmi vin de undeva dinspre umărul stîng.

Îmi pipăi capul și-mi dau seama că mi-au spart țeasta undeva la mijloc și că mi-a ieșit o bucățică de creier, chiar pe umăr. Îl repun la loc, apoi mă întorc și iau pălăria unui manechin de lîngă mine, cel a cărui răsuflare miroase a lac de unghii.

Pălăria e puțin strîmtă, dar e exact ce-mi trebuie.

Mi-o pun pe cap și o îndes bine pe frunte, așa încît să-mi țină strîns cutia craniană.

Simt niște junghiuri îngrozitoare, dar materia cenușie reușește totuși să lucreze.

De fapt, nu e nevoie să lucreze prea mult ; am și înțeles ce s-a întîmplat și de ce s-a întîmplat așa, iar gîndul că acum Cap-de-Frișcă se distrează la ideea că mă aflu în groapa asta blestemată, cu creierul afară, face să m-apuce toți dracii.

Sper să nu-mi lipsească ocazia s-o fac să-mi plătească gluma asta, și pe legea mea, o s-o fac să mi-o plătească cu vîrf și îndesat ; n-o să am nevoie de-o mașină specială de tocat ca s-o fac zob așa cum merită. Încerc cu mare caznă să mă ridic.

Pe dracu ! Aș vrea să vă văd pe voi în locul meu : ați pleca direct la morgă, fără să mai țineți seama de semafoare ; dar eu acolo nu mă duc, cel puțin pentru moment.

Ticăloșii nu s-au mulțumit numai să-mi spargă capul ; mi-au scuturat puțin și praful de pe spinare, așa că-mi simt toate oasele ca frînte ; izbutesc totuși să mă țin pe picioare.

Cu cîteva mișcări bine studiate, reușesc să-mi readuc la normal circulația sîngelui. Acum e mai bine.

Observ că sînt în cămașă și chiloți. O dată cu costumul au dispărut pistolul și sticla goală pe care-o găsisem pe pajiște. Cea cu pata de pe etichetă, dacă vă mai amintiți.

Mi-au luat, pesemne, hainele ca să nu mai piardă vremea căutînd prin buzunare. Bun. Văd că haine de schimb nu lipsesc și chiar dacă au cîte-o pată de lac de unghii pe ici, pe colo, sînt bune și-așa.

Între timp, arunc urgent o privire primprejur. Găsesc întrerupătorul și aprind becul de două lumînări care răspîndește o lumină ce pare mai curînd stinsă, atît e de slabă.

Peste tot grămezi de lucruri de tot felul. E limpede că mă aflu într-un depozit de rebuturi ce trebuiesc aruncate la gunoi. Bucăți de lăzi de ambalaj, cutii sparte de carton și manechinele cu pricina.

Număr șapte ; e clar că al șaptelea nu poate fi manechin.

Îl găsesc în mijlocul grămezii.

E aidoma unui manechin, căci are pînă și prețul pe spate. Cineva i l-a prins cu un ac, ca să se încadreze și mai bine în reușita înscenare.

E un mort în jur de treizeci și opt-patruzeci de ani, doar că în condițiile actuale arată cu cîțiva ani mai mult. Ca aspect pare frate geamăn cu ceilalți șase, chiar dacă expresia feței nu e chiar atît de veselă și surîzătoare ca a celorlalți.

Ce vreți ? Manechinele din carton au o viață ușoară și nu se sinchisesc prea mult dacă lucrurile merg sau nu cum trebuie.

L-au împușcat în inimă, dar atît de precis, de parcă cineva ar fi măsurat în prealabil la milimetru locul, așa încît a fost de-ajuns un singur glonte ca să-l desființeze pe vecie.

Are cămașa pătată de sînge amestecat cu lac de unghii. Îl caut prin buzunare, dar nu găsesc nimic interesant. O batistă aproape curată, o jumătate de pachet de țigări, o cutie de chibrituri aproape goală, un capăt de creion, ceva mărunțiș.

Chiar dacă nu găsesc nici un act de identitate, nu-mi trebuie mult ca să înțeleg că e vorba de domnul Francisco Fresco, proprietarul magazinului și soțul lui Cap-de-Frișcă.

Și e clar că, dată fiind situația în care se află, nu putea vorbi la telefon de la Palo Lungo. Atunci, cine oare să fi răspuns la telefon ?

Mi-ar place să fie aici locotenentul Tram și să-mi găsească el răspuns la toate aceste întrebări.

Și mi-ar place să-i pot da cu cadavrul acela în capul cretinului ăluia de Caucciù, ca să vadă și el cine spune baliverne : eu, sau blonda de sus care duce poliția de nas ?

Așadar, cred că a venit momentul să plec să-i aduc pe amicii din brigadă la fața locului. În rest, mă spăl pe mîini de toată povestea asta, în afara treburilor mele personale.

Îmi ajunge să revizuiesc puțin socotelile cu Cap-de-Frișcă, cu domnul Cribbio și cu deșteptul care m-a lovit în cap.

Caut un costum decent, și-l găsesc. E un manechin care are petele de lac pe obraz, pe cămașa albă, și una aproape invizibilă pe partea din față a hainei.

Îl dezbrac în grabă și mă gătesc.

E un costum din stofă bună și ies cîștigat din acest schimb, chiar dacă pantalonii îmi sînt puțin cam scurți, iar haina nițeluș cam strîmtă în spate.

Trebuie să fac impresie bună cu dunga de la pantaloni impecabilă și haina la două rînduri, care pare proaspăt scoasă de la croitor.

Ușa e închisă cu cheia, dar nu-mi trebuie mult să deschid tipul acesta de broască. E clar că încăperea n-a mai servit pînă acum drept temniță cuiva și, în consecință, nimeni nu s-a gîndit să-i întărească zăvorîrele.

Înainte să ies, sting așa-zisa lumină, apoi închid ușa, și-o iau de-a lungul zidului, băgînd bine de seamă să nu umplu de praf costumul cel nou.

Zăresc în fund poarta care dă spre stradă în dreptul aripei unde e liftul pentru mărfuri ; mă îndrept într-acolo, dar cîțiva băieți descarcă dintr-un camion niște lăzi și nu vreau să fiu văzut de indigeni.

Mă opresc deci la grilajul liftului și apăs pe buton. Cînd se oprește cabina, deschid ușa și intru. Apăs pe butonul parter și ies într-un coridor larg care duce spre ieșirea din spate, cea pe care intră și ies funcționarii și vînzătorii.

Pare să nu fie țipenie de om prin părțile astea, dar, cînd să trec prin fața unei chichinețe în dreapta intrării, mă trezesc că sare din ea un fel de paznic cu șapcă.

— Ei, îmi strigă, de cînd au început manechinele să iasă la plimbare ?

— Mă duc să beau o bere și mă întorc, îi spun. M-am plictisit să tot stau țeapăn în fața lumii. Mă furnică picioarele tot stînd așa nemișcat cît e ziua de lungă.

Dau să plec, dar tipul mă apucă de haină, așa încît sînt nevoit să-l pliez în două și să-i leg picioarele de gît cu șireturile de la pantofi.

Îl bag în lada de gunoi care, din fericire e goală, și mă duc să-mi văd de treburi.

Simt nevoia urgentă a unui pahar de whisky, așa încît intru în barul de peste drum, înghit o doză bună de carburant și văd că motorul reîncepe să funcționeze la turația normală.

Mi-e lehamite pînă peste cap de toată afacerea asta : trebuie să termin repede.

— Aveți pe-aici un telefon ? întreb.

Patronul îmi face semn spre o ușiță ; atît aștept. Intru și găsesc telefonul de care am nevoie. Fac numărul brigăzii și-l chem pe locotenentul Tram. Aștept cîteva minute, apoi aud glasul sergentului Caucciù.

— Sînt locotenentul Tram, zice el, ce doriți ?

— Ești tu locotenentul Tram cum sînt eu Greta Garbo, îi răspund. Hai pasează-mi-l pe locotenent, dacă nu vrei să te fac să înghiți receptorul.

Îl aud cum îi zice : „E băgărețul ăla de Pipa, dom' locotenent, cu îi-sparg telefonul în cap !"

Mai aud niște zgomote și în cele din urmă glasul lui Tram.

— Dă-i drumul, Pipa, zice, grăbește-te cu ce-ai de spus, că n-am vreme de pierdut.

— Nu e încă ora șase și treizeci, zic, dar pot să-ți dau răspuns la enigma din noaptea trecută. Dacă faci

un drum la „Galeriile Fresco" dai de cadavrul pe care nu l-ai găsit azi-noapte.

— Ce cadavru ?

— Al domnului Francisco Fresco. Azi-noapte te-au dus de nas. Manechinele erau numai șase, al șaptelea era al domnului Fresco, gătit ca de sărbătoare.

— Ascultă Pipa, mă iei drept cretin ? zice el.

— Nu complet, îi răspund, recunosc că am căzut și eu în cursă. Dar azi-dimineață am ajuns, din întîmplare, în subsolul Galeriilor și am găsit cadavrul pe care-l căutam.

— Cu lac de unghii care-i iese printr-o gaură din cap ? întreabă zeflemitor.

— Nu, îi spun, dintr-o gaură din piept. Dar nu e lac de unghii. Dac-aș fi în locul tău, n-aș pierde timpul, aș alerga acolo cu toată brigada.

— N-o fi iar vreo născocire de-a ta ? întreabă locotenentul Tram.

— N-am nici un chef de glumă, îl lămuresc eu, dar, ca să-ți dau o probă, treci peste o oră la morgă, cine știe dacă nu-l găsești cumva și pe Dem, cel pe care-l voiai astă-noapte. Am impresia că i-au înnodat puțin prea tare cravata de la gît.

— Hei, strigă locotenentul Tram, dar n-am nici un chef să-i mai aud glasul, și agață receptorul în furcă.

Am văzut prin ferestruica ușii cum un comisionar și-a oprit triciclul-furgonetă în fața barului și a intrat să bea o bere.

Mă apropii de tejghea și-l lovesc pe tînăr ușor cu palma peste umăr.

— Ți-ar place să cîștigi un sutar ? îl întreb.

Își lasă paharul cu bere și mă privește.

— Bineînțeles, dacă poți să-ți pierzi o jumătate de oră, continui eu.

— Dacă e vorba numai de-o jumătate de oră, un sutar nu-mi strică, spune băiatul.

— Bine, îi spun. Trebuie să mergi aici după colț, să ridici un sac cu rufe murdare, să-l încarci pe triciclul tău și să-l duci într-un anumit loc.

— Să văd suta, zice, și spuneți-mi unde trebuie să duc sacul.

— La morgă, îi spun.

Băiatul își retrage mîna și cască ochii. Încep să rîd.

— Să nu-ți închipui cine știe ce, îl liniștesc eu. S-a făcut o greșeală din partea spălătoriei cînd a fost lăsat sacul.

Zîmbește și întinde iar mîna. Îi pun un sutar în palmă.

— Dacă ești impresionabil, nu-i nevoie să intri în morgă, îi spun, e destul să te duci numai pînă la intrare. E un paznic acolo care stă totdeauna la o masă și citește tot felul de ziare. Îi spui : „Sacul ăsta e pentru voi" ; lași sacul și pleci. Sînt la curent cu toată povestea.

— Bine, mă duc imediat, se învoiește băiatul.

— Între timp, îi spun, telefonez portarului să te conducă în apartamentul meu ca să iei sacul. E imediat după ușă.

Îi dau adresa. Viră suta în buzunar, iese din bar și se urcă pe triciclu. Mă duc să telefonez portarului din bloc, și cînd îl aud confirmînd că a înțeles despre ce e vorba și că totul e în cea mai perfectă regulă, răsuflu ușurat.

Acum sînt complet lămurit. Dacă mai e ceva de rezolvat n-au decît s-o rezolve singuri. Nu sînt lucruri care mă privesc. Din partea mea, Cap-de-Frișcă și cei din banda ei n-au decît să-i omoare pe toți proprietarii de magazine din oraș, cu condiția să nu mă calce pe mine pe bombeu, fiindcă am picioarele foarte delicate și dacă se întîmplă să mă calce vreunul, atunci trebuie neapărat să-mi ceară scuze.

Și mai e ceva ; n-am primit nici un fel de însărcinare de la nimeni, așa încît nu cîștig o para chioară băgîndu-mi nasul în porcăria asta.

Comand un alt pahar de whisky, îl beau în toată liniștea, apoi plătesc și ies.

Vreau acum să-mi achit datoria rămasă neplătită, înainte ca brigada să sosească și să-i prindă în plasă pe toți acești oameni de treabă.

Intru la Galerii, unde acum e plin de lume, îmi fac loc pînă la scara rulantă și mă las urcat la etajul întîi.

Nu zăresc pe nici una din vechile mele cunoștințe. Nici urmă de domnul Cribbio ; o fi dînd raportul lui Cap-de-Frișcă.

Trebuie să mă grăbesc, căci am și eu un raport de dat acestei doamne.

Mă amestec în mulțimea care urcă pe scara rulantă și ajung la etajul doi, traversez raionul de confecții bărbătești, intru în coridorul birourilor, străbat faimoasa anticameră și mă năpustesc ca un fulger în birou.

E gol. Nici urmă de Cap-de-Frișcă sau vreunul din călăii ei.

Mă duc să încerc ușa care dă spre apartament, dar e și ea închisă cu cheia.

Mi-ar displace să știu că distinsa doamnă a șters-o.

Văd mobila-bar plină cu băuturi, îmi vărs o doză zdravănă de whisky și o dau pe gît. Pun paharul la loc și arunc o privire în jur. Nu-s prea multe de văzut. Aceleași mobile pe care le cunosc și care nu pot ascunde cine știe ce, în afară poate de birou.

Mă așez la birou și deschid sertarele.

Sînt fișe cu copiile scrisorilor comerciale, notițe privind distribuirea mărfurilor și alte acte care nu-mi spun nimic.

Ar trebui să fie o casă de bani pe undeva, dar nici urmă de așa ceva.

Pe perete atîrnă un tablou reprezentînd un domn în vîrstă cu mustăți, apoi o serie de stampe cu scene de vînătoare.

Dacă există un safe nu poate fi decît în spatele individului cu mustăți.

Pun fișele la loc în sertar și mă ridic, dar cînd să ajung lîngă perete, aud voci pe coridor și recunosc glasul locotenentului Tram.

„E-n regulă, îmi spun, au găsit cadavrul și acum vin să dea ochii cu văduvioara."

Nu-mi convine să fiu găsit acolo, cel puțin pentru moment. Mă strecor așadar în dosul unei draperii de catifea cu dungi roșii și verzi, care atîrnă într-o parte a ferestrei, și-mi țin răsuflarea. Vreau să mă bucur întîi de spectacol, și apoi să-mi fac apariția la momentul oportun.

Ușa se deschide larg și locotenentul Tram năvălește ca un fulger, cu credinciosul sergent Caucciù după el, urmat la rîndul lui de-o terță persoană.

E vorba de domnul Cribbio, dar după voce și cele ce spune, n-am deloc impresia că ar fi cu cătușele la mîini.

— Luați loc, domnule locotenent, îl poftește Piciorongul. Chem îndată valetul și bucătăreasa, care v-ar putea confirma tot ce v-am spus.

— Ascultați-mă pe mine, domnule locotenent, zice Caucciù, lăsați-l numai să ajungă acasă, și pe cuvîntul meu că-l fac eu pe băgărețul ăla nenorocit să scuipe adevărul cît ai zice pește.

— Nu, spune locotenentul, e o treabă pe care, de data asta țin s-o fac personal. Nu-i nici o grabă.

Piciorongul a vorbit între timp cu cineva la telefon și, după două minute, ușa apartamentului se deschide. Trebuie să fac apel la toată forța mea de stăpînire ca să înăbuș furia care mă cuprinde auzind cele ce declară valetul Raf și bucătăreasa Urgenzia.

Nu, domnule locotenent, da, domnule locotenent, doamna Fresco a plecat de dimineață la Palo Lungo ca de altfel în toate zilele de vineri. S-a dus la soțul ei, care stă în vila sa de la țară, ca de obicei. Da, totul e în ordine, dacă domnul locotenent dorește să arunce o privire prin apartament, să poftească pe-aici.

— După povestea de azi-noapte, începe Piciorongul cu o voce mieroasă, nu s-a mai întîmplat nimic. Cînd am intrat în serviciu la ora nouă, am aflat de gluma cu manechinele de la șeful raionului de confecții bărbătești, și-am luat măsuri pentru substituirea manechinelor distruse și care fuseseră duse provizoriu în camera de la subsol, pe care ați văzut-o, în așteptarea unui camion liber care să le ducă la

macerat. La ora asta cred că sînt demult distruse. Dacă vreți să controlați...

— Nu-mi convine să-mi pierd iarăși vremea, protestează din nou locotenentul Tram. Mi-e lehamite de farsa asta blestemată. E a doua oară că idiotul ăla de băgăreț scornește cadavre imaginare și mă pune pe drumuri de pomană.

— Sînt sincer dezolat, începe iar Piciorongul, și nu știu pur și simplu ce să spun de toată afacerea asta. Dacă domnul locotenent dorește, chem Palo Lungo și cer lămuriri patronului. Domnul Fresco ține foarte mult la renumele firmei și nu i-ar conveni dacă s-ar difuza povestea asta.

— Nu se va afla nimic, îl asigură locotenentul Tram. Mă duc acum să-l iau de urechi pe nefericitul ăla de băgăreț și-l țin la răcoare pînă se hotărăște să-mi spună ce are în cap. E inutil s-o mai deranjăm și pe doamna.

— Ei, șefule, intervine Caucciù, fac prinsoare că Pipa a fost plătit de-o firmă concurentă, care l-a însărcinat să discrediteze firma Fresco.

— Și eu sînt aproape sigur de asta, vine să confirme Piciorongul. Se întîmplă uneori ca vreun concurent să publice vreo glumă proastă pe socoteala noastră, dar vă mărturisesc că de data asta a depășit măsura.

— Fiți încredințat că cineva o va plăti scump, spune locotenentul Tram.

— Sînt convins că soții Fresco vă vor fi recunoscători, spune iar Piciorongul; dacă cercetările pe care le întreprindeți vă vor readuce pe la noi, considerați-vă în casa dumneavoastră. Galeriile noastre

n-au secrete față de poliție. Clientela noastră însă, sperăm să nu fie tulburată de alarme inutile, dar sîntem convinși că discreția dumneavoastră va face astfel încît . . .

Frumosul discurs al Piciorongului se pierde pe coridor.

Bucătăreasa și valetul au reintrat în casă, iar Tram, Caucciù și Piciorongul au plecat lăsînd ușa deschisă.

Aș avea chef să ies din ascunzătoare, să-l iau de gît pe domnul Cribbio și să-l fac eu pe el să scuipe tot adevărul, dar am impresia că Tram nu e prea binevoitor în ce mă privește.

Dacă ticăloșii ăia au reușit să facă dispărute urmele de jos din subterană, nu cred că voi reuși să conving pe careva că toți cei de aici încearcă să ne ducă de nas, atît pe mine, cît și brigada poliției.

Cu atît mai mult cu cît spusele mele nu sînt sprijinite de nimeni. Nemernicii ăia au omorît singurul martor existent.

La dracu ! Pe singurul martor l-am trimis la morgă în sacul cu rufe și, dacă nu există celălalt cadavru care să confirme spusele mele, ce-i povestesc locotenentului Tram cînd o să mă întrebe unde l-am găsit pe Dem ?

Cretin sînt, zău așa ! Puteam să mai aștept pînă să-l trimit la morgă ! N-avea nici un rost să anticipez momentul.

Acum trebuie să acționez rapid. Să sperăm că n-au deschis încă sacul cu rufe. Trebuie să-l scot de acolo înainte să-l deschidă ei și mai înainte de a-i trece prin minte lui Tram să dea o raită pe la morgă.

Mă strecor de după perdea.

Nu e nimeni primprejur, ajung în anticameră și ies pe coridorul birourilor. Trebuie s-o întind fără să fiu văzut, așa că arunc mai întîi o privire în sala de vînzare.

E mare înghesuială, dar risc și mă aventurez prin mulțime. Ajung la raionul de pălării și încerc să iau mutra unuia care și-a făcut cumpărăturile și e gata de plecare.

Cînd ajung la raionul de confecții, mă opresc.

Un grup de oameni discută lîngă un manechin numai în chiloți.

În mijlocul grupului, locotenentul Tram, cu spatele la Caucciù, ține în mînă ceva în care recunosc imediat costumul meu.

La dracu ! Mi-au mai făcut o festă.

Șeful raionului se agită într-una văicărindu-se. De unde mă aflu îl aud foarte bine spunînd :

— N-am văzut absolut nimic pînă acum cîteva minute cînd mă întorc și observ că manechinul n-are haine pe el. Mă apropii să văd ce s-a întîmplat, și găsesc hainele astea pe jos la picioarele lui.

Se numește Marcantonio Pattinaggio. Trebuie să-i reții numele pentru cazul că o să am nevoie într-una din zile de mărunțișurile lui.

— Asta e costumul lui Pipa, aud glasul lui Caucciù. L-aș recunoaște dintr-o sută.

Se mai oprește ceva lume să privească, așa încît în jurul hainelor mele s-a strîns acum o gloată serioasă.

Încerc să mă furișez ca să ajung la scara rulantă, cînd cineva se desprinde din mulțime și aud că strigă :

— Ei, ia priviți aici !

Pattinaggio mi-aruncă o privire din spatele mulțimii și începe să urle ca un vînzător de pere coapte.

— Hoțul ! Hoțul ! Prindeți-l, el e !

Toți privesc înspre mine ; îmi dau seama că nu e ușor să fug prin mulțime.

Feresc cîțiva clienți, sar pe scara mobilă, cobor treptele cîte trei-patru, evitînd lumea care urcă, dar la dracu, constat că mă aflu în același loc.

Îmi dau seama că am luat scara care urcă, cea care coboară fiind în dreapta mea. Dintr-un salt sar peste balustradă pe scara care coboară. Ca un fulger, ajung la rampa care duce de la etajul întîi la parter și sînt tocmai pe punctul să pun piciorul pe pămînt ferm, cînd nu știu ce blestemat îmi face figura schimbînd mersul scărilor. Ei, drăcia dracului ! Într-o clipă toate scările care urcă se pornesc să coboare, iar cele care coboară încep să urce.

Mă văd îngropat sub un potop de lume care urlă, încearcă să se ridice, se agață de tot ce apucă, și cade iar, trăgînd după ea un maldăr de lucruri.

Scena se repetă la fiecare rampă a scării, la toate cele cinci etaje ale magazinului, într-o larmă de necrezut. Mă aflu din nou la primul etaj. Mă liberez de vreo patru-cinci clienți care mi se sprijină de spate și, din cîteva salturi, ajung în fața grilajului de la ascensor. Cabina tocmai coboară și văd că-mi trece prin față.

Cu o zmucitură desfac grilajul și întrerup contactul. Mă arunc în lift și închid ușa la loc.

Dau să apăs pe butonul pentru parter, cînd îmi dau seama că nu sînt singur.

Rămîn cu gura căscată privind-o, şi cum, din fericire, nu sînt muşte primprejur, nu-mi dau osteneala s-o închid.

E inutil să vă spun că e vorba de Ripi. Aţi ghicit, cred, cu toţii.

— Ei, drăcie ! exclam, cînd simt că-mi pot mişca din nou fălcile. Ce căutaţi prin părţile astea ?

— V-aş întreba eu pe dumneavoastră, îmi răspunde. E a doua oară în cîteva ore că mă obligaţi să vă transport o bucată de drum.

— Mulţumesc, spun, cu prima ocazie o să vă ofer o călătorie în liftul meu, ca să răspund la amabilitate.

Se roşeşte şi e gata să mă cîrpească, dar i-o iau înainte şi-i prind mîna.

— Să amînăm palma pe mai tîrziu, spun, acum mă grăbesc al naibii. Obrazul meu vă stă la dispoziţie de la unu la unu şi jumătate, la cîrciuma „Piatto rotto".

Strînge din buze în timp ce-şi masează încheietura, şi-mi aruncă o privire care e gata să mă facă praf, aşa că mă văd nevoit să-i întorc spatele şi să apăs pe butonul pentru parter.

Cînd mă întorc din nou spre ea, o văd că are expresia schimbată. Face eforturi să nu pufnească în rîs.

— Ce e ? întreb.

— Ăsta e preţul dumitale ?

— Care ?

— Cel de pe cartonaşul prins în spate, spune.

Îmi pipăi spatele şi simt între degete un cartonaş prins cu un ac.

Trag de ac și cartonașul îmi rămîne în mînă. Pe el e scris prețul costumului.

Liftul s-a oprit la parter.

Fata deschide grilajul și mi-o ia înainte. Cînd părul ei castaniu îmi trece pe la nas, mă sprijin să nu cad, căci simt cum mi se înmoaie genunchii.

— Ești prea scump, îmi spune, eu n-aș da nici o liră.

Trece țanțoșă, de parc-ar fi avut prinsă pe piept o medalie cîștigată pe cîmpul de luptă, și se duce să se așeze în dosul unui stand de săpunuri.

Abia acum îmi dau seama că e îmbrăcată în uniforma de vînzătoare a magazinului : un șort alb cu guleraș albastru.

Măi să fie ! Cam repede a reușit să se angajeze.

Lîngă scări agitația s-a mai calmat, și nimeni bineînțeles, n-a băgat de seamă că am coborît cu liftul.

Doar n-o să-mi meargă chiar toate pe dos, ce părere aveți ?

Ies liniștit afară și, de data asta, nimeni nu mă bagă în seamă ; nu mai am pe spate cartonașul cu prețul.

Trebuie să mărturisesc că întîlnirea cu Ripi a fost providențială.

Iată-mă deci pe stradă, într-un costum nou-nouț. Dacă nu beau repede un pahar zdravăn de whisky, după cel mult o sută de metri va trebui să fiu împins de la spate de primul trecător. Am consumat tot carburantul și simt că rezervorul mi-e complet gol.

Uneori fac și eu puțină gimnastică, chiar dacă aparatele pe care le întrebuințez nu sînt prea satisfăcătoare. Apoi pornesc într-o călătorie cu dublă viteză.

Intru în barul de azi-dimineață și patronul, de cum mă vede, ia un pahar, îl pune pe tejghea, și-l umple cu whisky.

— Bravo, îi spun, văd c-ai învățat repede lecția.

— Recunosc de la prima vedere mașinile care merg cu whisky și cele care merg cu apă minerală, zice el.

— Ar trebui să se pună pe trotuare pompe cu whisky, așa cum sînt cele de benzină pentru automobile, spun.

Rîde și-mi umple din nou paharul.

Beau, plătesc, salut și ies.

E bine să dispar cît mai urgent de prin partea locului. E zonă minată cît timp locotenentul Tram circulă prin împrejurimi, și apoi vreau să rezolv totul cît mai repede.

Trebuie să fac neapărat rost de o mașină ; oricum ar fi ; pe a mea ar recunoaște-o imediat. Aș putea lua mașina lui Ripi ; chiar așa rîșniță cum e, tot îmi poate face treaba în mod discret.

Mă îndrept spre parcaj, dar nu fac nici doi pași, că un triciclu îmi taie drumul și se oprește lîngă mine.

E băiatul pe care l-am trimis la morgă cu sacul de rufe.

— S-a făcut, zice băiatul.

— Bravo, îi spun, a mers totul bine ?

— Da. Era doar portarul care citea cînd am intrat eu cu sacul. I-am spus : „Asta e pentru voi". Abia și-a ridicat capul ca să mormăie : „Pune-l acolo". L-am pus unde mi-a zis el și am plecat. Atîrna cam greu pentru niște rufe murdare.

— Bine, îi spun, ți-am dat sutaru, nu ?

— Sal'tare, zice.

Apasă pe pedale și vrea s-o ia din loc, dar îl apuc de tricou. Mi-a venit o idee.

— Un moment, îi spun, n-ai vrea să mai cîștigi un sutar ?

Ia piciorul de pe pedală și mă privește.

— Alte rufe de dus la morgă ? mă întreabă.

— Nu, îi spun, ar trebui să te întorci la morgă și să-i spui paznicului : „Scuzați-mă, am greșit". Iei sacul și-l aduci din nou acasă.

Cască ochii și mă privește de parcă atunci aș fi scăpat din balamuc, apasă pe pedale și n-apuc să spun „hei", că s-a și făcut nevăzut după colț.

Dar înainte s-o cotească, mai aruncă o privire înapoi, să vadă ce fac : sînt liniștit, sau am început să fac tumbe sau cine știe ce alte bazaconii în drum.

Nu-i nimic. Mă duc eu.

Deși mașina lui Ripi e închisă cu patru învîrtituri de cheie, nu-mi trebuie mult să descui broasca.

Îmi șterg tălpile pe carpetă apoi mă urc la volan. Faptul că n-am cheie de contact nu constituie o problemă pentru mine.

Cu mașina asta nu e pericol să fac vreo contravenție pentru exces de viteză, chiar dacă apăs pe accelerator pînă în fund.

Îmi trebuie trei sferturi de oră pînă să ajung la morgă ; cînd să cotesc colțul, văd mașina poliției oprită la intrare.

Ei drăcie ! Trebuia să-mi fi închipuit că vor ajunge înaintea mea. Mă opresc la două sute de metri de mașina poliției și nu iau bine piciorul de pe frînă, că-i văd pe locotenentul Tram și pe sergentul Caucciù țîșnind din clădirea morgii, ca fugăriți de-un taur furios.

Se aruncă în mașină și pornesc cu toată viteza.

„Acum, că l-au găsit pe Dem, îmi zic, o s-o pornească în urmărirea mea, dar n-am intenția să mă las înhățat înainte de ora stabilită."

Îi aștept să cotească și continui pînă la morgă. Cobor și intru.

În vestibul sînt numai două mobile : o masă de nuc și un portar în uniformă. Portarul în uniformă citește ziarul, dar cînd intru, ridică puțin capul și-mi aruncă o privire.

— Ce voia locotenentul Tram ? întreb.

— Căuta un cadavru, răspunde paznicul. De ce ?

— Așa, zic, și l-a găsit ?

— Nu cel pe care-l căuta, răspunde, și avem, slavă Domnului, un sortiment destul de bogat. S-a dus să arunce o privire în frigider, dar s-a întors ca o Furie și mai-mai să se ia la harță cu mine.

— Trebuie să ai răbdare cu sticleții ăștia, îi spun. Pretind că ei au întotdeauna dreptate.

— Adevărat, mormăie, și-și vîră iar nasul în ziar.

Îmi trag un bobîrnac în bărbie.

S-ar fi putut oare ca băiatul să fi greșit adresa ? Să fi dus sacul în altă parte ?

Mă îndrept spre ieșire, dar mă opresc la ușă.

— Și sacul de rufe ? întreb.

Îmi aruncă o privire.

— Ce ? Au venit de la spălătorie și l-au luat De ce ?

— Așa, spun. Din simplă curiozitate. La revedere.

— Sal'tare, zice.

Ies și mă urc în mașină.

Deci locotenentul Tram n-a găsit cadavrul pe care i-l promisesem. Trebuie să fie verde de furie. Ar fi fost însă și mai rău dacă l-ar fi găsit.

Ar fi pornit pe urmele mele într-o urmărire disperată și ar fi fost foarte fericit să mă poată acuza de asasinat.

Și cum i-aș fi putut demonstra că nu eu i-am strîns bietului Dem cravata de gît ?

Cît timp n-a pus mîna pe nici un cadavru, pot să stau liniștit, nu mă poate acuza de nimic ; brigada pentru crime nu se amestecă în alt soi de treburi.

Dar n-am timp de pierdut. Cei de la spălătorie își vor da repede seama că printre rufe e un corp străin și e mai mult ca sigur că n-or să se apuce să-l spele și să-l usuce înainte de a-l aduce de unde l-au luat.

E timpul să zbor la Palo Lungo, s-o prind pe tînăra băbuță cu complicii ei și să-i fac să spună tot adevărul.

Sper ca Greg să fi făcut treabă bună la Palo Lungo, și atunci nu-mi rămîne decît să trag cîteva concluzii.

Trece o oră întreagă pînă reușesc să ajung acasă. Nu văd nici o mașină a poliției și nici un sticlete care să dea tîrcoale primprejur. Au, desigur, ceva mai bun de făcut decît să-și iroseaască vremea cu un pierdevară care se ține numai de șotii.

Las mașina în fața porții și urc pe scară.

Acasă totul e în ordine.

Mă dezbrac și mă bag sub duș, dar simt deodată un frig la creier. Mă uit în oglindă și văd că mai am o gaură serioasă în cutia craniană.

Încerc dopul de la sticla de whisky și văd că se potrivește de minune.

Mă întorc sub duș, și gust din plin plăcerea pricinuită de apa rece ca gheața ce mi se prelinge pe spate. Nu uit totuși să-mi pun materia cenușie la contribuție, dar, cum nu e nimic prea complicat în afacerea asta, n-are prea mult de lucru. Totul e clar.

Cineva din bandă l-a ucis pe domnul Francisco Fresco și s-a dus să-i ia locul la Palo Lungo. Intervenind însă Dem și cu mine, toate planurile le sînt date peste cap.

Lui Dem i-au înnodat cravata în jurul gîtului și mie mi-au spart capul, dar nu chiar precum fusese stabilit.

Cînd au observat că am șters-o, s-au grăbit să facă dispărute manechine și cadavru, iar hainele mi le-au pus în magazin, cu intenția să fiu acuzat de furt, în cazul că m-aș mai fi aflat cotrobăind încă pe acolo.

Banda asta trebuie să fie destul de mare și bine organizată, pe legea mea! În afară de Cap-de-Frișcă și complicele care răspunde la telefon de la Palo Lungo, mai sînt domnul Cribbio, zis Piciorongul, cei

trei paznici de noapte și, poate, bucătăreasa cu valetul. S-ar putea să mai fie și alții.

În timp ce ies de sub duș, îmi vine în minte Ripi. Pe cinstea mea, băieți, e o femeie fenomenală. O am fotografiată în minte în toate pozițiile posibile ; mi-ar place, totuși, să știu ceva mai multe despre ea.

O pescuiesc pe autostrada de la Palo Lungo, ridică piciorul de pe accelerator cînd pomenesc de „Galeriile Fresco", zice că vine să-și caute o slujbă la Pipachico și găsește imediat de lucru chiar la magazin, ca și cum „Galeriile Fresco" n-ar fi așteptat-o decît pe ea. Toate astea nu-mi par prea clare.

Mă întreb dacă nu cumva are și ea vreun amestec în toată afacerea asta, și dacă e așa, ce rol joacă ?

Mi-ar displace să facă parte din bandă. E singura femeie care poate face să mi se înmoaie genunchii chiar de la o distanță de cincizeci de metri, și nu e ușor să faci să i se înmoaie genunchii unui tip ca mine.

Așa. Mă usuc, îmi pun un costum gri și mă duc la dulapul în care-mi țin, într-un vas de sticlă, o duzină de pistoale, într-o baie de ulei.

Pescuiesc trei, le usuc și le încarc cum trebuie. Unul îl ascund în gheată, altul în buzunarul de la spate al pantalonilor, iar pe-al treilea, vîrît într-o teacă, pe-o curea în diagonală sub braț.

Îmi torn un pahar zdravăn de whisky, îl beau, pun jos paharul și dau să plec.

Nici n-ajung bine la ușă că aud telefonul sunînd, așa încît schimb direcția și mă întorc să ridic receptorul.

Cînd îl duc la ureche, aud o voce care face să mi se înmoaie pe loc picioarele ; mă văd nevoit să mă proptesc imediat de masă să nu cad mototol jos.

Precis că am picioarele slabe ; trebuie neapărat să-mi arăt încheieturile unui specialist.

— Sînt Ripi, aud spunînd, și după felul cum mi se comportă picioarele, n-am nici o îndoială că e ea. Dumneata ești Chico Pipa ?

— Sînt Chico Pipa, răspund.

— Detectivul pe care l-am întîlnit azi-dimineață pe autostradă ?

— Și în ascensor, completez ; eu în persoană.

— Am nevoie de dumneata, reia vocea : poți veni imediat la „Galeriile Fresco" ?

— Sînt acolo înainte să lași receptorul din mînă, îi spun, gata să întrerup convorbirea, dar aud un strigăt slab și pun din nou receptorul la ureche.

— Un moment, șoptește, nu pot vorbi la telefon. Îți explic mai tîrziu. Nu trebuie să fim văzuți împreună. Intră pe poarta din dos, cea din fața parcajului ; știi care ?

— Știu, zic.

— Fă în așa fel să nu te vadă paznicul.

— Fii liniștită în privința asta, îi răspund ; cred că mai e și-acum în lada de gunoi.

O simt că are o clipă de șovăială, dar nu face nici un comentariu.

— Cum intri în curte, la dreapta, îmi explică, ai să vezi o chichineață. Ne întîlnim acolo în zece minute.

— În zece minute, îi confirm.

Aud că închide telefonul, închid și eu, dar rămîn cu ochii țintă la o floare de pe tapiserie.

Cînd intri în curte, pe dreapta, e chichineața unde dormea Dem, omulețul care-mi lustruia mînerele de la mașină și care stă acum în sacul de rufe cu cravata strînsă puțin prea tare în jurul gîtului.

Celulele din creier mi se pun imediat în funcțiune, dar le opresc pe loc. Dacă Ripi are sau nu un amestec în treaba asta, nu vreau să fac nici un fel de presupuneri, cel puțin pentru moment.

Îmi mai torn un alt pahar de whisky și de data asta am grijă să-l umplu pînă la refuz.

Cînd e din nou gol, au trecut abia patruzeci și cinci de secunde de la convorbirea noastră.

Mai pot să pierd cîteva minute, așa încît fac proba dacă cele trei pistoale pe care le am la mine funcționează, și din trei lovituri cum trebuie, pulverizez în eternitate două muște și-un muscoi, care de cîtva timp se comportau de parcă ar fi fost la ele acasă.

Pun pistoalele la locul lor, ies, încui ușa, cobor scările și urc în mașina lui Ripi. O depun la parcare.

Mă uit la ceas. Mai sînt cinci minute pînă la întîlnire și știu că femeile se lasă întotdeauna așteptate.

Automobilul-salon are oglindă retrovizoare cu o ramă rococo aurită. Mă privesc în ea și-mi potrivesc mai bine cravata.

E o cravată pe care am experimentat-o în diverse ocazii, și știu că a făcut cîteva victime în tabăra femeilor.

Nu e nevoie însă ca Ripi s-o știe.

Surîd și cobor.

Mașina mea e tot la locul ei și o să rămînă acolo pînă la sfîrșitul povestirii. N-am certitudinea că vre-

unul din brigadă nu-i dă tîrcoale, sau n-o ține sub observație.

O iau pe ocolite, foarte calm, și mă îndrept spre poarta din spate a „Galeriilor Fresco".

Dau să intru, dar mă văd silit să fac un salt în lături ca să evit o furgonetă pe care scrie „Fresco" atît pe părțile laterale, cît și în spate.

Se vede că șoferul se grăbea al dracului, fiindcă, odată ajuns în stradă, bagă în viteza a treia și ia virajul pe două roți.

Ghereta paznicului e goală. Ridic capacul lăzii de gunoi și-l văd pe paznic dormind încă înăuntru.

Ajuns în curte, privesc împrejur. Văd staționînd încă trei furgonete identice cu cea care acum e pe punctul să cîștige Mille Miglia, încolo nimeni altcineva.

Ușa cămăruței lui Dem pare închisă. O împing cu mîna și văd că e numai proptită. O deschid și intru.

Printr-o ferestruică din perete, imediat sub tavan, intră o lumină slabă, dar suficientă ca să lumineze doi indivizi așezați pe un pat de campanie chiar în fața ușii.

Unul ține coatele pe genunchi, cu mîinile bălăbănindu-i printre picioare, celălalt stă picior peste picior și ține în mîna dreaptă un fel de tun, cu gura căscată chiar în direcția burții mele. Treaba asta mă cam sîcîie.

În mai puțin de jumătate de secundă, completez mintal fișa celor două mutre cu toate trăsăturile și semnele particulare.

Cel care deține artileria n-are mai mult de treizeci de ani, e înalt de un metru șaptezeci, cîntă-

rește șaptezeci și trei de kilograme, e blond, cu ochi de culoare închisă și un tic nervos de parcă ar tot vrea să-și muște urechea stîngă.

Celălalt, un fost boxer cu nasul strivit, are patru fire de păr ce par niște capete de sfoară lipite de craniul lucios. Cîntărește nouăzeci de kilograme, înălțimea un metru optzeci. Mai are un ochi tumefiat de la ultima încăierare de acum vreo zece ani.

— Punctual fantele, zice Artileristul; la țanc. Trag aer în plămîn apoi îl expir încet-încet.

— Unde e fata? întreb înainte să mă reaprovizionez cu oxigen.

— Ți-am spus eu că e un tip care nu se gîndește decît la femei? zice Ochi-Vînăt.

Artileristul încearcă să-și prindă cu dinții urechea stîngă, dar tentativa nu-i reușește.

— E la plimbare, zice, dar a lăsat un mesaj pentru tine. Închide ușa și nu încerca să faci vreo prostie. Arma asta e cam nervoasă și nu știu dacă am să reușesc s-o țin liniștită prea multă vreme.

Închid ușa încet. Ochi-Vînăt se ridică și se îndreaptă spre mine.

— Ridică mîinile încet și pune-le la ceafă, îmi spune.

Ridic mîinile, iar tipul îmi umflă pistolul din toc și-l azvîrle pe pat.

— Unde e fata? repet.

— Devii plictisitor, zice Artileristul; n-ai alt subiect de conversație?

Încearcă iar să-și muște urechea stîngă, dar ratează și de data asta.

— Ar trebui să încerci cu urechea dreaptă, îi spun, cine știe, poate îți reușește.

Se face vînăt de furie și văd cum îi pălește arătătorul pe trăgaci, înțepenindu-se.

Se ridică încet și se plasează cu picioarele crăcănate la un metru treizeci de pantofii mei.

— Lui Giorgetto nu-i plac glumele pe socoteala ticului său nervos, zice Ochi-Vînăt; o să te facă s-o plătești cam scump.

Îmi bagă mîna în buzunar, îmi ia cel de-al doilea pistol și-l aruncă pe pat, lîngă primul.

— Băgăreț afurisit! șuieră Artileristul, și cînd termină ultima consoană, văd că apasă pe trăgaci, dar sînt mai iute ca el.

Ridic piciorul stîng și, dintr-o lovitură, fac să-i zboare pistolul pînă-n tavan, cu deget cu tot.

În același timp întind mîinile spre spate, îl apuc pe Ochi-Vînăt de urechi, mă aplec brusc înainte, și-l fac să descrie o voltă elegantă pe deasupra capului meu, expediindu-l drept în căpățîna demnului său prieten.

Lovitura e cam tare, căci Giorgetto se îngroapă în podea pînă la genunchi, ca un cui într-o scîndură de lemn moale.

— O să trebuiască o macara să te scoată de acolo, îi spun, dar pentru moment stai bine unde ești.

Ochi-Vînăt se ridică, dintr-un salt ajunge la pat, apucă un pistol și se întoarce brusc.

N-aștept să-mi facă vreo gaură în costumul abia curățat, sau în cea mai bună cravată pe care o am.

Întind piciorul drept și trag cu al treilea pistol pe care l-am ascuns în gheată.

Proiectilul îi intră prin nara stîngă, Ochi-Vînăt trage cîteva strănuturi, după care se destinde complet pe podea.

— Are nasul puțin înfundat, zic, dar nu face nimic. Spune-i să încerce cu aburi de mușețel cînd s-o trezi, deși mi-e teamă c-a adormit pe veci. Se vede treaba că-l plictisea tovărășia ta.

Mă postez la douăzeci și doi de centimetri de nasul lui Giorgetto.

— Și acum, îi suflu, te hotărăști să-mi spui unde e fata ?

— Băgăreț afurisit !

Îl apuc de păr și-i ard o palmă. Capul îi descrie o învîrtitură completă.

Are gîtul destul de elastic, căci, la sfîrșitul rotației, se întoarce singur în sens contrar, revenind la poziția inițială.

Mă privește și tace.

Refac operația și repet întrebarea.

— La Palo Lungo, zice.

Încearcă pentru ultima oară să-și apuce cu dinții urechea stîngă, dar nu reușește și leșină. Îl las în pace, dar înainte să se întindă definitiv la pămînt, îi smulg urechea stîngă și i-o bag în gură ca să aibă și el o bucurie cînd s-o trezi.

Așa sînt eu făcut, cînd văd pe cineva neajutorat, încerc să-l ajut, chiar cînd nu merită.

Îmi adun la iuțeală instrumentele de tir și le pun la loc în buzunar și în teacă.

Îmi scutur cîteva fire de praf de pe haină, ies, închid ușa și-o întind.

Trec pe lîngă ghereta paznicului și văd că nu e nimeni înăuntru. Lada de gunoi a dispărut.

O fi venit pesemne mașina gunoierilor, care au luat lada cu paznic cu tot.

Drum bun !

Urc în mașina lui Ripi și plec.

Dacă Ripi mi-a jucat festa asta urîtă, o să mi-o plătească scump.

Îmi dă întîlnire, trimite doi bandiți în locul ei, iar ea pleacă în *week-end* la Palo Lungo.

Dar dacă au răpit-o ?

Îmi vine în minte furgoneta care era cît pe-aci să mă calce cînd am intrat pe poartă.

Apăs pe accelerator, dar e ca și cum aș apăsa pe-o coajă de caşcaval.

Orice ai face, nu merge cu mai mult de douăzeci și cinci de kilometri pe oră blestemata asta de mașină.

S-ar putea ca seducătoarea mea să fie în pericol, sau poate nu. În orice caz, acum știu sigur că e și ea vîrîtă în afacerea asta. Și încă cum !

Fac o socoteală aproximativă. Cu douăzeci și cinci de kilometri pe oră îmi trebuiesc aproape patru ore ca să fac nouăzeci de kilometri.

Ei, fir-ar să fie de treabă !

Ar trebui să mă dau jos și s-o împing ca s-o fac să meargă mai repede.

Pînă ajung la autostradă, a și trecut o jumătate de oră, timp în care mă tot gîndesc în fel și chip.

Problema îmi părea destul de simplă, dar de cînd s-a băgat fetișcana asta pe fir, am impresia că totul se complică din nou.

Care-i rolul ei în toată povestea asta ? Dacă era cumva în furgoneta pe care am văzut-o ieșind, nu-i timp de pierdut.

Îmi dau o palmă peste frunte. Greg e la Palo Lungo, ce dracu ! și Greg face tot atîtea parale cît mine. N-are rost să-mi fac griji.

Turismele mă depășesc ca niște săgeți, mă depășesc camioanele, și m-ar depăși pînă și pietonii, dacă și-ar pune mintea.

Zăresc în oglinda retrovizoare un camion care merge cu o viteză pe care o calculez la iuțeală : vreo cincizeci de kilometri pe oră.

Straşnic. Pot ajunge la Palo Lungo în mai puțin de două ore.

Tot e mai bine decît patru.

În mașina lui Ripi e un suport de umbrele, și în el o umbrelă cu mîner îndoit.

O iau de vîrf și mă aplec pe fereastră.

În momentul în care camionul mă depășește și cînd partea din spate ajunge în dreptul meu, întind umbrela și agăț cu mînerul un inel ieșit în afară dintr-o laterală, puțin deasupra aripii. În regulă !

Sting motorul și iau piciorul de pe accelerator.

CAPITOLUL VIII

O gaură care-și schimbă locul și un balot care te face să amețești. Dar nu pe mine.

După trei sferturi de oră ajungem la Palo Lungo.

Mă desprind de camion și pornesc motorul.

Palo Lungo e o mică localitate climaterică.

Are un mic centru în care se află clădirile principale : biserica cu parohia, primăria și magazinele.

În jurul centrului sînt risipite vilele bogătașilor care au reședința în Pipachico, și care vara, cînd la Pipachico se moare de căldură, vin aici să se răcorească, iar în anotimpul rece, să facă sporturi de iarnă.

Palo Lungo începe cu o stație de benzină și se termină cu o altă stație de benzină. Șoseaua națională își continuă drumul coborînd într-o vale largă. De-a lungul ei se înșiră cîteva vile pe-o distanță nu prea mare.

La est de Palo Lungo, adică pe dreapta cînd vii pe autostradă, se poate vedea o întindere de apă prea mare ca să-i spui băltoacă și prea mică s-o poți numi lac.

Localnicii și vilegiaturiștii insistă totuși s-o numească lac, fiindcă, după spusele lor, e mai multă apă acolo decît se vede ; așa-zisul lac e în realitate destul de adînc.

Muntele care-l mărginește, îl domină printr-o rîpă abruptă care se prăvălește chiar din vîrful lui terminat cu o platformă, în mijlocul căreia tronează o vilă de culoare galbenă, cu un acoperiș înalt, foarte țuguiat, din ardezie.

Arunc o scurtă privire panoramei, apoi mă opresc la prima pompă de benzină.

Un puști cu părul lung se apropie să privească mașina, îl pufnește rîsul și ia furtunul de la pompă.

— Patru litri ? întreabă.

— Nimic, spun, mașina asta merge cu limonadă. Unde e vila Fresco ?

Băiatul agață furtunul și-mi face semn cu capul spre celălalt mal al lacului.

— E aia de colo, zice, netezindu-și părul cu mîna.

— Domnul Fresco e aici în vilegiatură ?

— De cîteva luni, răspunde. Nu suportă căldura din oraș. Nu-i prieste.

— Îl cunoști ? întreb.

— Cine nu-l cunoaște la Palo Lungo ?

— L-ai văzut zilele astea pe aici ?

— Chiar azi-dimineață, zice băiatul. A coborît să-și cumpere tutun de pipă. Vine jos destul de des ca să mai facă puțină mișcare.

Cobor din mașină și-l iau de guler.

Îi zgîlțîi bine capul, vînturîndu-i claia de păr în toate părțile. Cînd părul îi acoperă complet fața, mă opresc.

— Cine ți-a spus ? întreb.

— Nimeni, zice, l-am văzut eu.

— Ascultă, îi spun, scuturîndu-l încă puțin, crezi că sînt imbecilul care înghite prima baliverna pe care i-o servești ? Nu l-ai văzut pe domnul Francisco Fresco.

Dă la o parte perdeaua de pe ochi și mă privește de parcă ar fi fost așezat pe scaunul electric.

— Domnule, zice, dacă vreți să spun că nu l-am văzut pe domnul Fresco, foarte bine, așa spun.

— Cît ți-au dat să spui că l-ai văzut ?

— Domnule, zice iar băiatul, de ce ar trebui să-mi dea cineva ceva ? L-au văzut toți din localitate.

Îl las în plata Domnului.

Nu se poate. Domnul Francisco a murit astă-noapte, dintr-un foc tras în inimă, la etajul doi al „Galeriilor Fresco", la nouăzeci de kilometri de aici.

E cineva care umblă și împarte bacșișuri în dreapta și-n stînga, ca să-și creeze cine știe ce drac de alibi. Dar nu mă las eu dus de nas așa cu una, cu două.

Urc iar în mașină și mai fac o sută de metri.

Mă opresc în fața unui chioșc de ziare.

În dosul tejghelei e o femeie care are ochiul drept mai mic decît cel stîng.

— Aici vine să-și cumpere ziarele domnul Fresco ? întreb.

— Aproape zilnic, răspunde femeia, de ce ?

— Azi-dimineață a venit ?

— Da, a venit, spune ea.

— Ascultă, tanti, îi spun, aici e cineva care vrea să prostească lumea, dar eu nu mă las dus de nas. I-am spus-o și băiatului de la benzină, și dacă e nevoie, o s-o spun în tot orașul. Ai înțeles ?

Mă privește cu ochiul cel mare.

— Și de ce, mă rog, aș spune c-a venit dacă n-a venit ? zice ea.

— Pentru că cineva umblă și împarte bacșișuri ca să se spună un anumit lucru în loc de altul, repet ; azi-dimineață domnul Francisco Fresco era în cu totul altă parte.

Acum încearcă să mă privească cu ochiul cel mic și face niște semne cu mîna ca și cum ar spune că sînt nebun.

Nu-mi vine să cîrpesc o femeie, chiar cînd are un ochi mai mic decît celălalt.

Îi împrăştii pe jos un teanc de reviste, doar aşa, ca s-o fac să vadă că nu glumesc, apoi mă urc în maşină şi plec.

La dracu ! e posibil să fi cumpărat Cap-de-Frişcă toată staţiunea ?

Şi totuşi e cu neputinţă ca toţi ăştia să spună adevărul.

Pe domnul Francisco l-am văzut cu ochii mei azi-dimineaţă, în pivniţa magazinului, cu o gaură în piept, ce dracu !

Nu putea fi cadavrul altcuiva cel pe care l-am văzut, cu toate manechinele alea care-i semănau leit. Şi Dem îl cunoştea doar bine, ce naiba, şi l-a văzut poate la mai puţin de-un minut după ce a fost împuşcat azi-noapte.

Fir-ar afurisită de treabă ! Ceva scîrţîie în toată istoria asta.

Mi-ar place să opresc şi să mai întreb pe cineva, dar presimt că aici trebuie făcut ceva rapid.

O iau deci pe prima stradă la dreapta, cea care duce la vila Fresco, merg de-a lungul lacului cîţiva zeci de metri, apoi iau în piept urcuşul cu vreo zece kilometri la oră, nevoit să fac apel la toată abilitatea mea, ca să conving rabla rulantă să nu se oprească în fiecare curbă. E alergică la urcuşuri şi efortul făcut e atît de mare, încît caroseria i se face violetă ; mă cuprinde spaima să nu-i văd uşile sărind dintr-un moment în altul.

Trec prin faţa unor porţi înalte de fier, care închid un parc imens, şi ascund maşina într-un boschet de la marginea drumului.

Mă întorc pe jos, deschid poarta şi intru.

Nu mă întîmpină nimeni, așa încît străbat aleea care duce spre vilă.

E o construcție solidă din zid, cu un acoperiș țuguiat.

N-am timp să studiez amănunțit stilul arhitectonic; are două etaje, ferestre largi și o terasă mare. Toate ușile sînt închise, cu excepția unei ferestre pe colț, la etajul întîi.

La prima vedere, casa pare nelocuită, dar nu mă încred în aparențe.

Mai bine dau o raită înainte să intru.

Fațada din stînga dă spre un mic teren unde se află un garaj pentru patru mașini. În mijlocul terenului e oprită o furgonetă a firmei „Fresco" și sînt sigur că e aceeași care cu puțin înainte participase la Mille Miglia, plecînd din curtea în care se afla locuința lui Dem.

Mă învîrt puțin în jurul ei, dar nimic special nu-mi atrage atenția.

Mă aplec și privesc de partea dinăuntru a roților; nu văd nici un timbru de douăzeci lipit pe geantă.

Deschid ușile din spate. Furgoneta e plină de pietre pînă sus. Cam ciudată marfă pentru un magazin de confecții, în afară de cazul că vor să vîndă muntele cu bucata.

Încerc să-mi pun materia cenușie în mișcare, dar nu iese nimic. Închid ușile din spate și amîn pentru mai tîrziu găsirea unei soluții la problema asta minoră.

Înăuntrul garajului se află un Plimber mare de doisprezece cilindri jumătate...

Pun mîna pe motor. E abia călduț. Mașina e plină de bagaje.

Cineva are intenția s-o șteargă, după cum se vede.

Ies din garaj și-mi reiau raidul turistic în jurul vilei.

Partea din spate e cea care dă spre lac, și are în față o grădină mare, care se termină cu o balustradă. Dedesubt, muntele coboară perpendicular în apa adîncă de culoare închisă.

Mă întreb unde naiba s-o fi dus Greg. Nu văd nici urmă de asociatul meu, și totuși ar trebui să fie aici, afară de cazul că s-a întors să mă caute acasă.

Fac turul complet al vilei și revin la intrarea principală. Deschid ușa care nu e încuiată și intru într-un hol mare. O scară interioară duce la etajul de sus. La stînga și la dreapta sînt niște glasvanduri imense prin care zăresc o sufragerie, un living-room și un salon. Dincolo de scară e ușa care duce la dependințe.

Iau pistolul și-l țin strîns ; n-am chef de glume și e mai prudent să fiu cu artileria pregătită.

Parterul e pustiu ; cînd intru în sufragerie, primul lucru pe care-l zăresc este o sticlă de whisky.

Găsesc la repezeală un pahar curat și mi-l umplu ras. Aveam chiar mare nevoie de carburant ; tocmai cînd să duc paharul la gură, aud un zgomot îndepărtat, ca de clanță apăsată și de ușă care se deschide.

Nu-mi dau seama din ce parte vine. Ascult ținîndu-mi răsuflarea, dar zgomotul nu se mai repetă.

Îmi beau liniștit paharul, apoi mă îndrept spre scară. Nici n-apuc să urc pînă la jumătate, cînd aud

un motor de mașină care pornește și un cîrîit de schimbare a vitezei.

Țîșnesc ca un arc, în două salturi sînt la ușă și o deschid.

Abia am timp să zăresc furgoneta care ia curba aleii cu optzeci pe oră, iar la volan profilul unei femei cu o claie de păr castaniu.

Ei drăcie ! E Ripi. Nu poate fi decît ea, din moment ce-mi simt genunchii înmuindu-se.

Cu patul armei îmi trag o lovitură în genunchi. Nu trebuie să mă las sedus de prima păpușică pe care-o văd, chiar dacă păpușa asta e unică în lume din punct de vedere estetic.

E inutil să încerc o urmărire. La ora asta trebuie să fie de mult pe autostradă spre Pipachico ; după felul în care a luat virajul, se pare că fetișcana știe să conducă o mașină și cu mai mult de douăzeci și cinci de kilometri la oră, chiar dacă e încărcată cu pietre. Ia să vedem acum ce a pus la cale fetița asta inocentă ! Cine știe dacă nu izbutesc să înțeleg de ce a întins-o cu toată pietrăraia aia după ea.

Reiau vizita de unde am rămas.

Scara se termină pe un palier de unde se bifurcă două coridoare, unul la dreapta, altul la stînga. În fundul celui din dreapta zăresc o încăpere spațioasă, un fel de verandă cu geamuri mari, mobilată cu fotolii din răchită împletită, șezlonguri și măsuțe.

Unul din fotolii e întors cu spatele spre mine și mi-ascunde ceva care ar trebui să fie lipit de un cap cu părul ca de frișcă.

Din patru pași ajung în verandă, răsucesc cu o lovitură de picior fotoliul, și văd că într-adevăr la claia aia de păr e lipită Cap-de-Frișcă în persoană, iar

toate părțile ei componente sînt strîns legate laolaltă în chip de salam cu cel puțin douăzeci de metri de frînghie.

— O treabă frumușică și făcută extrem de conștiincios, zic, deși nu era nevoie de atita risipă de sfoară ca să țină strîns toată comedia asta.

Nu-mi răspunde nimeni, fiindcă deși Cap-de-Frișcă pare să fie singura persoană prezentă în încăpere, are o batistă albă legată strîns în jurul gurii, și privită în ansamblu, pare leșinată de-a binelea.

Îi smulg călușul din gură și-i dau o pereche de palme, să văd dacă se trezește, dar pare-se că are somnul adînc.

Observ cioburi de sticlă pe jos și mă prinde bănuiala că sub coafura asta pufoasă s-ar putea ascunde vreun cucui de proporții considerabile.

Pipăi delicat și simt într-adevăr sub perna de puf a părului o gîlmă ca un ou, dar după volum nu poate să fie decît un ou de struț.

Dacă toată treaba a fost dusă la bun sfîrșit de păpușa care la ora asta aleargă cu furgoneta spre Pipachico, ei bine, fata are într-adevăr niște resurse neașteptate.

Mă uit împrejur să văd dacă nu găsesc vreun lichid să-l arunc pe fața tinerei băbuțe, dar rămîn ca trăsnit, cu brațul pe jumătate ridicat, gîtul strîmb într-o parte și ochii fixați pe o porțiune de podea.

În raza mea vizuală au intrat o pereche de picioare cu pantofi negri bărbătești, ciorapi albaștri și manșeta de la pantaloni gri.

Restul nu se vede, dar nu e greu de ghicit că, lipit de treaba asta, trebuie să fie un tip întins pe podea și al cărui corp e ascuns de-un alt fotoliu răsturnat.

Trag aer în piept și mă duc să văd de aproape despre ce e vorba.

Nu sînt un tip care se minunează prea ușor. Mi se întîmplă uneori să rămîn cu gura căscată cîte-o fracțiune de secundă, de pildă, cînd văd pe cineva căzînd de la etajul nouăzeci și, odată ajuns la al zecelea, se răzgîndește și o ia înapoi ; de data asta însă, gura mi se cască zdravăn și maxilarele îmi înțepenesc pur și simplu ; am senzația că cineva mi-a vîrît pe gît un prosop plușat.

Tipul pe care-l văd întins la picioarele mele e același pe care l-am văzut azi-dimineață în subsolul „Galeriilor Fresco", cel cu gaura în piept, dacă vă amintiți ; absolut identic cu manechinele care-l înconjurau, și care, în mod logic, ar trebui să răspundă la numele de Francisco Fresco.

Numai că tipul pe care-l văd la picioarele mele n-are nici un fel de gaură în piept ; e cu haina descheiată, iar cămașa pe care-o poartă e de-un alb imaculat.

Capul îi zace într-o băltoacă de culoare roșie, care însă nu miroase deloc a lac de unghii, și se vede clar că gaura pe unde a intrat glonțul care l-a trimis pe lumea cealaltă se află în partea posterioară a craniului.

Cum îmi trece paralizia, îi apuc o mînă și i-o ridic.

Brațul nu-i iese din mînecă, iar la simplul contact cu mîna lui mă conving că de data asta nu e vorba de nici un manechin.

Îl apuc de păr și-i salt capul. Gaura e chiar acolo unde am presupus că trebuie să fie.

Dar ce dracu o mai fi și asta ? Cum s-o fi petrecut așa minune ? Doar n-au putut să-i astupe gaura din piept și apoi să-i facă alta în cap.

Și ăsta nu-mi pare mort de multă vreme. Chestie de minute, aș zice, nu de ore.

Privesc în jur. Nici urmă de vreun pistol și totuși gaura din cap e clar că nu e făcută cu burghiul.

Îmi amintesc de fata care a șters-o cu furgoneta plină cu pietre.

Ripi ! Ei drăcie !

Mă atrage în chichineața lui Dem, îi pune pe cei doi călăi să mă omoare, zboară pînă aici adusă de Piciorong, o atacă pe Cap-de-Frișcă, dar, surprinsă de soțul ei, e nevoită să tragă în el. Între timp Piciorongul umple furgoneta cu pietre și dispare, fiindcă nu-l văd pe nicăieri și nu pricep unde ar putea fi.

Istoria asta șchioapătă pe undeva, mai ales la capitolul cu pietrele. Și apoi la cel cu soțul care moare puțin aici, puțin dincolo, cu o gaură cînd într-o parte, cînd într-alta.

Totuși, arme nu văd pe nicăieri. Și salamul acela de pe divan confecționat cu atîta dibăcie, nu poate fi decît opera lui Ripi !

O idee începe să-mi încolțească în minte, cînd aud un geamăt.

Mă întorc și-o văd pe Cap-de-Frișcă care a deschis ochii și mă privește uluită.

Mă transfer în zona ei.

— Salve, puicuțo, zic, ai dormit bine ?

Aruncă repede o privire spre mort, apoi se întoarce și-și ațintește privirea pe chipul meu.

— Asasin ticălos ! scrîșnește.

În afară de noi trei, nu mai e nimeni în cameră, deci nu mi se poate adresa decît mie.

O iau de picioare, o așez pe divan și mă așez și eu lîngă ea.

— Ascultă, păpușo, zic, acum că sîntem între patru ochi, ce-ar fi să-mi istorisești puțintel întîmplă-

rile din ultimele ore, poate chiar începînd de aseară. Spune-mi mai întîi cine e ăla de colo ?

— Parcă n-ai ști că e bărbatul meu, răspunde.

— E posibil să ai doi bărbați identici, întreb, unul cu o gaură în burtă și altul cu o gaură în cap ?

Ridică din umeri atît cît îi permit frînghiile.

— Pe celălalt l-ai inventat tu, și pe urmă, ca să demonstrezi că ai avut dreptate, ai venit aici să-l omori pe bietul Francisco.

— Asta să i-o povestești cretinului de Caucciù, îi zic ; numai un creier ca al lui ar putea s-o ia de bună. Bărbatul tău Francisco a murit aseară la magazin din pricina unui glonț în inimă.

— Pfui, zice, demonstreaz-o.

Îi dau o palmă că-și lovește oul de struț de speteaza divanului și, de n-ar fi fost toți cîlții ăia de păr care să-l protejeze s-ar fi spart și-ar fi ieșit din el un pui cît un porumbel.

Începe să plîngă de furie, apoi își îndreaptă spinarea.

— De ce nu telefonezi la poliție ? țipă. Acum ți-ai procurat un cadavru, nu ? Ce mai vrei ?

— Este exact ce vroiam să fac, răspund, și cred că de data asta locotenentul Tram o să fie satisfăcut. Asta dacă n-are cadavre nu e mulțumit.

Iau receptorul și-l duc la ureche. Liniște deplină. Apăs pe furcă fără nici un rezultat. Îl pun la loc.

— Linia e întreruptă, spun ; cineva a tăiat firul.

Cap-de-Frișcă începe să rîdă.

— Tot nu te-ar crede locotenentul Tram, zice. Dacă nu mă înșel, l-ai pus de nu știu cîte ori pe dru-

muri de pomană. De ce nu mă dezlegi ? Sau poate ți-e frică să nu-ți cad în brațe ?

Mă apropii de ea.

— Nu, zic, îmi placi mai mult așa. Sforile astea care-ți țin mulată rochia de corp îți scot formele în evidență.

— Derbedeule ! mă complimentează ea, dar, după hîrîitul glasului am impresia că i s-a uscat gîtlejul.

— Așteaptă puțin, îi spun.

Dau fuga jos, iau sticla de whisky cu două pahare, și mă întorc sus în goană.

— Cum se face că ai avut și un gînd drăguț ? mă întreabă.

— Sînt galant cu femeile, îi răspund.

Umplu un pahar și i-l torn pe gît. Apoi umplu unul și pentru mine.

Cînd am ajuns la ultimul strop, aud pasul caracteristic al asociatului meu. Greg intră și se oprește în prag. Ține în gură un fel de balot și bag de seamă că e vorba de niște haine.

— Ah, spun, a dat Dumnezeu să apari ! Unde dracu mi-ai umblat pînă acum ?

Greg dă din cap.

— Iartă-mă, zic, îți prezint pe doamna Cap-de-Frișcă. Acesta e asociatul meu, Gregorio Scarța.

Greg face un scurt semn de salut cu capul în direcția lui Cap-de-Frișcă.

— Îmi pare bine, spune Cap-de-Frișcă.

Odată prezentările făcute, îi spun lui Greg să se apropie ; îmi încredințează pachetul.

E într-adevăr un costum de haine și, drept să spun, nu arată prea bine.

Nu cred însă să fi fost o haină ponosită pînă mai acum cîteva minute.

Simt imediat un parfum de talc care-mi pare cunoscut.

— În ordine, spun. Îmi părea nefiresc ca Piciorongul să nu fie pe aici pe undeva. Unde l-ai înghesuit ?

Greg îmi face semn să-l urmez și n-aștept să-mi mai spună o dată.

— Scuză-mă, mă adresez lui Cap-de-Frișcă, trebuie să plec să găsesc o anumită persoană, dar mă întorc repede. Între timp să nu te miști. Ai aici sticla de whisky și, dacă te plictisești așteptînd, poți să sorbi cîteva picături.

— Spiritualule ! mormăie.

Controlez dacă nodurile sînt bine făcute, ating ușor cu un bobîrnac obrazul dublei văduve și alerg după Greg care mă așteaptă în pragul coridorului.

Greg mă însoțește de-a lungul întregului coridor, pînă la o scară îngustă de serviciu.

Coborîm trei platforme de trepte înguste și ajungem într-o pivniță semiobscură.

Abia disting ce e în jurul meu, dar coada lui Greg rămîne în permanent contact cu picioarele mele ; la un moment dat văd că se oprește și începe să împingă cu botul o ladă grea, proptită de-o ușă.

Îl ajut să împingă lada și deschid ușa.

E o încăpere destul de mare, cu o lampă aprinsă atîrnînd de tavan.

În mijlocul camerei îl văd pe Piciorong, complet gol, care tocmai își vine în fire și încearcă să-și acopere goliciunea cu singura îmbrăcăminte care i-a rămas.

E vorba de-o jartieră.

Observ că-i lipsește o bucățică de fesă și-mi dau seama că trebuie să i-o fi smuls Greg o dată cu pantalonii.

— Tu ai făcut toată treaba asta? îl întreb pe Greg.

Greg îmi face semn că da, dar are aerul să-și ceară scuze pentru bucățica lipsă.

— Nu-ți face griji în privința asta, îi spun. Are încă destulă osînză pe oase și cei de la scaunul electric cu siguranță n-o să protesteze pentru o bucățică în minus.

Piciorongul se ridică și se îndreaptă spre mine.

— Pacoste afurisită! scrîșnește printre dinți.

— Lasă amabilitățile, domnule Cribbio, zic, nu e momentul să-mi faci complimente.

Îi trag un picior sub braț, atît cît să-i arăt că nu glumesc, și-l trimit din nou la pămînt.

— Cred că a sosit vremea socotelilor, zic. Ți-ar displace să vii la o parolă cu doamna de sus?

Îl iau de-o ureche și-l repun pe picioare.

Văd că are o ezitare, dar o pun pe seama costumului.

— Nu te jena să te prezinți în fața dublei văduve în costumul ăsta. Chiar așa, cu o singură jartieră pe pulpă, arăți încă destul de elegant.

Cînd Greg îi mîrîie la spate. Piciorongul face un salt înainte, iese pe ușă, și-o pornește pe scări în sus. Îl urmez cu degetul pe trăgaci, fiindcă n-am chef de surprize, mai ales acum, cînd întrezăresc linia de sosire.

În concluzie nu e vorba de-un simplu furt de pietre. Totul se încheie cu patru inimi fericite și una sfărîmată.

Nici n-ajung bine la capătul primei platforme a scării, că aud o mașină oprindu-se.

— Stop, zic, e lume afară.

Piciorongul, care între timp ajunsese la primul palier în fața unei ușițe, o deschide și vrea să facă un salt, dar Greg e mai iute decît el.

Îl apucă de părul de pe pulpă și-l ține strîns.

Stau și ascult.

Aud o ușă care se trîntește, niște pași pe pietriș, poarta de la intrare care se deschide. Cineva urcă scara.

După pași, e o femeie. Probabil înaltă, cu păr castaniu și ochi ca mierea.

Deschid ușița și intru într-o cămăruță care-și primește lumina de la o ferestruică ce dă spre curte, în fața garajului.

Mă uit pe ferestruică și zăresc furgoneta la locul de mai înainte. Să se fi dus doar să descarce pietrele pe undeva ? Nu. Furgoneta e încă plină. Are cauciucurile moi de parcă ar fi presate de-o mare greutate.

Mă întorc pe palier.

— Luați-o înainte încet, șoptesc, și Piciorongul deschide din nou drumul.

Cînd ajungem în cor[illegible] primului etaj, îi fac un semn lui Greg și trec în fruntе.

Îmi fac apariția în pragul verandei tocmai în momentul cînd Ripi, mînuind sticla de whisky ca pe-o măciucă, o lovește în cap pe dubla noastră văduvă, care leșină a doua oară.

Mă reped la ea, dar nu în timp util s-o pot opri. O imobilizez trecîndu-i brațul pe după spate, și-i prind mîna care strînge acum numai gîtul sticlei.

— Asta-i curată răutate, îi spun.

Se răsucește spre mine și o văd roșind toată.

— Poftim, n-ai decît să ți-o iei, izbucnește. Nu cred că ți-am demontat-o prea mult. E încă întreagă

Deslușesc o nuanță de gelozie în glas, așa încît genunchii mi se înmoaie și slăbesc strînsoarea.

— Nu despre ea e vorba, spun, arătînd spre Cap-de-Frișcă ; n-ai decît să-i umpli tot capul cu ouă de struț. Pe mine sticla de whisky mă interesează. Era pe jumătate plină.

Chipul i se luminează și o văd zîmbind, dar roșeața din obraji nu vrea să dispară.

Îmi dau seama că prezența domnului Cribbio o pune în încurcătură.

— Iertare, spun. E adevărat, nu e un Apolo, deși el așa se crede, și-i place să se vînture îmbrăcat doar cu o jartieră. Dar luăm noi măsuri imediat.

Privesc în jur și nu zăresc nici un fel de pînză sau ceva similar. Iau atunci o revistă ilustrată de pe-o măsuță, îi smulg o pagină, și-o fixez pe corpul domnului Cribbio cu piuneze.

Roșeața dispare din obrajii fetei.

— E un model improvizat, zic ; n-am făcut pe croitorul în viața mea, dar trebuie să recunoști că mă descurc destul de bine.

Piciorongului îi revine răsuflarea pe care-o pierduse din pricina îmbrăcatului, și-mi pune mîna-n gît.

— O să te fac să plătești scump asta, blestematule !

Greg ar trebui să-mi vină în ajutor, dar cu coada ochiului îl văd că linge whisky-ul de pe Cap-de-Frișcă.

Se vede treaba că n-a mai pus de mult un strop de băutură pe limbă, și apoi îmi face chiar plăcere ca jumătatea aia de sticlă să nu se irosească de pomană.

Îl las pe Piciorong să se mai răcorească puțin, apoi îi apuc brațul stîng și i-l răsucesc la spate pînă-i aud oasele pîrîind.

Simt că slăbește strînsoarea și se înmoaie complet, așa încît îl zvîrlu între două scaune de pai, unde se înfige în așa fel încît pentru a-l scoate de acolo, o să fie nevoie de un fierăstrău de tîmplărie și o șurubelniță.

— Cred, în fine, că i-am aranjat pe toți, îi spun lui Ripi. Acum putem sta liniștiți la o parolă.

Ripi se așază pe-un fotoliu de pai.

— Scuză-mă, îi spun.

În cîteva salturi sînt la parter, găsesc în sufragerie o sticlă întreagă de whisky, iau și două pahare și alerg sus.

— Mulțumesc, nu beau, îmi spune Ripi.

— N-are importanță, îi zic. Mie mi se usucă gîtul și cînd ascult. Dă-i drumul, să aud povestea dumitale.

— Trebuie s-o povestesc și polițiștilor, spune ea. Îi aștept să vină dintr-o clipă într-alta.

Nu înțeleg nimic.

— Cine i-a anunțat? Telefonul nu funcționează.

— Eu, răspunde. Asociatul dumitale a smuls probabil firul cu o mușcătură, așa încît am luat furgoneta, am coborît în stațiune și de la prima pompă de benzină am telefonat poliției din Pipachico.

Scot un oftat de ușurare.

— N-ai așadar nimic comun cu pietrele din furgonetă? o întreb.

Ridică din umeri.

— Ce să fac cu toți bolovanii ăia? răspunde. Nici nu știu măcar de ce i-au încărcat în furgonetă. Dumneata știi?

— Habar n-am, zic. Poate se fac ceva lucrări prin părțile astea.

Rămînem un moment tăcuți. Greg continuă să lingă whisky-ul din decolteul lui Cap-de-Frișcă. Îl las în pace.

— O să mai treacă cel puțin o oră pînă vor sosi, îi spun, și-o iau de mînă. Ai o mînă de statuie.

Își retrage repede mîna și roșește din nou.

— Devii îndrăzneț, îmi spune. Poate e mai bine ca pînă vine poliția să-ți istorisesc povestea mea.

Trag un oftat adînc și mă așez pe scaun.

— Cum vrei, zic.

— Locuiesc la Palo Corto, zice. La jumătatea drumului între Pipachico și Palo Lungo, într-o căsuță care aparține mătușii Cristina. Iartă-mi exprimarea telegrafică, dar sînt un om foarte expeditiv.

— Prefer telegramele romanelor-foileton, îi spun. Continuă.

— Soțul mătușii Cristina a fugit de acasă acum douăzeci de ani. Nimeni n-a știut vreodată de ce.

Poate s-a plictisit de viața de familie. Era un tip independent, puțin cam ciudat, și a preferat să tragă mîța de coadă decît să trăiască pe spinarea unei femei. Cînd s-a căsătorit cu mătușa Cristina, el era sărac, iar ea bogată, și lumea spunea că a luat-o din interes. Așa încît a plecat.

— E greu să mai găsești în ziua de azi astfel de oameni, spun.

— Da, nu e ușor, continuă ea. De cînd a plecat de acasă, mătușa Cristina n-a mai avut o clipă de liniște. A fost întotdeauna foarte îndrăgostită de el, și-așa a rămas pînă azi ; nu l-a pierdut niciodată din vedere în toți acești ani. Vreau să spun că a știut întotdeauna unde era și ce făcea. A știut ea cum să se informeze ca să fie la curent cu toate mișcările lui, și din cînd în cînd încerca să-l determine să se întoarcă acasă. Niciodată n-a reușit să-i înfrîngă orgoliul. În toți acești ani a încercat bietul de el, toate meseriile : bucătar, tapițer, țesălător de cămile, tăietor în piatră — în fine, în ultimul timp cîștigase simpatia domnului Francisco Fresco, care-i încredințase curățenia de noapte a unei părți din „Galeriile" sale și-l găzduia într-una din cămărușele aflate în aceeași clădire.

— Cum îl chema ? întreb.

— Demetrio, spune, unchiul Demetrio. Eu trebuia să fac ultima tentativă ca să-l readuc în brațele nevestei. Eram sigură de reușită, așa încît azi-dimineață, cînd ne-am întîlnit, mă îndreptam spre „Galeriile Fresco" cu gîndul să mă angajez acolo. N-a fost greu.

— Cred și eu, zic.

— Odată angajată, aș fi găsit o posibilitate să mi-l apropii, să mă împrietenesc cu el, să-i ascult

confidențele. Nu știa că-i sînt nepoată și aș fi reușit cu siguranță să-l conving. N-am pierdut timpul. Azi-dimineață am și început să mă informez. Mi s-a spus că întreaga curățenie a magazinului e încredințată unei firme de specialitate și nimeni nu cunoaște vreun Demetrio Carlarrosto. Totuși, măcar paznicii de noapte ar fi trebuit să-l cunoască. L-am întrebat pe unul dintre ei, un tip cu cîteva fire de păr pe cap și cu un tic nervos al gurii. A devenit bănuitor. Voia să știe de ce-l caut pe unchiul Demetrio. M-a urmărit prin curțile „Galeriilor", dar am reușit să scap de el. După ce-am găsit cămăruța unde locuia unchiul meu, am intrat în magazin și ți-am telefonat. Îmi spusesești că ești detectiv și aveam o presimțire că e ceva suspect în toată atmosfera de acolo. Ți-am dat întîlnire și am dat fuga să te aștept, dar înăuntru trei oameni m-au legat fedeleș și mi-au pus un căluș în gură ; m-au încărcat apoi în furgonetă și domnul Cribbio m-a adus aici.

Îmi vărs un pahar de whisky și-l dau pe gît. Cînd ascult o asemenea poveste, mi se usucă gîtul.

Privesc în jurul meu. Cap-de-Frișcă e tot leșinată. Greg adună cu conștiinciozitate ultimele picături de whisky, iar Piciorongul stă cuminte în chip de șuncă, făcut sandvici între două scaune.

— Continuă, îi zic.

— Ajunși aici, urmează Ripi, tipul mă descarcă în pivnița în care l-ai găsit, apoi dispare. Din cînd în cînd auzeam bufnituri înăbușite și îndepărtate fără să înțeleg ce anume ar putea fi.

— Asta înseamnă că încărcau bolovani în furgonetă, spun.

— Încerc să-mi desfac legăturile, dar nu reușesc, continuă Ripi ; dar iată că cineva forțează ușa, și-ți poți închipui stupoarea mea cînd văd dînd buzna înăuntru un cîine. Nu știam că e asociatul dumitale. În cîteva minute mă dezleagă. Vreau să ies, dar nu mă lasă. Îmi dă să înțeleg că trebuie să aștept, și ne postăm amîndoi în dosul ușii. Cînd intră domnul Cribbio, asociatul dumitale îi sare în spate, și-l aranjează ca de zile mari. N-aștept sfîrșitul spectacolului. Ies pe-o ușă și o iau la goană, dar cînd ajung la parter, aud un foc de revolver. Urc la etajul doi în vîrful picioarelor și o văd pe dumneaei cu revolverul încă fumegînd în mînă, și omul de colo prăvălit într-un lac de sînge. Iau sticla care mi-e la îndemînă, și o sparg în capul blondei, apoi cobor în fugă, iau frînghia cu care fusesem legată, urc din nou, și-o fac pachet. Mă duc la telefon să anunț poliția, dar văd că nu funcționează. Atunci pun un căluș blondei, să nu țipe cînd s-o trezi, cobor în fugă, iau furgoneta și alerg să telefonez de la primul telefon pe care-l găsesc. Sfîrșitul transmisiunii.

— E foarte clar, zic. Ai făcut o treabă minunată, riscînd mult, dar ai scos-o la capăt admirabil, chiar fără ajutorul meu. Un singur lucru mi-ar plăcea să știu. Cine e ăl de acolo ?

Cu capul indic mortul din fundul verandei.

— Domnul Francisco Fresco, spuse Ripi. Nu poate fi decît el. E identic cu manechinele expuse în magazin.

— Domnul Francisco Fresco a murit aseară în magazin cu un glonț în inimă, nu în ceafă, îi spun.

— E posibil ? se miră ea.

— Pare imposibil și totuși așa e, zic. L-a văzut unchiul dumitale Dem.

— Unchiul meu Demetrio ? spune ea sărind în picioare. Unde e ?

Mă ridic și eu în picioare.

— Trebuie să-ți dau o veste proastă, îi spun. E mort.

Mă privește cu ochi mari, plini de lacrimi.

— Ești sigur ? șoptește.

— I-au strîns cravata puțin cam tare în jurul gîtului.

Se apropie de mine, își pune capul pe pieptul meu, și-mi udă amîndouă reverele hainei.

— Biata mătușă Cristina ! șoptește printre lacrimi.

Îmi înfig bine picioarele în podea ; parfumul părului ei îmi înmoaie genunchii, și acum nu e momentul să leșin. Îi trec un braț pe după umăr.

Pe cinstea mea, băieți, e și mai frumoasă așa, lipită de persoana mea, chiar dacă nu reușesc s-o văd în întregime. Cînd să-i mîngîi obrazul, aud sirenele poliției.

Se oprește o mașină, apoi alta, și încă una. Aud cum se trîntesc o duzină de uși și pașii alergători ai unui regiment de polițai.

Întrerup ceremonia îmbrățișării și dau fuga pe coridor.

Caucciù urcă scările urmat de locotenentul Tram, dar, cum mă vede, se oprește.

— Ia priviți cine e, domnule locotenent, iar Pipa !

Tram mă fixează cu ochi holbați.

— Ce alt cadavru ai mai scornit ? șuieră printre dinți.

Caucciù îmi vine pînă lîngă nas.

— De data asta, zice, nu ieșim din casa asta cu mîna goală. Ducem noi un mort la morgă, și pariez că mortul ăla o să fii tu.

Îl apuc pe Caucciù cu o mînă de guler și cu cealaltă de fundul pantalonilor, apoi îl duc pe sus pînă pe verandă și-l dau cu dovleacul de pămînt de zece ori la douăzeci de centimetri de cadavru.

— Și ăsta ce e ? zic. Dă-i drumul să aud. Ce e ăsta ? un manechin ? Hai, vorbește !

Cînd am obosit bușindu-l, îl zvîrlu peste Piciorong și scaunele răsturnate, ca să mai sporesc puțin harababura din cameră.

Greg începe să mîrîie, dar îl apuc de coadă și-l țin strîns.

Ar fi în stare să-i dezbrace în două minute și spectacolul n-ar fi amuzant nici pentru bărbați, darmite pentru niște doamne.

Tram mă apucă de braț și mă privește.

— Ajunge, Pipa, spune. Pleacă de-aici imediat. Ne socotim noi doi mai tîrziu. Ceilalți să nu miște unul.

— Hei, deșteptule, îmi zice Cap-de-Frișcă, trezită se vede treaba de toată hărmălaia asta. Cum fac să mă mișc puțin ?

— Cine v-a legat în felul ăsta, întreabă locotenentul Tram.

— El, zice Cap-de-Frișcă, arătînd cu capul spre mine. Mi-a omorît bărbatul, iar pe mine m-a legat așa cum vezi.

— A vrut neapărat un cadavru, şi-n felul ăsta şi l-a procurat, zice Caucciù scoţînd capul din grămada de scaune.

Ripi termină să-şi şteargă lacrimile, apoi vine lîngă mine şi mă ia de braţ.

— Pot să vă povestesc eu cum stau exact lucrurile, îi spune locotenentului Tram.

Tram îi aruncă o privire şi văd cum i se înmoaie genunchii.

— Ei, locotenente, zic, acolo e cadavrul la care trebuie să te uiţi ; ce vezi aici e cu totul altceva decît un cadavru, dacă nu e cu supărare.

— Afară ! urlă Tram.

Îşi face apariţia o ceată de oameni în uniforme, cu instrumente, aparate fotografice, valijoare şi o mulţime de alte marafeturi.

Caucciù iese dintre scaune şi se îndreaptă spre mine.

Cu un picior îi îndoi glezna dreaptă, apoi mă întorc şi ies.

— Nu te îndepărta, îmi spune locotenentul Tram, cînd termin aici, încep cu tine.

— Bine, răspund, îmi duc asociatul afară să-şi facă nevoile.

Cobor în grădină şi fac cîţiva paşi spre garaj urmat de Greg.

Mi-ar plăcea să găsesc cealaltă furgonetă, cea cu timbrul lipit de roată, dar nu văd nimic primprejur.

Şi totuşi Greg trebuia să execute ce i-am ordonat. Îl întreb, iar el îmi confirmă.

— Şi mai tîrziu, îl întreb, ce dracu s-a întîmplat ?

Îşi bagă coada între picioare şi nu-mi răspunde.

Un polițist de specialitate repune în funcțiune telefonul de pe-o terasă de la etajul întîi. Firul rupt a fost înlocuit și atîrnă pe perete pînă aproape de pămînt.

O cățelușă cu coada lungă se aruncă în sus să-l prindă, făcînd niște salturi uriașe, dar nu izbutește.

De cum ne vede, aleargă spre noi dînd din coadă. Îl văd pe Greg că întoarce capul în partea cealaltă și se preface absorbit de-o frunză de magnolie.

Mă uit la el și-mi bag mîinile în buzunar.

— Te prefaci că n-o cunoști, ai ? zic. Mă crezi un dobitoc ?

Cățelușa se gudură într-una, dar Greg continuă s-o ignore de parcă n-ar cunoaște-o.

Jur că nu pricep tot interesul ăsta al lui pentru o frunză de magnolie. Nici dacă ar fi fost o friptură de porc sau un pahar de whisky n-ar fi arătat atît de absorbit.

Cățelușa mai insistă puțin cu guduratul, apoi îl privește ofensată, după care se uită la mine.

— Ce vrei să-ți spun ? zic. Să mai ai încredere în cîini !

Se repede la el și-l mușcă de-o coapsă. El se întoarce, o prinde de-o ureche și-o zvîrle la cinci metri.

— Ștrașnic mod de-a te purta cu o cățea, n-am ce zice.

Vreau să-i dau un picior, dar se strecoară și dispare în goană după colțul casei.

Ia te uită, derbedeul dracului, ce încurcături îmi face !

Îl trimit aici să facă investigații la o crimă, e adevărat că-mi lipește timbrul acolo unde-i spun, dar cum vede o cățea acceptabilă, îl doare în cot de cercetări și se apucă de fleacuri.

Așa se face că furgoneta cu urmele pe care eventual le-ar fi putut lăsa Dem dispare.

Încerc să fac o socoteală a furgonetelor și constat că lipsește una. Cea care a plecat la Palo Lungo și care l-a pierdut pe Dem pe șosea n-a putut să se întoarcă în oraș. Aș putea să jur că cel care o conducea e tipul din verandă cu gaura în cap.

Domnul Cribbio e cel care s-a întors pe jos și a înnodat cravata la gîtul lui Dem, — nu poate fi decît el. Are chiar mutra unuia care strînge cravatele de gîtul altora.

Paznicii de noapte nu s-au mișcat din magazin și pariez că sînt încă în faimoasa chichineață.

S-a vorbit cu un valet, un anume Bich, dar s-a vorbit numai la telefon, și la telefon îți poți schimba vocea cu multă ușurință.

Furgoneta trebuie să fie încă aici, și-ar trebui să aibă un timbru de douăzeci de lire lipit pe geanta unei roți din spate.

Sînt sigur că Greg și-a îndeplinit misiunea înainte de-a da cu ochii de cățea.

Un polițist cercetează furgoneta încărcată cu pietre, alți doi coboară valizele din Plimberul de doisprezece cilindri jumătate, așa încît ceva îmi spune că de data asta Cap-de-Frișcă va trebui să-și modifice itinerariul.

Ajung la balustrada din fundul grădinii și privesc peisajul. E o panoramă superbă într-adevăr, cu micul lac la picioarele muntelui, și priveliștea văii care se întinde hăt-departe spre cîmpie.

Dar nu sînt tipul care se lasă vrăjit de peisaje.

Balustrada se termină într-un stufăriș de mărăcini, iar dincolo de aceste tufe muntele e arid și

plin de bolovani. Mă duc să arunc o privire mai de aproape.

Pietrele aflate în furgonetă au fost luate de aici. Au luat destul de mult, fapt ce se poate observa după pămîntul umed și bătătorit.

Mi-ar place să cercetez cu mai multă atenție problema, dar cineva mă cheamă.

E un polițist care-mi tot face semne din pragul casei.

— Vă cheamă locotenentul Tram, zice cînd ajung la o distanță mai mică.

Intru și văd că grupul s-a mutat acum în sufrageria de la parter, în afară de mortul care trebuie să fie încă la etaj.

Cap-de-Frișcă e așezată pe divan și nu mai pare stînjenită de frînghii.

— Văd că ați desfăcut pachetul, spun, dar imediat observ că la încheietura de la mîna stîngă are o brățară care cu siguranță nu e de aur, iar un lănțișor o unește cu o altă brățară pe care o poartă domnul Cribbio, îmbrăcat în reviste ilustrate.

Sînt mulțumit că modelul meu de îmbrăcăminte, croit dintr-o revistă, are succes.

Caucciù supraveghează cuplul și între timp citește dedicația de pe fotografia unei blonde, așezată într-o bărcuță care acoperă omoplatul stîng al Piciorongului.

Ripi stă cu spatele la ceilalți și privește înspre grădină.

Observ că mi se înmoaie genunchii chiar cînd o privesc din spate, așa încît scot repede o țigară și o aprind.

— Totul e limpede, începe locotenentul Tram. Domnișoara Grenson și-a spus povestea, și nu ne rămîne decît să verificăm cîteva amănunte. Doamna Peonia Fresco și-a împușcat soțul, fapt confirmat și dovedit, după cum confirmată și dovedită e și complicitatea domnului Cribbio. Cade în sarcina mea să mai fac unele cercetări ulterioare asupra cazului. Ceea ce nu pare deloc clar e prezența ta aici și comportarea ta din ultimele ore.

— Ascultă, locotenente, îi spun, eu te-am pus pe urmele cadavrului domnului Francisco Fresco cam pe la ora trei azi-noapte.

— Domnul Francisco e mort de numai două ore, zice locotenentul, iar gluma ta cu manechinele nu e încă lămurită. Aș vrea să aud, ești în stare să faci lumină în problema asta ?

— Întrebați-o pe ea, zic. Ea e cu lumînarea.

— E cam tare de-o ureche, domnule locotenent, zice Caucciù. Aș putea să-i aranjez puțin timpanele cu un picior.

— Vezi să nu încurci rîndurile, sticlete, îi spun ; altfel va trebui să-l recitești pe domnul Cribbio de la început.

— Ei, ce faci, nu-i dai drumul ? mi se adresează Tram.

— Mi-am dat drumul destul pînă acum, răspund, nu mai am nimic de adăugat pentru moment.

— Nici măcar nu-mi spui unde se află Demetrio ! insistă Tram.

— Ăla e la spălătorie, spun.

Tram se uită în ochii mei ca și cum ar vrea să mă hipnotizeze.

— Ascultă, Pipa, zice, ce glumă mai e și asta ?

- Așa face el. Înainte să predea cadavrele, le dă la spălat și călcat, intervine Caucciù.

Mă duc lîngă el și-i trag în plex un pumn care, dacă n-ar fi fost uniforma care să-l oprească, ar fi ieșit pe partea cealaltă.

Se îndoaie, se văicărește un pic, dar nimeni nu-l ia în seamă. Mă duc lîngă Ripi și-i trec un braț pe după umeri.

— Iartă-mă, îi spun, nu e vina mea.

Se pornește din nou să-mi stropească reverele hainei, cînd aud telefonul sunînd.

Locotenentul Tram ridică receptorul și ascultă.

— Bine, zice ; da, știu . . . bine . . .

Rămîne cu receptorul la ureche încă o bucată de vreme.

— Francisco, spune, am zis Francisco, nu Fernando. Vreau răspunsul imediat, dar imediat. Mă chemi aici.

Pune jos receptorul și se ridică.

— Spălătoria a trimis cadavrul domnului Demetrio la morgă.

— Sper că nu i-au spălat cumva cravata, spun. Trebuie să mai aibă pe ea amprentele digitale ale domnului Cribbio.

Un polițai în uniformă deschide ușa și bagă capul înăuntru.

— Am terminat, domnule locotenent, zice.

— Luați tot, îi spune Tram. Caucciù, du-i pe cei doi la răcoare ; nu mai am nevoie de ei pentru moment.

Pleacă toți.

Cap-de-Frișcă n-a deschis gura, dar cînd trece prin fața mea îmi aruncă o privire furibundă.

— Și ăsta ? întreabă Caucciù vrînd să mă apuce de braț.

— Rămîne cu mine, îi spune locotenentul Tram.

Reușesc să-i mai trag un picior în gleznă înainte să iasă.

Rămînem numai Ripi, eu și locotenentul Tram. Aud ușile trîntindu-se și mașinile plecînd.

— Între noi doi nu s-a terminat încă, începe locotenentul ; mai trebuie să lămurim cîteva lucruri, dar asta cînd mi-or parveni răspunsurile pe care le aștept.

— Nu mă grăbesc, îi spun.

Ripi are acum ochii uscați și zîmbește.

Ieșim toți trei în grădină. Soarele mai are de coborît cam vreme de-un ceas pînă să apună în spatele muntelui.

— E aproape șase jumătate, spune locotenentul Tram, ora la care Dem ar fi putut să confirme că l-a văzut pe Francisco Fresco mort. După teoria ta.

— Adevărat, spun. Din păcate n-o mai poate face.

Ne sprijinim coatele de balustradă și privim peisajul de la picioarele noastre.

O văd pe Ripi tremurînd și-mi apropii brațul de al ei. Îi simt căldura trupului și mi se înmoaie genunchii.

— Nu înțeleg rolul pietrelor din furgonetă, spun, în afară de cazul . . .

— În afară de cazul ? întreabă Tram.

Pe dracu, băieți ! mi s-a oprit sîngele în loc, dar îmi scutur bine brațele, tropăi din picioare, și sîngele începe iar să circule.

Mi-a venit dintr-o dată o idee, și faptul că teoria mea nu e greșită mi-o confirmă suprafața lacului.

— Priviți acolo, spun, și arăt cu degetul spre mijlocul lacului.

Tram privește.

— Nu văd nimic, zise el.

— Nu văd nimic, repetă și Ripi.

Am o vedere excelentă, băieți, și ce văd plutind pe apă e un timbru, pe legea mea.

— Un timbru de douăzeci, spun.

Tram mă privește de parcă aș fi devenit de sticlă.

— Și ce-i cu asta ? întreabă.

— Iată unde a ajuns a doua furgonetă, explic, în fundul lacului ! Azi-dimineață au încărcat manechinele și cadavrul în furgonetă, ajunși aici au umplut spațiul liber cu pietrele luate de pe munte, au închis ușile și au împins furgoneta de pe rîpă în lac.

— După care au lipit un timbru pe apă, completează locotenentul Tram. Cred că ai înnebunit de-a binelea.

— Ar trebui secat lacul, îi spun. Sînt sigur c-o să găsești acolo ce-ți spun eu acum.

— De ce nu-l bei tu ?

— Dacă ar fi whisky, cu cea mai mare plăcere, îi zic. Dar apa îmi face o scîrbă cumplită.

— Domnul Francisco e acum în drum spre morgă, spune Tram.

— Asociatul meu Greg a venit azi-dimineață aici și a lipit un timbru de douăzeci pe roata furgonetei care-l transporta pe Dem. Iar timbrul de douăzeci plutește acum pe apă, insist eu.

Vrea să-mi spună ceva, dar se aude telefonul și Tram o ia la goană spre vilă.

Ripi mă privește și zîmbește.

— S-a terminat, în sfîrșit, toată afacerea asta ? întreabă.

— Da, spun. Lipsesc numai cîteva amănunte. Ți-e frig ?

— Da, îmi spune.

Îmi scot haina și i-o pun pe spate.

Iar o trec fiori.

— De data asta nu e frigul, spun.

— Mă gîndesc la cealaltă furgonetă, pe care au umplut-o cu pietre, șoptește încet. Dacă teoria ta e justă, și ea era sortită să ajungă în fundul lacului. Cu cine oare înăuntru ?

— Cel cu gaura în cap, răspund.

— Și poate și cu mine o dată cu el, adaugă ea, dacă asociatul tău nu venea la timp.

Îi trec brațul pe după umeri și ne îndreptăm încet spre casă.

Tram e încă la telefon. Ascultă și ia notițe, mîzgălind niște semne ciudate pe hîrtie.

Ne oprim și-l privim în tăcere.

Doi cîini latră în depărtare. Recunosc glasul lui Greg.

Trece puțin timp, apoi Tram lasă încet receptorul în furcă. Privește fix în fața lui.

Își ia capul între mîini și meditează.

Îl privim cum cugetă și așteptăm.

Cîinii au încetat să mai latre.

Tram își trece mîna peste față, după care mă privește și surîde.

Scot un oftat adînc de ușurare.

— Aveai dreptate tu, spune. Miine dau dispoziții să fie pescuită furgoneta din lac.

— Poți să-mi spui ceva amănunte în plus? întreb.

— „Galeriile Fresco" erau înregistrate pe numele Peoniei Fresco, spune el, și au fost vîndute cu contract în regulă acum două zile. Peonia a încasat prețul în bani lichizi și era pe punctul s-o șteargă. Plimberul era plin de bani.

Trag un fluierat.

— Francisco Fresco avea un frate geamăn pe nume Fernando.

Mai trag un fluierat.

— Încetează cu fluieratul! zice Tram. Fratele fugise de acasă la vîrsta de șaisprezece ani și nimeni n-a mai auzit de el, pînă în ziua cînd își face apariția cu Peonia, ca să însceneze împreună toată farsa asta. Angajează la magazin trei membri din banda ei; cînd crede că a sosit momentul potrivit, Francisco se îmbolnăvește și se duce să stea la Palo Lungo. Va trebui să vedem de ce fel de boală e vorba și cum a contractat-o. Francisco bănuiește la un moment dat ceva, dă fuga în magazin, e gata să descopere manevra neveste-si și atunci ea-l ucide. E cel pe care l-ai văzut printre manechine. Sfîrșește în fundul lacului și totul pare aranjat. Dar Peonia socotește că și Fernando e de prisos, și-l lichidează și pe el, în timp ce Cribbio îi pregătește și lui un lăcaș în fundul lacului.

— Cribbio se bucura de oarecare autoritate în bandă? întreb.

— Era șeful, spune Tram. Se căsătorise cu Peonia acum zece ani, divorțînd puțin înainte ca Peonia să se mărite cu Fresco. Un divorț fictiv, după cît se pare, așa încît sînt încă soț și soție.

Trag un fluierat.

— Asta e toată povestea, încheie Tram; complicată de intervenția ta și a domnișoarei Grenson. Destul de puerilă, după cum vezi.

— De, se întîmplă să mai răsară uneori niște gemeni pe undeva, ca să mai complice puțin lucrurile.

Tram își suflă nasul și se ridică.

— Parcă ar fi un roman-foileton, zice.

Ne îndreptăm toți trei spre ușă.

— Bun, spune Tram; acum nu mai sînt decît niște simple formalități. Veniți amîndoi mîine la poliție.

Văd că discută ceva cu doi oameni din brigadă, apoi se urcă în mașină.

— Vreți să vă las undeva? întreabă.

— Nu e nevoie, răspund, avem mașina domnișoarei.

Ripi mă privește uimită.

— Ți-am făcut o surpriză, îi spun.

O însoțesc la boschetul unde am ascuns mașina.

— O să-ți cumpăr o broască nouă, zic.

Sar la volan iar ea se așază lîngă mine.

Cînd pornesc motorul, Greg sosește în goana mare. Îi deschid ușa și sare pe scaunul din spate.

Bag în viteză și apăs pe accelerator. Mașina nu se clintește din loc. Ce naiba, doar am tras frîna de mînă.

— Ei drăcie! exclam, ce naiba are rîșnița asta că nu mai vrea să meargă?

Mă dau jos să mă uit ce are. Văd cățeaua care trage cu dinții de aripă, încercînd să rețină mașina.

— Pleacă de-aici, țip la ea.

Se îndepărtează cu urechile pleoștite, cu coada între picioare și cu inima zdrobită.

Urc iar în mașină și arunc o privire spre Greg. S-a ghemuit în spate și nici nu mișcă.

— Derbedeule, îi zic. Ar trebui să-i povestesc Fernandei totul.

Bag din nou în viteză și de data asta mașina pornește.

Ripi mă privește și oftează.

— Toți bărbații sînteți la fel, șoptește, dar îmi trece un braț pe după gît și-și lasă capul pe umărul meu.

— Unde mergem să sărbătorim întîlnirea noastră ? o întreb.

— La Pipachico, propune ea. Am întîrziat amîndoi la întîlnirea pe care mi-ai dat-o la „Piatto Rotto".

— Cu rîșnița asta minune n-ajungem în oraș decît mîine în zorii zilei, spun eu cu un oftat.

— Coboară, îmi zice. Trec eu la volan.

Opresc, cobor, ea trece în locul meu, eu ocolesc mașina și mă urc alături de ea.

Văd că se apleacă, meșterește ceva sub tabloul de bord, se ridică, apasă pe accelerator și mașina pornește ca din pușcă.

— Interesant, spun.

Indicatorul de viteză arată o sută optzeci de kilometri pe oră și la curbe sînt nevoit să mă țin strîns, ca să nu zbor pe fereastră.

— Scot dispozitivul care reduce turația motorului numai în anumite cazuri speciale, mărturisește ea.

— Înțeleg, spun, și e un caz special ?

— Bineînțeles, răspunde și-mi zîmbește.

Aș lua-o de gît și aș săruta-o, pe legea mea.

În mai puțin de jumătate de oră sîntem în fața casei mele.

— Oprește, o rog. Acum îmi amintesc că am lăsat un pahar de whisky pe jumătate plin. O să se umple de praf.

Urcăm toți trei.

Dau jumătatea de pahar lui Greg și-mi torn mie unul plin. Ripi mă așteaptă în prag. Iau magnetofonul, îl duc în dormitor și-i dau drumul.

Banda începe să sforăie.

Ieșim și încui ușa.

— Astă-noapte n-am dormit, spun, iar acum n am timp.

Urcăm din nou în mașină și mă așez la volan.

Cînd trecem prin fața la „Pipistrello", simt că Greg mă linge pe ureche.

Opresc și claxonez.

Fernanda apare în prag și dă din coadă ca o bezmetică.

Îi deschid ușa și sare în mașină.

Bag din nou în viteză și toți patru o pornim spre fericire.

CALIBRUL 22

Cînd cineva are un asociat ca al meu, nu poate refuza anumite însărcinări. Între timp, cineva se prăpădește de rîs, și noi îl lăsăm să rîdă !

Vîrsta, peste șaptezeci de ani, fără discuție. Să punem șaptezeci și doi șaptezeci și trei, vă convine ? Ani bineînțeles. Înălțimea, în nici un caz peste un metru cincizeci ; greutatea, nu știu. Cred că n-are.

Înclin să cred că greutatea și-a lăsat-o acasă sau i-a alunecat de-a lungul vreunei cute a rochiei. Părerea mea e c-ar fi putut intra chiar fără să deschidă ușa ; oricum, intră, înaintează plutind pînă la fotoliul verde din fața biroului meu, iar eu îmi țin respirația de teamă să nu se destrame dintr-o clipă în alta. Ea, nu fotoliul verde, pe naiba, într-atît pare de fragilă, de ușoară, construită, printr-un adevărat miracol de echilibru, așa cum se construiește un cas-

tel de cărți de joc. Spun asta încercînd să vă explic cît de cît impresia pe care mi-o face.

Se așază, deschide o geantă cît toate zilele și scoate o ancoră legată de un lanț pe care-l lasă să alunece pînă ce ancora atinge podeaua.

Slavă Domnului! acum că-i ancorată de fotoliu pot să respir din nou în voie. Mă relaxez timp de cîteva clipe.

Prima impresie pe care ți-o face e c-ar putea fi montată și demontată ușor, bucățică cu bucățică, și asta mă face s-o numesc „Băbuța Demontabilă".

E îmbrăcată în negru din cap pînă-n picioare și are ochii roșii de parcă ar fi plîns.

O văd scoțînd din geantă o batistă albă în care-și vîră nasul în timp ce aruncă niște priviri curioase de jur împrejur, de parcă ar căuta ceva.

Tac și aștept.

De cînd am răspuns: „Da, eu sînt! Poftiți", la întrebarea ei dacă eu sînt Chico Pipa, n-am mai deschis gura. Asta s-a întîmplat în clipa cînd bătrînica a apărut în pragul biroului meu.

De altfel, nici nu cred că mi-a vorbit cu adevărat. Mi s-a părut doar că a deschis ușa și mi-a zvîrlit un pumn de nasturi de plastic pe dușumeaua de mozaic.

Am remarcat apoi că zgomotul avea un accent oarecum interogativ și deci nu putea fi vorba de niște nasturi de plastic zvîrliți pe podea, ci de consoane și vocale amestecate laolaltă în așa fel încît să poată compune un „Chico Pipa?" destul de original.

Acum aștept să vorbească ea întîi, în primul rînd fiindcă nu știu ce să spun, și în al doilea rînd,

de spaimă ca nu cumva, spunînd ceva, curentul de aer produs să-i dăuneze, fie chiar rostind un simplu „ei ?“

Îl zăresc cu coada ochiului pe asociatul meu, care s-a întins să doarmă cu capul la picioarele mele, sub birou. Se vede cît de colo că băbuța nu-l interesează, cel puțin pentru moment, așa încît mă lasă să-mi văd singur de treabă.

Dacă cineva dintre dumneavoastră nu știe cine e asociatul meu, îl lămuresc imediat.

Asociatul meu se numește Gregorio Scarta, eu însă îi spun Greg, și e cel mai bun ciine polițist din cîți există.

Am obținut amîndoi licența de detectivi particulari și am întemeiat împreună o asociație.

Din acest motiv, pe geamul biroului meu stă scris cu litere aurite : „Agenția de investigație Chico Pipa și Gregorio Scarta“.

Ne leagă o prietenie cum nu există între oameni.

Am încercat o dată să-mi fac prieten un om și n-a lipsit mult să-mi pierd pîinea, ciorba și chiar viața, băieți.

Așadar ascultați sfatul meu : dacă vreți să vă bizuiți pe cineva, asigurați-vă în primul rînd că acel cineva are coadă, altfel lăsați-vă păgubași, nu vă încredeți în nimeni și descurcați-vă singuri, cum puteți.

Cu Greg mă înțeleg de minune și pentru că avem aceleași gusturi, sau în orice caz destul de apropiate.

Întrebuințăm amîndoi același carburant : whisky, dacă nu vă e cu supărare. Afară de asta, Greg e nebun după cățelușele cu coada lungă, și în privința asta nu-l condamn, pentru că și eu am aceleași înclinații,

chiar dacă cele care îmi plac mie n-au coadă nici lungă, nici scurtă. Vreau să spun că nu sînt indiferent la farmecul sexului frumos și cu asta cred că m-am explicat destul de clar.

Și e mai bine să nu încep să vă povestesc aventurile mele galante, altfel nu mai terminăm niciodată.

Băbuța Demontabilă scoate nasul din batistă și-mi zvîrle în față o grămadă de nasturi de plastic, dar nu mă mai las surprins, ci traduc repede în cuvinte clare.

— Scuzați-mă, spune, mă numesc Ines. Magigia Ines. Vă cer scuze, știți, poate pentru dumneavoastră cazul nu prezintă cine știe ce importanță, dar vă asigur că pentru mine are mare însemnătate. Nu mai am pic de liniște pînă nu aflu cine a făcut-o. Vă cer să faceți cercetări, domnule Pipa. Dumneavoastră sînteți detectiv și trebuie s-o faceți. Trebuie să descoperiți cine l-a ucis pe Sebastiano. Eu nu sînt decît o biată bătrînă, și dumneavoastră trebuie să mă ajutați.

— Calmează-te bunicuțo, zic, și să procedăm metodic. Dumneata mi-aduci la cunoștință un asasinat și dorești ca eu să descopăr vinovatul.

— Asasinul, zice ea, asasinul, ăsta e cuvîntul. Ați înțeles exact ceea ce vreau.

Își vîră iar nasul în batistă, iar eu îmi aprind o țigară, după care arunc pachetul de țigări pe birou.

— Ascultă, bunicuțo, zic, dacă e vorba de un mort asasinat, știi foarte bine care e datoria dumitale. Datoria dumitale e să te adresezi poliției, ocolind cît poți mai departe biroul meu.

Aprobă din cap cu atîta entuziasm încît mi-e teamă că i se demontează capul. Din fericire, capul nu i se demontează și băbuța își reia povestirea.

— Zis și făcut, spune ea. Am fost la poliție. Am explicat unui agent că cineva l-a omorît pe Sebastiano, agentul m-a trimis la brigada criminală și acolo am stat de vorbă cu un locotenent pe nume Tram, care, după ce m-a ascultat pînă la capăt, mi-a spus că la dumneavoastră trebuia să vin, și mi-a dat chiar el adresa. Am fost încîntată de sfat, fiindcă vă cunoșteam demult. Sînt o mare admiratoare a asociatului dumneavoastră. Unde e, că nu-l văd ?

Privește în jur și-și șterge un ochi cu batista.

Mă întreb ce glumă o mai fi și asta, și ce naiba o fi avînd bătrînica în cap. Nu-mi amintesc ca Tram să-mi fi aruncat vreodată un cadavru în brațe, ba dimpotrivă, s-a dat peste cap cît a putut să mă țină departe de cazurile în care protagoniștii erau morți prin asasinare.

Mi se pune un nod în gît la gîndul că idiotul ăla vrea să-și bată joc de mine, dar înainte să aflu de ce fel de glumă e vorba, socot că e bine să-mi fac plinul de carburant.

Ar fi curată nenorocire să fiu cu rezervorul gol tocmai în clipa în care am mai multă nevoie de el plin.

Iau sticla de whisky din fișierul pe care-l țin în spatele biroului și-mi umplu un pahar.

Între timp, arunc o privire spre Băbuța Demontabilă.

— Dorești ? întreb așa într-o doară.

O văd că ridică mîna dreaptă și-mi arată vîrful degetului arătător.

— Puțin, puțin, zice, ce băutură e ?

— Whisky, răspund.

Iau un alt pahar din sertarul biroului, torn jumătate deget de whisky, apoi pun paharul în fața ei.

Întinde mîna, ia paharul și-l duce la gură.

— Între timp, îi zic, spune-mi ce-i cu acest Sebastiano și cum a murit.

Nu-mi răspunde imediat.

De cum ia paharul de la gură, scoate pe nas un șuierat identic cu cel făcut de frîna hidraulică a unui camion, urmează imediat un acces de tuse, apoi o altă frînă, și un alt acces de tuse dublu.

Între timp se bîțîie, de parcă fotoliul în care stă ar începe s-o ia la vale într-o coborîre vertiginoasă peste bolovănișuri.

— Drace, zice, mii de bombe, continuă ca după o altă frînă. Fir-ar să fie ! Tușește iar de patru ori, apoi continuă. Ce naiba e ? frînă.

— Cer scuze, e un supercarburant. Mie mi se pare apă chioară.

— Mai-mai să mă sufoc, nu alta, zice.

Îmi face impresia că e gata-gata să rupă și ancorajul dar, încet-încet se liniștește, izbutește să pună paharul pe birou și să înăbușe o ultimă frînă în batistă.

— Să ne întoarcem acum la Sebastiano, dacă n-ai nimic împotrivă, zic. Spuneai c-a fost asasinat.

Semn afirmativ din cap.

— Otrăvit, zice ea.

Apoi începe să pocnească și să salte ca automobilul lui Ridolini. [1]

— Sebastiano era soțul dumitale ? întreb.

[1] Clown renumit.

Face semn din cap și cu mîna că nu.

— Nu, îmi răspunde, de cum își recapătă suflul. Soțul meu e mort de treizeci de ani, Dumnezeu să-l ierte, dar trebuie să vă mărturisesc că nici atunci n-am simțit durerea pe care o simt acum pentru bietul Sebastiano. Sînt sigură că mă înțelegeți.

Își șterge o lacrimă cu batista.

— Sebastiano era un cîine, adăugă.

— Ei comedie ! zic eu.

Iată, asta-i farsa idiotului ăla de locotenent din brigada criminală !

Băbuța se duce să-i denunțe otrăvirea cîinelui, el prinde mingea din zbor și-mi trimite mie bătrîna pe cap. Nu putea el să lase să-i scape o asemenea ocazie.

Și dacă ideea n-a fost a lui, a fost a măgarului ăla de sergent Caucciù.

Parcă-i și văd pe amîndoi strîmbîndu-se de rîs pe socoteala mea, dar o să vedem noi cine o să rîdă mai bine pînă la urmă.

Scrîșnesc din dinți și mă holbez cît pot uitîndu-mă la băbuță.

O văd că se sperie.

— Nu, nu, nu, domnule Pipa, spune dînd din mîini, să nu vă închipuiți că e vorba cumva de unul din cățeii aceia obișnuiți de salon, cît șobolanii, sau abia ceva mai măricei. Sebastiano era ceea ce se poate numi un dulău. O măgăoaie de cîine mai înalt ca mine, cînd se ridica în două labe. Și nu era cîine de rasă. Ce tot spun ? Era un cîine dintr-o sumedenie de rase, de toate rasele de cîini mari. De asta sînt sigură ; nici unul din strămoșii lui n-a avut sub

un metru și optzeci, măsurat de la nas la coadă. Dar ce inteligență, domnule Pipa ! Și ce suflet bun !

Se oprește, privește într-o parte și deodată o văd că-i zîmbesc ochii, și gura, și nasul.

— Gregorio ! exclamă.

Nici nu băgasem de seamă că Greg ieșise de sub birou.

Pesemne că asociatul meu a ciulit urechile cînd a auzit că e vorba de un cîine și i-a pierit somnul ca prin farmec.

Începe să adulmece gleznele băbuței și văd că între timp dă domol din coadă.

— Știu ce vrea să spună.

Vrea să spună că bunicuța îi place.

Și-am mai înțeles că vrea să preia el cazul. Din moment ce mortul e un cîine, problema, pare că-l vizează direct.

— E chiar așa cum mi-l închipuiam, spune Băbuța Demontabilă.

— Ascultă bunicuțo, îi spun, dacă-ți închipui că mă pretez la glume de felul ăsta, te înșeli.

— Ce glumă ? sare bunica. Nu e vorba de nici o glumă.

Greg începe să mîrîie, să latre, se apropie de mine și mă împunge de cîteva ori cu botul în șold.

Izbesc cu pumnul în masă.

— Nu ! Ți-l închipui, zbier eu, cum se tăvălește de rîs Caucciù în momentul ăsta ?

Greg îmi răspunde lătrînd și mai tare.

— Destul ! țip. Să nu ne dăm în spectacol în fața clienților. Și apoi, e inutil să latri în halul ăsta. Nu sînt surd.

Dau pe gît ultima picătură de whisky din pahar, apoi mă ridic și fac doi-trei pași.

Nu-mi convine de loc să fac figură de cretin în fața ălora din brigada criminală, dar, pe de altă parte, nu pot să refuz cazul, dat fiind că e vorba de un client. Gregorio mă ajută, cînd e vorba de semenii mei. Sebastiano face sau nu face parte din semenii asociatului meu ?

Sînt gata să zic bine, cînd aud telefonul sunînd. Ridic receptorul.

— Alo, zic, aici agenția Pipa și Scarta.

La dracu, este glasul lui Caucciù care spune :

— Ascultă Pipa, zice, locotenentul Tram vrea să știe ce procent îi oferi la clienții pe care ți-i procură. O să te viziteze o bătrînică cu un caz pe care numai tu îl poți rezolva.

— E chiar aici, dacă te interesează, îi răspund.

— Ah, foarte bine, zice Caucciù, locotenentul e convins că o să te descurci de minune, totuși, cum ține la sănătatea ta, te sfătuiește să fii atent. Mediul e puțin diferit de cel cu care ești obișnuit. Știi, ăștia mușcă.

— Ascultă, îi zic, ar trebui să scrii pe o hîrtiuță spiritele astea nesărate și să mi le citești la prima întîlnire. Dacă ți-oi face hatîrul ăsta.

— Frumos fel de a mulțumi, zice. Dar, lăsînd gluma la o parte, locotenentul sugerează să-ți îndrepți cercetările spre cei care aveau interesul s-o facă. Se pare că Sebastiano ăsta a lăsat un testament...

Trîntesc receptorul în furcă.

O să-l fac să-și înghită glumele pînă la ultima virgulă. Sînt sigur că n-o să-mi lipsească ocazia.

Pînă una, alta, eu sînt cel care-mi înghit furia, peste care torn o jumătate bună de pahar de whisky.

Pulsul îmi revine la normal și mă așez la locul meu.

O văd pe băbuță scotocind prin geantă, de unde scoate un portofel, îl deschide și ia o monedă de o sută.

— Mă scuzați, zice, n-am prea mulți bani, dacă aveți bunătatea să vă mulțumiți... e un mic aconto.

Pune moneda pe birou, apoi reîncepe scormonitul prin geantă, scoate un pachețel și-l deschide.

Îl pune pe podea.

— Un aconto, bineînțeles, și pentru asociatul dumneavoastră, zice. Are și el dreptul.

Privesc în jos.

Pe o hîrtie unsuroasă tronează o bucată de carne friptă, mustind a sos pe deasupra.

Nu e nici un pericol ca Greg să guste ceva oferit de străini. E ciine polițist și știe că trebuie să fie prudent.

De data asta **însă nici urmă de prudență**, băieți! Hăpăie friptura ca pe apă, după care vine s-o stropească cu whisky-ul pe care i-l torn în paharul lui de plastic.

Se vede treaba că bătrînica i-a inspirat încredere. Nu-i trebuie să adulmece de două ori o persoană ca să-și dea seama cu cine are de-a face.

— Bine, zic, după cum vezi, asociatul mea a acceptat însărcinarea fără prea multe discuții. Acum, din moment ce asociatul și-a mîncat partea lui de aconto și n-avem posibilitatea s-o restituim, n-aș mai putea refuza, chiar dacă aș vrea.

— Eram sigură că veți accepta, și sînt sigură că-l veți descoperi pe vinovat.

— Și, odată descoperit, ce dorești să facem cu el ? întreb.

— Lăsați totul în seama mea, răspunde ea surîzînd ; odată probele găsite, nu trebuie să vă mai ocupați de nimic. Rămîne să-i administrez eu ce i se cuvine individului. Chestiunea nu vă mai privește.

— Chestiunea ar trebui să intereseze poate Societatea pentru Protecția Animalelor.

Ridică din umeri.

— Dacă doriți să faceți un denunț după ce descoperiți vinovatul, zice ea, sînteți liber s-o faceți.

— Bine, zic, vom vedea. Acum povestește-mi cum s-a întîmplat și dacă bănuiești pe cineva.

Băbuța Demontabilă se așază mai bine în fotoliu și Greg se postează în fața ei.

— Nu-s prea multe de spus, zice. Cineva a pus în grădină o bucată de carne condimentată cu arsenic și Sebastiano a mîncat-o.

— Cine ar fi putut să fie ?

— Nimeni din cei pe care-i cunosc și care aveau de-a face cu Sebastiano. Cunoașteți familia Foce ?

— Nu.

— Ghiro Foce e nepotul meu, zice. Are o nevastă care se numește Ria. Locuiesc cu ei în vechiul imobil de pe strada Siegel, într-un mic apartament separat. În afară de nepot și de soția lui, în casă mai locuiesc : secretara lor, tatăl secretarei, care e grădinar, bucătăreasa și valetul. Toți îl iubeau pe Sebastiano.

— Sincer ?

— Poartă doliu, zice.

— Scuză-mă, zic. Dacă pun eu întrebările, e ca să simplific lucrurile. Dacă ar face-o Greg, nu l-ai înțelege, sau l-ai înțelege mai greu. Dumneata îl înțelegeai pe Sebastiano?

— Oh, desigur, răspunde băbuța. Ne înțelegeam de minune. Mai bine ca între creștini.

— Nu-l dușmănea nimeni dintre cei din jur?

— Nimeni. Dădea din coadă la oricine, bineînțeles afară de străini.

— Era un bun ciine de pază? zic. Ar fi putut să-l otrăvească vreun hoț.

Își șterge o lacrimă și dă din cap.

— Nu, nu, zice. Dacă bietul Sebastiano avea un defect, era acela că avea somnul greu. Dacă nu-l trezeam eu dimineața, dormea pînă la prînz. Am încercat chiar să-i pun ceasul deșteptător lîngă cușcă. Ei bine, nu-l auzea. Și apoi, a fost otrăvit ieri după-amiază. La ora două era cît se poate de zdravăn, iar la patru a fost găsit de Magari, mort în fundul parcului, lîngă zidul grădinii de zarzavat.

— Cine e Magari?

— Grădinarul, tatăl Prosei, secretara nepotului meu. A venit să mă cheme și m-am dus să-l văd. Oribil, domnule Pipa!

Greg îi pune o labă pe braț și-i linge mîna.

Știe asociatul ăsta al meu cum să se poarte cu femeile bătrîne!

Bunicuța își revine imediat, apoi începe să zîmbească.

— Și apoi n-a venit nimeni să fure ceva.

Dacă ar fi fost altcineva în locul băbuței acesteia atît de fragile și eterice, cu siguranță că la ora asta ar fi zburat în jos pe scări.

Uitați-vă la mine puțin, dacă sînt eu tipul să rezolve astfel de probleme. Pe de altă parte nu-mi pot leza asociatul.

În timp ce-mi puneam aceste întrebări și mă gîndeam cum aș putea să-i întorc gluma locotenentului Tram, reîncepe ploaia de nasturi de plastic.

— Îl îngrop în parc, zice Băbuța Demontabilă, lîngă zidul grădinii. Ghiro spune că va săpa chiar el groapa. „O groapă mare și frumoasă, i-am spus eu". Vreau ca Sebastiano să stea comod, bietul animal.

Trag un oftat de nu se mai termină.

— Bine, îi zic. Greg, preia tu cazul.

Deschid sertarul biroului și scot de acolo o zgardă de care e prinsă o curea veche și o botniță fictivă.

— Îl iei pe Gregorio cu dumneata acasă, îi explic, dar nu spui nimănui că e vorba de un cîine polițist. Spui pur și simplu că ai trecut pe la o cresctorie de cîini și ți-ai ales unul oarecare. Lași să se înțeleagă că ai vrut, cu asta, să umpli golul lăsat de Sebastiano. Te sfătuiesc chiar să susții teoria asta, dacă vrei ca Greg să poată lucra cu folos.

Mă privește cu un aer scandalizat.

— Ce vor spune ceilalți ? izbucnește. Sebastiano e mort de-abia de o zi, și eu alerg să-mi iau alt cîine !

— Ascultă, bunicuțo, îi spun. Să lăsăm prostiile la o parte. Sebastiano nu-ți era soț și cu Gregorio n-ai de gînd să te măriți. Dacă nu faci așa cum îți spun eu, e în zadar să ne mai pierdem vremea.

Băbuța vîră nasul în batistă și pare resemnată.

— Dacă e neapărat necesar ... zice.

— E neapărat necesar, îi spun, altfel nu facem nimic.

Gregorio se scutură bine, schimbă direcția cozii și dă urechilor o altă înclinare.

Nu mai pare de loc același cîine și bătrînica îl privește uimită.

— Oh, exclamă ea, formidabil !

Mă ridic să-i pun lui Greg botnița și zgarda cu cureaua. Nu e obișnuit cu astfel de marafeturi, dar e conștient că, dacă vrea să meargă mai departe în meseria asta, trebuie să suporte deghizările cele mai umilitoare.

Încredințez băbuței celălalt capăt al curelei, după care iau din sertar o sticluță plată de buzunar, aproape plină cu carburant.

— Dă-i să bea din cînd în cînd puțin whisky, îi spun. Altfel nu-l țin picioarele.

— Oh, exclamă bătrînica luînd sticluța și punînd-o în geantă cu o precauțiune de parcă ar fi fost vorba de o bombă de buzunar.

Trage apoi lațul, recuperează ancora, se ridică și o pornește navigînd spre ușă.

Greg o urmează călcînd puțin într-o parte, cu capul atît de plecat, încît la fiecare doi pași, se poticnește de urechea stîngă.

E dat dracului, pe legea mea !

— Fii cu ochii în patru, Greg, îi spun.

Cînd ajunge la ușă, se întoarce și-mi face cu ochiul.

— Și dacă ai nevoie de mine, cheamă-mă.

— Vă mulțumesc și la revedere, spune Băbuța Demontabilă.

Pleacă, ținînd bine cureaua.

Închid ușa.

Instinctiv îmi vine să mă uit pe jos să văd dacă nu cumva găsesc nasturi de plastic risipiți pe podea.

Nu găsesc.

E doar hîrtia unsuroasă pe care o strîng și o arunc în coșul de hîrtii.

CAPITOLUL II

Nu pare, dar aerul e încărcat cu atîta electricitate încît ar fi de ajuns pentru un scaun electric. Devin oarecum curios cînd văd un tablou cu găuri.

Trece toată ziua de miercuri și jumătate din joi.

N-am nici o știre de la Greg și povestea începe să mă cam sîcîie.

Nu-mi convine ca asociatul meu să-și piardă vremea cu prostii de felul ăsta.

Sînt anumite chestiuni pe care ori le rezolvi în două minute, ori le lași baltă.

Numai de n-ar fi intrat Greg în vreo încurcătură.

Mă uit la ceas. S-a și făcut cinci după-amiază.

Mă hotărăsc. Iau cartea de telefon și o răsfoiesc.

Foce, strada Siegel.

Găsesc numărul și trec comanda degetului arătător, care face ca discul aparatului telefonic să se rotească imediat.

Îmi pregătesc urechea să primească ploaia de nasturi de plastic, dar mă înșel.

„Alo"-ul pe care-l aud este rostit de cineva care a învățat să vorbească la conservator, băieți!

Rămîn un moment cu urechea paralizată, ceea ce face ca la celălalt capăt femeia să repete motivul.

Scutur bine capul ca să-mi repun în funcțiune organele receptive și iată că aud în microfon clinchete de cristaluri, glasuri, rîsete, ca și cum la celălalt capăt ar fi o mulțime de oameni. O mulțime de oameni care petrec nu glumă.

Voiam să cer o convorbire cu asociatul meu, dar acum, cu o astfel de voce la celălalt capăt al firului, nu cred că mai e cazul.

— Salve, frumoaso, zic, nu crezi că duceți lipsă de ceva pe acolo?

— De ce anume? întreabă.

— De un tip bine, zic eu. Un soi de namilă cu părul roșu.

Dă drumul unui hohot de rîs, o adevărată capodoperă, s-o pui în ramă.

— De fapt, spune ea, avem aici o mulțime de lucruri frumoase, dar un tip bine cu părul roșu ne lipsește într-adevăr.

— E o lipsă care se poate remedia cu ușurință, zic.

Alt rîs, și mai perfect ca primul.

— Înțeleg, spune, dar cine ne garantează că ești cu adevărat un tip bine?

— Dacă păstrezi secretul, îți fac o mărturisire, zic. Am înălțimea de un metru nouăzeci, dar te implor să nu spui asta nimănui. N-am declarat la fisc decît un metru optzeci și doi.

Îmi trimite prin receptor o cascadă de rîs delicios. Se vede treaba că are un repertoriu nelimitat, fata asta.

— Nu înțeleg de ce faci atîtea mofturi, spune. Dacă vrei să vii, n-ai decît să folosești un mijloc de locomoție oarecare. E prima joi a lunii.

— Atît cît să-mi schimb ambalajul și mă catapultez, zic.

Agăț receptorul și mă scarpin în ureche cu degetul mic.

Ce-o fi chestia asta cu prima joi a lunii ?

Stai puțin. Foce.

Îmi spune oare ceva numele ăsta ?

Nimic. Și totuși . . . și totuși . . . Foce ?

Îmi zbîrnîie ceva în creier, dar nu înțeleg bine ce anume. Foce mai înseamnă gura unui rîu la vărsarea în mare, deci ar putea fi vorba de o reminiscență geografică, fără nimic comun cu Foce din strada Siegel. Inutil să pierd timpul. Închid biroul cu cheia și în două minute sînt la locul de parcare unde îmi las regulat mașina.

Mă arunc în Blimbust și o iau din loc.

Nici n-apuc să bag în viteza a patra, că mă văd nevoit să frînez brusc, dacă vreau să mai opresc la poarta casei. Și nici n-am coborît bine din mașină, că am și deschis sertarul cu cămăși curate din dormitor.

Îmi pun costumul cel nou gri-plumb cu un punct de aluminiu, cravata albastru disperat și în buzunarul hainei batista albă cu Coasta de Azur.

În timp ce mă îmbrac, continui să-mi rumeg gîndurile, dar nu reușesc să scot nimic din memorie.

Cînd sînt gata, beau un pahar de whisky, îmi aprind o țigară și mă duc la telefon.

Chem *Soarele de Miezul Nopții.*

Știți cu toții că *Soarele de Miezul-Nopții* e cel mai important ziar local, dar nu toată lumea a auzit despre Bobò Știe-Tot.

Bobò Știe-Tot e arhivarul *Soarelui de Miezul Nopții,* dar arhiva condensată în cutia lui craniană e cel puțin de zece ori mai vastă decît cea enormă a ziarului.

N-ați crede-o, dacă i-ați vedea capul acela mic, dar încercați să-l întrebați de exemplu, ce măsură are pălăria președintelui Ba-Ba-Ba Club-ului [1]. Veți rămîne înmărmuriți de promptitudinea și preciziunea răspunsului.

Fata de la centrală îmi spune să aștept jumătate de minut și într-adevăr, după jumătate de minut, îl aud pe Bobò întrebînd cine-l caută.

— Noroc, bătrîne, îi spun, sînt eu, Chico Pipa.

— Hei, zice, încă nu te-au făcut harcea-parcea ?

— Nu, îi răspund, mai încearcă ei din cînd în cînd, dar sînt dintr-un toval prea tare ca să fiu făcut bucățele. Ascultă acum aici ; îți spun un nume, spune-mi dacă-ți spune ceva.

— Dă-i drumul !

[1] Ba-Ba-Ba — Club este Clubul bîlbîiților, dacă nu știți. (n.a.)

— Foce, zic.

— Îmi spune o groază de lucruri, zice el, dacă e vorba de cei care locuiesc în strada Siegel.

— Despre ei e vorba, îi spun. Ascultă Bobò, îți surîde să bei la repezeală un whisky la barul din spatele gazetei ? Mă grăbesc al dracului.

— Fix peste trei minute, zice.

N-am terminat să încui ușa cu cheia că am și luat-o pe scări, și n-am ajuns încă în stradă că am băgat în viteza întîi și am luat piciorul de pe ambreiaj.

Îl găsesc pe Bobò la bar, cu două pahare goale, dinainte.

De cum mă vede, îl concediază pe barmanul care ne umple mai întîi paharele și dispare, lăsîndu-ne sticla la îndemînă.

— Dă-i drumul, îi zic, spune repede tot ce știi.

— Nu înțeleg cum de nu-i cunoști pe acești Foce. Cred că ești singurul din tot orașul. Nu există conte, baron sau vreun nobil oarecare, și nu există mare industriaș sau mare bogătaș care să nu-i cunoască.

— Eu nu fac parte din nici una din categoriile astea, îi spun.

Ridică din umeri.

— Cu atît mai rău pentru tine. În orice caz, acești Foce au inventat modul de a aduna bani cu lopata. Soț și soție. Ghiro și Ria, el, treizeci și opt de ani, ea, douăzeci și șapte. În prima joi a fiecărei luni deschid ușile, hai să spunem, salonului lor, și acolo poți întîlni toate personalitățile mai de vază și mai bine situate din oraș. Dacă ai nevoie de piese rare, ceramică, obiecte de faianță, candelabre, lampadare, șemineuri, mobile, scrinuri, oglinzi, sculpturi, tablo-

uri de valoare și orice altceva, n-ai decît să te duci la recepția de joi din casa Foce. Găsești tot ce-ți trebuie și tot ce e mai scump.

— Cum s-ar spune, un fel de magazin.

— Nu chiar așa. Totul se desfășoară ca într-un adevărat salon, se servește ceai, prăjituri și băuturi. Invitații fac conversație, mănîncă, beau, ba uneori se și dansează. De obicei se discută teatru, literatură, pictură, într-o companie aleasă. Întîlnești mai totdeauna cîțiva pictori, ceva scriitori, cîțiva poeți, chiar și străini. Operația se desfășoară cam în modul următor. Un musafir discută cu patroana casei, și între timp pune ochii, să zicem, pe o canapea Ludovic al XVII-lea sau al XVIII-lea ; pocnește din degete și declară, referindu-se la canapea, că e o adevărată minune și exact ceea ce-i lipsea ca să-și completeze salonul. Stăpîna casei se declară fericită să-și poată mulțumi invitatul, apoi cheamă secretara care notează, primește cecul și ia măsurile necesare ca obiectul să-i fie predat a doua zi. Așa se întîmplă cu tot ce se vede în casa Foce. Inclusiv serviciul în care ți se servește ceaiul, fotoliul în care te așezi, cuierul în care îți agăți pălăria.

Fluier a pagubă.

— Patroana casei, continuă Bobò, are un talent deosebit de a aranja lucrurile. Reușește să prezinte cu mult gust pînă și-o ceapă degerată și s-o vîndă de zece ori mai scump decît a costat-o. În plus, cunoaște gusturile tuturor oaspeților, și dacă, de exemplu, o aude pe contesa Ciupercă discutînd cu entuziasm despre Braque sau Utrillo, poți fi sigur că la următoarea reuniune nu vor lipsi cîteva tablouri ale celor doi pictori.

— Și face vînzare ?

— Minimum șaizeci la sută din ce are în casă. Atît cît să le permită să-și instaleze robinete de aur la baie și să le schimbe după prima întrebuințare ! Pentru cine apreciază brunetele, patroana casei ar putea ocupa primul loc în catalogul femeilor frumoase, așa încît cei care preferă blondele, de cum o zăresc, își schimbă brusc preferința și se dau în vînt după brune.

Dau pe gît restul de whisky și pun paharul pe tejghea.

— Vorbește-mi de secretară, îi spun.

— Nu face parte din obiectele de vînzare, zice, dar dacă ar face, ar costa mai mult decît un Picasso, deși e fata grădinarului. Douăzeci și unu de ani, păr blond, ochi de peruzea. Cei ce preferă brunele, cum dau cu ochii de ea, își schimbă pe loc gustul, și nu mai suportă să vadă o brună în fața ochilor fără să-i apuce crampe la stomac. Se numește Prosa, locuiește în aceeași clădire, într-un apartament cu tatăl ei, grădinarul. În aceeași clădire mai stă și o mătușă bătrînă a lui Ghiro, atît de firavă, și eterică, încît e nevoită să care cu ea un lest ca să poată atinge pămîntul cu picioarele. Trăiește mai mult izolată și nu ia parte la activitatea comercială a nepotului. Casa, dacă te interesează, e o veche construcție cu două etaje. E pe colț. Privită din afară, nu prezintă o atracție specială, dar în interior saloanele de la parter dau spre o grădină mare, dincolo de care o pădure deasă ascunde privirilor rîul care traversează acea zonă a orașului.

Respiră adînc.

— Mai vrei să știi și altceva ? întreabă.

— Nu, îi spun, mi-e destul. Păstrează restul din sticlă și bea-l în sănătatea mea. Mă duc să văd dacă nu găsesc un televizor de pe vremea lui Napoleon.

Plătesc, țîșnesc pe ușă, sar în Blimbust și mă topesc.

În șase minute sînt în strada Siegel, unde nu găsesc nici un loc să-mi pot parca mașina. Să tot fie vreo cincizeci de mașini oprite de-a lungul trotuarului, așa încît sînt nevoit s-o las pe a mea la capătul șirului, acolo unde se află semnul cu „staționarea interzisă".

Intru pe poarta principală și, abia ajuns în fața unei uși mari din nuc, aceasta se deschide și un tip în jachetă cu dungi și mănuși albe îmi apare drept în față.

Spune : „bună ziua, domnule", se îndoaie din mijloc și rămîne așa, arătîndu-mi creștetul.

Îmi face impresia că și-a uns căpățîna cu o cutie întreagă de icre negre.

Mă aplec să adulmec, dar văd că nu e altceva decît un păr negru, creț-creț, ca de miel, tuns cu mașina și năclăit cu briantină.

Cînd am terminat cu adulmecatul, Cap-de-Miel se îndreptă și se dă la o parte.

Pătrund într-un hol mare, de unde, printr-o imensă ușă cu geamuri, dai într-o vastă încăpere plină de lume, ca un autobuz în orele de vîrf.

Alte uși mari cu geamuri dau spre grădină și bag de seamă că și grădina e plină de lume.

În tumultul general disting ba un hohotit, ba un rîset, ba un chicot de plăcere, cîte o exclamație de uimire, totul amestecat cu clinchetul de pahare, cu

zgomotul ritmic al masticației, cu destupatul sticlelor, cu sorbitul băuturilor.

Doi feciori de casă cu jachetă albă, cu tăvi imense încărcate cu tartine și pahare pline cu lichide colorate, își fac loc prin mulțime, oprindu-se ici-colo să ofere gustări și băuturi.

Din doi pași ajung la o masă plină cu sticle. Izbutesc să identific dintr-o privire pe cea de whisky, torn o porție zdravănă într-un pahar mare și-l dau pe gît.

Cînd l-am terminat, dau să mă întorc, dar n-am făcut încă stînga împrejur, complet, că aud aceeași voce pe care am auzit-o cu puțin înainte la telefon.

— Salve, zice, degeaba încerci să te ascunzi ; părul dumitale roșu depășește cu mai bine de o șchioapă mulțimea de aici.

Sfinte Sisoe ! o clipă uit să mai respir.

Dacă aș avea ochii independenți unul de altul, aș putea s-o cuprind mai repede cu privirea, pe cînd așa, drace, treaba asta îmi ia ceva timp, mai ales că unde-mi arunc privirea, acolo rămîne, de parcă mi se lipește cu clei de tîmplărie și-mi trebuie efort nu glumă s-o dezlipesc și s-o mut în altă parte.

Ați înțeles despre ce e vorba și nu cred că este cazul să mai stau să vi-o descriu.

Destul să știți că e blondă, așa cum mi-o închipuisem după glas, că poartă o rochie simplă-simplă, albastră, și că are un surîs care-i ajunge pînă la decolteu.

Mă văd nevoit să-mi trag un pumn în piept ca să-mi repun plămînii în funcțiune.

— Salve, Peruzea, îi spun, nici dumneata nu treci neobservată aici. Pariez că poți fi văzută și

printr-un perete de beton. Ești secretara organizației, dacă nu mă înșel.

— Ai ghicit, spune. Și dumneata ? Nu prea ești tipul de artist și nici n-ai aerul unui proprietar de puțuri petrolifere. Ce vînt te aduce pe la noi ?

— Timbrul vocii dumitale, îi zic. Sînt sensibil la chemările sirenelor. Te-am auzit la telefon și o forță irezistibilă m-a tîrît pînă aici.

E gata să răspundă ceva, dar văd că surîsul i se stinge pe buze, iar privirea i se mută undeva dincolo de urechea mea dreaptă.

Mă întorc să privesc într-acolo.

La o palmă de omoplatul meu drept, stă înfipt un individ îmbrăcat în gri-închis, cu păr negru ondulat și niște maxilare puternice, care-mi sugerează un clește spărgător de nuci.

Zîmbește doar cu jumătate de gură iar ochii peroniți asupra Peruzelei o sfredelesc pur și simplu.

Mă întorc spre Peruzea.

— Pot să-l arunc afară, dacă dorești, îi spun. N-ai decît să ridici un deget.

Văd că nu rîde și mă întreb de ce i-o fi trecut cheful de glumă, dar n-am timp să-mi explic. Cineva îmi atinge ușor cotul stîng, și o voce țîșnind ca dintr-o praștie, îmi ajunge în ureche.

— Nu e nevoie, spune. Am eu grijă să-l iau de aici. Fac asta și pentru a nu vă pune în încurcătură, fiind vorba chiar de stăpînul casei.

De cum intră în cîmpul meu vizual, îmi scapă un fluierat.

Se strecoară în spațiul îngust dintre mine și Spărgătorul de Nuci, astfel că nu pot s-o măsor din cap pînă-n picioare, dar vă încredințez că atît cît se

vede, e de-ajuns ca să topească o jumătate de tonă de înghețată numai privind-o.

Caramea, băieți, e primul lucru care vă vine în minte. Caramea de cea mai bună calitate, învelită parțial într-o cămășuță argintie, întocmai ca o caramea înfășurată în staniol.

Are părul negru și ochii închiși la culoare.

Cîțiva anișori mai mult decît Peruzeaua și, se vede cît de colo, neirosiți de pomană.

Eu simt imediat cînd plutește în aer o anumită tensiune, chiar dacă toată lumea începe să zîmbească spre a demonstra că nu duc lipsă de desăvîrșită cordialitate și că totul e în cea mai perfectă ordine.

Spărgătorul de Nuci își ține mîinile vîrîte în buzunare, dar observ prin stofă că strînge pumnii și că încheieturile degetelor stau să-i iasă prin piele.

Își extinde acum zîmbetul și pe cealaltă jumătate a gurii și spune încet ceva.

— Pe mine mă căutai ? draga mea, mi se pare că aud.

Văd răspunsul scris în ochii Caramelei, dar Peruzeaua nu-mi dă răgaz să văd de ce fel de răspuns e vorba.

Începe să rîdă și-mi pune o mînă pe braț.

— Domnul ăsta glumește, zice ea. Vă prezint pe stăpînii casei, domnul Ghiro și doamna Ria Foce. Numele dumneavoastră ?

— Pipa, zic, Chico Pipa, de profesie băgăreț.

A fost de-ajuns o privire numai scîntei a ochilor de peruzea ca tensiunea să se risipească și atmosfera să se încălzească brusc, ca prin farmec.

E dată naibii fata asta !

Încep să rîdă cu toții..

Spărgătorul de Nuci mă bate amical pe umăr.

— Se înțelege că glumim, spune el. Nu trebuie luat chiar totul în serios pe lumea asta.

Carameaua ia de pe masă un pahar, îl umple cu whisky și mi-l întinde.

— Ei drăcie ! zic, cum de-ați ghicit care e carburantul meu preferat ?

— Ria are un nas fenomenal, zice Peruzeaua.

Cînd să afirm că nu numai nasul îl are fenomenal, din mulțime se revarsă un fel de avalanșă de pene cu un munte de păr roșu și sînt nevoit să fac un salt înapoi ca să nu fiu doborît la pămînt.

O privesc mai bine și observ că, pe sub spoială, trebuie să aibă vreo șaizeci de anișori bătuți pe muchie.

Poartă o rochie violetă ce lucește ca staniolul ciocolatelor și în jurul decolteului care-i coboară mult peste pieptul amplu un splendid colier în trei rînduri de pietre prețioase.

Împușcă din gură cuvinte și dîre de fum dintr-o țigară pe care o ține între buze.

— Ria, e formidabil ! O nebunie, o splendoare ! vino repede pînă nu se îndrăgostește de el altcineva. Și nu-mi spune că l-ai și vîndut. Aș muri de durere !

O ia pe Caramea de un braț și o trage după ea. Spărgătorul de Nuci o urmează. Peruzeaua se încolonează și ea, iar eu închei cortegiul.

Străbatem salonul și ne așezăm în semicerc în jurul unui vas de ceramică expus într-un colț.

Am spus vas de ceramică, dar am greșit spunînd vas de ceramică, fiindcă o să vă închipuiți un vas în formă de vas.

Nu e vorba cîtuși de puțin de un vas în formă de vas. Vă mărturisesc că am încercat de la prima vedere un sentiment de milă pentru obiectul respectiv, și primul impuls a fost să dau fuga după o pomadă cu penicilină sau streptomicină cu care să-l oblojesc.

Închipuiți-vă un vas de circa un metru și treizeci centimetri înălțime apucat subit de niște dureri atroce de rinichi. În plus o erupție cutanee i-a pătat suprafața ici-colo, iar o rană profundă, acoperită mai toată de un fel de cruste, îl brăzdează de sus pînă jos în diagonală.

În afară de asta, crustele respective îi provoacă pesemne niște mîncărimi insuportabile, fiindcă le văd străbătute de lungi zgîrieturi furibunde, din care țîșnesc puncte și picături de-un roșu aprins.

Pe legea mea, băieți, n-aș vrea să fiu în locul lui !

— Ar trebui să-l arătați unui dermatolog, îmi dau eu cu părerea.

Peruzeaua, care a auzit ce-am spus, cască ochii și începe să rîdă.

— E opera unui mare artist danez, explică ea, apoi se întoarce să ia parte la conversația elevată despre arta ceramică.

Muntele de pene privește vasul infirm cu niște ochi strălucitori, care mă fac să-mi spun că sentimentul matern joacă un rol important, în formația gustului ei artistic și că ar vrea să ducă vasul acasă, să-i poată da toate îngrijirile necesare, cu dragoste și devotament.

— Un milion opt sute de mii, spune Carameaua, iar Muntele de Pene dechide geanta și scoate carnetul de cecuri.

— Un fleac, zice ea. Important e că nu s-a vîndut pînă acum.

— Prosa, spune Carameaua, fii bună și ocupă-te tu !

— Desigur, Ria, răspunde Peruzeaua, apoi se întoarce către Muntele de Pene :

— Vreți să veniți cu mine în birou, doamnă Effemeride. Te rog să mă scuzi, adaugă, adresîndu-mi un surîs, apoi se întoarce și pleacă urmată de Muntele de Pene.

— Vă place ? mă întreabă Carameaua privind la bietul vas.

— Poate fiindcă nu mă pricep, îi spun, dar mie îmi dă crampe la stomac.

Spărgătorul de Nuci îi trage un chicotit care ar vrea pesemne să fie un fel de surîs.

— Spuneți tot ce gîndiți și fiți spiritual acum, cît timp autorul nu e de față, zice el.

Îl pironesc cu privirea drept în față.

— Credeți că n-aș fi avut curajul să-i spun ce gîndesc, dacă ar fi fost aici ? zic.

Carameaua trece între noi și ne ia de braț.

— Haide, haide, zice ea, nimeni nu poate pretinde ca arta modernă să placă tuturor de la prima vedere. Dar văd că acolo e nevoie de mine, scuzați-mă.

Dă fuga la un grup de doamne strînse în jurul unui scrin stil venețian cred, secolul optsprezece ; îmi aprind o țigară și privesc împrejur.

O cucoană de vreo nouăzeci de kilograme, cu o diademă de brînzeturi în păr, alege cu mare grijă cea mai bună tartină de pe o tavă.

— Dacă doriți, spune Spărgătorul de Nuci, vă prezint unuia dintre cei mai cunoscuți sculptori din

ultima vreme. Iată-l că se îndreaptă spre noi împreună cu commendatorele Torba, care i-a cumpărat chiar acum un tablou. Cel pe care-l aveți în fața dumneavoastră.

E o pînză înrămată chiar pe peretele din fața mea.

O pînză albă găurită de parcă o echipă de molii ar fi lucrat la ea în acord o săptămînă întreagă.

— O pînză plină de găuri, zic.

— Un Luciofontana, zice Spărgătorul de Nuci. Vi-l prezint pe autor.

Un june destul de trecut, cu o frunte mare cît o sală de muzeu și o splendidă pereche de mustăți încondeiate cu multă grijă, îmi strînge mîna.

— Bucuros de cunoștință, zice.

Commendatore Torba, își scoase burta în afară cu un aer satisfăcut, și privește tabloul cu găuri de parcă ar fi fost copilașul lui.

— Sînteți într-adevăr un mare artist, zice. Cu cît mă uit mai mult la tabloul dumneavoastră, cu atît îmi place mai mult. Știți că a trebuit să mă cert cu domnul Foce fiindcă nu voia să mi-l vîndă ?

Spărgătorul de Nuci oftează.

— Întotdeauna mă despart cu greu de o operă de artă. Și apoi, abia de o săptămînă l-am cumpărat de la autor, iar dumneavoastră nu-mi lăsați răgazul să mă bucur și eu de el.

Sculptorul etalează un șirag de dinți imaculați, apoi un surîs, și dă din cap afirmativ.

— Lasă, lasă, zice, domnul este un om și jumătate și știe foarte bine cum să facă afacerile.

Îl văd apoi pironindu-și privirea într-un punct al tabloului, și zîmbetul îi dispare brusc.

— Cine a fost cretinul ? zice. Imbecilii și criminali !

— Ce e ? întreabă commendatorul Torba.

— Un dobitoc mi-a stricat tabloul, zice sculptorul.

— A stricat tabloul ? se miră Spărgătorul de Nuci privind tabloul. Nu văd nimic.

Sculptorul Luciofontana ridică degetul și-l îndreaptă spre latura dreaptă, lîngă ramă.

— Gaura aia de colo n-am făcut-o eu, declară el.

Commendatore Torba își pune pe nas o pereche de ochelari și privește.

Sînteți sigur ? îl întreabă.

— Nici vorbă, zice Luciofontana. Eu să nu știu ? Gaura aia n-are nimic de-a face cu arta spațială, e o gaură oarecare, și încă o gaură urîtă. Eu nu fac găuri de felul ăsta.

— Imposibil, zice Spărgătorul de Nuci. Dacă n-ați făcut-o dumneavoastră, cine ar fi putut s-o facă ?

— Vreun neisprăvit pus pe polemică, spune sculptorul. Se vede de la un kilometru că nu e o gaură făcută de mine.

Commendatore Torba aproape își vîră nasul în pînză.

— Adevărat, zice. La dracu ! Dacă e așa, n-am chef să cumpăr un tablou stricat. Regret, domnule Foce, dar o să-mi dați banii înapoi.

— Îmi pare rău, commendatore, zice Spărgătorul de Nuci, dar acum... Ați cumpărat tabloul...

— Gaura asta nu exista cînd l-am cumpărat.

— A fost acolo întotdeauna, zice Spărgătorul de Nuci. Exclus să fi fost făcută după aceea. Autorul mi-a încredințat personal tabloul și de atunci nimeni nu l-a mai atins.

Fața commendatorelui devine violacee.

— Vreau banii înapoi, țipă el.

Spărgătorul de Nuci îl ia de mînecă și încearcă să-l scoată afară.

— Vă rog, zice, tîrgul a fost încheiat. Și apoi, gaura aia e la fel ca celelalte. Nu e nici o diferență. O gaură e tot o gaură.

— Ba e o diferență, și încă ce diferență! Nu sînt dispus să cumpăr o gaură făcută de un necunoscut oarecare.

— Cer ca tabloul să-mi fie restituit, zice sculptorul. Nu permit ca o gaură pe care n-am făcut-o eu să circule sub semnătura mea.

Oaspeții își întrerup pălăvrăgeala și se strîng curioși în jurul grupului.

Încep apoi să discute de-a valma; aud pe unul care dă dreptate commendatorului, altul ia partea Spărgătorului de Nuci, o cucoană protestează împotriva profanatorilor de artă, o alta declară că și-a dat imediat seama că era o gaură falsă.

Commendatorele care a comandat tabloul cu găuri se înfurie tot mai mult și urlă tot mai tare, mulțimea oscilează, se agită și îmi face impresia că în curînd o să-l văd pe Spărgătorul de Nuci tăvălit pe jos în mijlocul mulțimii.

Aud un zgomot de ceva care se sfarmă, o tavă care cade și niște cristale care se fac țăndări.

Mă întreb ce caut eu în balamucul ăsta și dacă nu e momentul să-mi iau tălpășița.

Mă apropii de pînza cu găuri și o privesc.

Da, într-adevăr, jos, în dreapta, la două degete de ramă, e o gaură care n-are nimic de-a face cu celelalte găuri.

O privesc bine, apoi îndepărtez puțin tabloul de perete, atît cît să-l pot privi și din spate.

Arunc o privire și spre peretele din spatele tabloului. E perfect neted, așa încît e evident că gaura n-a fost făcută acolo, ci mai înainte ca tabloul să fi fost agățat în locul acela.

Pun tabloul la loc și trag un fluierat ușor, băieți.

Ascultați aici ce vă spun, băieți : pun rămășag piciorul meu stîng cu coapsă cu tot că gaura a fost făcută de un glonte de revolver.

Sînt sigur că nu mă înșel.

Calibru 22 mm, dacă vreți precizări.

CAPITOLUL III

Din fericire discobolul lasă discul să-i scape și-mi dă o mînă de ajutor. Încep să cred că prea multă lume rîde în jurul meu.

Mă feresc de Muntele de Pene care traversează în trombă salonul urmat de Peruzea.

— Vasul meu, vasul meu, urlă despicînd mulțimea.

Aș vrea să scot Peruzeaua din toată harababura asta, încerc chiar s-o opresc, dar îmi scapă printre degete și se afundă în zarva generală fără măcar să-și pună un costum de protecție ; plec așadar singur.

Cu grijă să nu calc cumva pe cioburi de ceramică, ajung la ușa care dă spre grădină.

Lumea care se afla afară a dat năvală să sporească și mai mult haosul dinăuntru, așa încît mă găsesc singur pe aleea presărată cu pietriș printre brazdele pline de flori.

Dacă Greg se află prin împrejurimi, ar trebui să mă vadă sau să-mi facă vreun semn oarecare.

Dar nici urmă de asociatul meu. Mă întreb unde dracu s-o fi vîrît.

Merg pînă la capătul clădirii pe partea dreaptă, unde patru trepte duc la o mică terasă.

Pe terasă văd o ladă din lemn cu o deschizătură mare. E cușca ciinelui ; prin deschizătură observ sticla de whisky, pe care o dădusem bătrînei, jumătate goală, și un pahar de plastic.

Văd agățate afară zgarda și falsa botniță a lui Greg. Dar asociatul meu nicăieri.

Ușile cu geamuri, care dau pe terasă sînt închise. Bat, dar nu răspunde nimeni. Aici trebuie să fie locuința Băbuței Demontabile.

Cobor din nou în grădină și fluier.

Dacă Greg aude fluieratul, ar trebui să vină, dar nu se ivește de nicăieri.

La un moment dat grădina se termină și începe pădurea. Cum n-am nimic de făcut, mă îndrept spre copacii umbroși, dînd frîu liber gîndurilor.

Ceva mă face să cred că Greg și-a luat rolul în serios. Voi nu puteți înțelege, dar încercați să vă puneți în pielea lui ce dracu !

Și cînd Greg ia ceva în serios, merge pînă la capăt, vă asigur.

Numai de n-ar păți ceva.

Unde se termină pădurícea e un zidulet de piatră, și în spatele lui o fîșie de teren cultivat cu legume.

Dincolo de această grădină de legume e albia rîului. Numai nisip și pietriș. Prin mijloc, curge o gîrlă care nu e mai lată de trei-patru metri.

Pe celălalt mal, grădini și vile ce se întind pînă la podul aflat la două sute de metri la stînga.

Mai fac cîțiva pași, cînd iată c-o zăresc pe Băbuță, care, în genunchi, ancorată de un arbore gros, își face de lucru pe lîngă o brazdă de flori.

E învăluită într-un imens veșmînt negru, care, o face să pară și mai eterică, dacă e posibil.

— Oh, exclamă ea de cum mă vede. Dumneavoastră erați ? Sînt atît de mulțumită, știți, bietul Sebastiano ! Sînt sigură că aici, sub pămînt o să se simtă bine. Nepotul meu i-a făcut o groapă frumoasă, comodă și spațioasă. Îi pun toate florile din grădină. Tare mult îi mai plăceau florile ! Daliile în special. Le mînca, știți ? Acum i-am comandat o plăcuță de marmură, pe care să i-o așez aici deasupra, și-am să-i pun pe ea o fotografie de-a lui, emailată. Știți, are una minunată, zici că-i viu, nu alta.

— Înțeleg, zic, dar nu știți cumva pe unde e asociatul meu ?

— Nu l-am mai văzut de azi-dimineață, zice.

Rotește ochii împrejur și coboară glasul.

— Cred că a descoperit ceva. Știți că a venit azi-dimineață și mi-a cerut un plic ? La început nu pricepeam ce vrea, dar pînă la urmă am reușit să ne

înțelegem. Voia un plic simplu de scrisoare. I l-am dat, dar a vrut să scriu pe el adresa dumneavoastră și să-l timbrez. Ce inteligent e ! A luat plicul și a plecat. L-am mai zărit spre prînz, apoi a dispărut din nou.

Dacă mi-a expediat plicul azi-dimineață, o să-l găsesc diseară la birou.

— Fii liniștită bunicuțo, zic. Sînt sigur că Greg e pe drumul cel bun.

Se așază din nou în genunchi și începe să aranjeze un buchet de flori pe mormînt.

— Să sperăm, pentru bietul Sebastiano ! Măcar aici în colțul ăsta de pădure, n-o să-l mai tulbure nimeni. Numai eu o să vin zilnic la el.

Gata-gata să mă podidească plînsul, așa că e mai bine s-o iau din loc.

— Salve, bunicuțo, îi zic.

Apoi mă întorc și-o iau pe cărare.

Soarele s-a ascuns, iar în pădure umbra se lasă din ce în ce mai deasă.

Se vede treaba că hărmălaia din casă s-a potolit, căci nu mai răzbate nici un pic de zgomot ; s-ar părea că sînt la trei mii de kilometri de oraș. Cînd colo strada se află la cîțiva zeci de metri, cu animația și obișnuitul haos al circulației rutiere.

În dreapta mea, pe o potecă ascunsă aproape complet în desișul pădurii, zăresc o bancă.

Mă așez și aprind o țigară.

Îmi vine în gînd Muntele cu Pene, cu vasul ei bolnav de șale și plin de buboaie.

Bietul vas, acum că s-a făcut țăndări, a terminat-o cu suferințele. Oare Muntele de Pene o fi reușit să-și recupereze banii pe care abia îi dăduse ? Dar

commendatore Torba ? Cel care a cumpărat tabloul cu găuri ?

Domnul Foce nu părea entuziasmat prea mult la ideea de a restitui banii și n-am impresia că după-amiaza de azi să-i fi fost prea rentabilă.

Și gaura ?

N-am nevoie de cercetări speciale ca să-mi dau seama că una din găuri a fost făcută de un revolver. Calibru douăzeci și doi.

Cui să-i fi venit ideea să tragă într-un tablou ?

Nu cunosc mediul ambiant, dar să fie oare posibil ca un fanatic să ajungă să tragă cu arma într-un tablou care nu-i place ?

Înțeleg că arta spațială, așa cred că se cheamă, poate merge pînă acolo încît să-i indispună pe pasionații de peisaje și de naturi moarte, dar nu pînă într-atît încît să tragă cu pistolul în tablourile expuse.

Găsesc că ar fi mai logic să se tragă, dacă e cazul, în autor, nu credeți ?

În orice caz, nici unul din oaspeți n-a tras în tablou în după-amiaza de azi, din două motive. Primul : măcar unul din cei prezenți și-ar fi dat seama, ce naiba ! Al doilea : glontele care a trecut prin pînză ar fi trebuit să se oprească în perete.

Ori, în perete nici urmă de glonte !

Gaura a fost făcută mai înainte ca tabloul să fi fost agățat pe perete.

Celulele mele cenușii se pun serios pe lucru. Scot la iveală o frază spusă de Spărgătorul de Nuci : „Tabloul l-am cumpărat direct de la autor și l-am ridicat eu personal acum o săptămînă. Iar de atunci nu l-a atins nimeni."

Trebuie să existe aici un fel de depozit unde domnul Foce înmagazinează lucrurile după cumpărare,

așteptînd să le vină rîndul să fie expuse în saloane.

Deci tabloul a rămas în depozit pînă azi-dimineață și, dacă e așa, pun rămășag pe coada lui Greg că cineva a tras într-adevăr în el, dar nu cu intenția să distrugă pînza. Cu intenția să distrugă pe cineva aflat între țeava pistolului și tabloul cu găuri.

Și dacă n-a reușit la primul glonte, nu e exclus să fi reușit la al doilea. Nu e nici o greutate să lași să țîșnească al doilea și chiar al treilea glonte dintr-o mașinărie de tras.

Dar mă întreb de ce stau eu aici și mă gîndesc la toate treburile astea ? Nu sînt chestiuni care mă privesc, iar omenirea, după mine, n-are decît să tragă în tablouri cît poftește.

Pentru mine ăsta e „cazul Sebastiano" și atîta tot. Sînt aici ca să dau o mînă de ajutor asociatului meu și nimic mai mult.

Și să arunc cîte-o ocheadă unei blonde cu ochi de peruzea și unei Caramele brune și temperamentoase.

Celulele mele cenușii îmi dau de înțeles că trebuie să existe o anumită tensiune între Caramea și Peruzea, și că Spărgătorul de Nuci e tentat să culeagă varza din grădina vecinului, nu știu dacă m-ați înțeles, fapt care nu e pe placul brunei consoarte, pe cît se pare.

Și n-ar fi prima oară cînd în situații de genul ăsta se lasă cu împușcături.

Poate că celulele mele cenușii exagerează. Oricum ar fi, nu e cazul să-mi vîr nasul în astfel de treburi.

Sting mucul de țigară pe bancă și mă ridic. Acum întunericul e complet și cum ies din pădurice observ că dincolo de grădină luminile de la parter sînt aproape toate stinse.

Sînt gata s-o iau pe cărarea care duce spre casă, dar mă opresc. E cineva în fundul grădinii lîngă poarta de la intrare. Două persoane care discută destul de animat.

Un bărbat și o femeie.

Aud apoi o plesnitură care pare să fie o palmă zdravănă, și, dacă e într-adevăr o palmă, cel care a încasat-o cred c-a simțit-o din plin, băieți. Mă apropii cîțiva pași și caut să străpung întunericul cu privirea. Femeia e Peruzeaua. O recunosc după pletele blonde. Bărbatul, nu știu cine e. În nici un caz Spărgătorul de Nuci.

Încearcă parcă s-o cuprindă, dar din locul în care mă aflu nu mă dumiresc prea bine cam ce vrea să facă. Pare c-ar vrea s-o îndoaie și s-o vîre în buzunarul interior de la haină, iar fata nu e de acord

Îmi trebuiesc două minute ca să ajung în spatele omulețului.

Îl apuc de guler, îl ridic treizeci și șase de centimetri de la pămînt, și cînd îi dau drumul, cu cealaltă mînă îi plasez o directă care-l face să aterizeze orizontal pe un covor de primule.

Îl recunosc abia cînd se întinde lat pe răzor. Este Cap-de-Miel.

E îmbrăcat în jacheta cu dungi, dar nu mai poartă mănuși.

Cum atinge pămîntul, sare imediat înapoi și-l văd că mi se proțăpește drept în față.

— Băgăreț afurisit ! șuieră, în care timp îmi pregătește unul dintre acei pumni destinați să doboare la pămînt și un elefant, scrie pe el adresa mea și mi-l expediază recomandat. Eu însă nu sînt acasă, oameni buni. Mă dau la o parte, abia cît să-l las să treacă și într-adevăr pumnul zboară mai departe cu asemenea

viteză, încît Cap-de-Miel e nevoit să alerge după el.

— Nu e timbrat, îi spun, în timp ce trece pe lîngă mine.

Nu izbutește să-l oprească, dar, din fericire, într-un anumit punct al parcursului, capul convoiului se lovește de umărul stîng al unui discobol de marmură, opera unui sculptor realist, așezat la marginea cărării.

E beznă, oameni buni, dar așa întuneric cum e, îmi face impresia că discobolul tresare, dă drumul discului pe iarbă, pivotează pe piciorul stîng și ridică cu violență dreapta ca s-o repeadă drept în burta lui Cap-de-Miel, așa că junele o pornește din nou spre mine, dar, de cum intră în zona mea, îl prind de un braț și i-l răsucesc la spate, în timp ce cu stînga îi netezesc așa de bine mutra, încît să-i dispară și boțitura aia urîtă pe care o poartă în loc de nas, în mijlocul feții.

Cu coada ochiului zăresc Peruzeaua privind încremenită cu mîna la gură.

— Ce vrei să-i fac ? o întreb. Spune fără jenă. Vrei să-i rup un picior și să i-l vîr în gură ?

— Nu, îmi răspunde, pentru moment ajunge.

Îl las să cadă la pămînt, unde rămîne nemișcat fără să aibă măcar curajul să respire.

— Îți mulțumesc, spune Peruzeaua apropiindu-se de mine și sprijinindu-mi-se de nasturii hainei.

Simt că tremură ușor.

— Nu e prima oară că mă plictisește, zice.

— Îmi pare rău că n-am fost de față și în celelalte ocazii, zic. Aș fi făcut din el o supă grozavă pentru cîine. Dacă o să reînceapă cumva asaltul, n-ai decît să mă chemi, deși nu cred să-i mai vină chef să încerce.

Simt că se mai calmează, și încet-încet surîsul îi revine pe buze.

— Să ne oprim o clipă, propun. Trebuie să-ți recapeți suflul.

Aproape de noi e o bancă de piatră. Poate au pus-o acolo pentru cazul în care discobolul, obosit să tot stea în aceeași poziție, ar vrea să se mai odihnească din cînd în cînd.

Peruzeaua vrea să se așeze, dar o reținu.

— Un moment, spun. Piatra e rece și puțin umedă. Ar fi bine s-o acoperim cu ceva. Uite aici o pernă care ne poate fi de folos.

Îl înșfac pe Cap-de-Miel și-l întind pe bancă cu burta în jos. Îi aranjez cutele hainei, apoi mă așez în dreptul umerilor. Peruzeaua ia loc în dreapta mea, pe șira spinării.

Jos, unde e mai moale.

— Așa e mai bine, zic.

Îi simt spatele gol pe brat. E caldă, băieți.

— Credeam că ai profitat de hărmălaie ca s-o ștergi, îmi spune. Nu te-am mai văzut.

— Am ieșit să mă plimb puțin, spun. În pădure respiri un aer ceva mai curat.

Inspir adînc, umplîndu-mi pînă la refuz plămînii cu aer, prind Peruzeaua de bărbie și o apropii pînă ce buzele i se lipesc de ale mele și-mi închide gura cu gura ei.

Al de dedesubt se agită, dar îi trag un șut ușor în frunte cu tocul pantofului, fapt care-l liniștește pe loc.

O simt că șovăie.

Cu mîna stîngă îmi respinge umărul încercînd să se desprindă, dar în același timp dreapta mi-o petrece

în jurul gîtului să mă împiedice să-mi dezlipesc gura din punctul unde am pus-o.

Cînd simt că trebuie schimbat aerul din plămîni mă desprind.

— Nu trebuia să faci asta, zice ea.

— E metoda cea mai bună ca să ţii gura închisă, îi spun. Simţi uneori nevoia să stai puţin liniştit şi să asculţi ciripitul păsărilor. Nu ţi se întîmplă şi dumitale ?

— Uneori da, zice. Dar . . .

— Ssst ! ascultă dacă nu e minunat, zic.

Închid gura prin acelaşi sistem de mai sus şi ascultăm ciripitul unei păsărele din pădure.

De data asta ea e cea care se dezlipeşte de mine, după vreo cinci minute bune.

— În oraş n-ai parte niciodată de asemenea muzică, îi spun.

— Încetează cu glumele astea, zice. Ţi-ai luat răsplata cu vîrf şi îndesat pentru ajutorul dat, şi acum destul.

— Ei, fetiţo, zic, asta n-are nimic de-a face cu treaba făcută. Treaba aceea am făcut-o absolut pe gratis, ai înţeles ?

Oftează şi mă priveşte.

— Tare mi-ar plăcea să ştiu ce te-a adus prin părţile astea, zice. Nu cred că a fost doar timbrul vocii mele.

— Nişte cercetări privind moartea unui cîine cu numele Sebastiano, zic. Ţi-am spus doar că profesia mea e să-mi vîr nasul peste tot. Sînt detectiv particular.

Holbează ochii și mă privește.

— Privind moartea lui Sebastiano, ai spus ?

— Chiar așa, zic ; am fost angajat de o bătrînică să descopăr cine l-a lichidat pe bunul ei prieten. Dumneata nu știi nimic ?

Aud niște pufnituri scurte ca și cum ar încerca zadarnic să-și stăpînească explozia de rîs ; între două pufnituri abia reușește să articuleze cîteva cuvinte.

— Donna Ines... — bîiguie ea — ... a venit la dumneata. Te-a angajat. Sebastiano... Oh, nu !

Altceva nu mai poate spune și începe să salte pe spatele lui Cap-de-Miel.

Subconștientul meu nu suportă ca cineva să rîdă pe socoteala profesiunii mele, chiar cînd e vorba de o Peruzea fenomenală ca ea.

Organele mele sînt obișnuite să reacționeze brusc, fără măcar să ceară autorizația direcțiunii centrale, așa încît scap un dos de palmă fără să bag de seamă și nu reușesc să-l opresc înainte să ajungă la destinație.

Peruzeaua aterizează cît e de lungă pe pietriș, dar se ridică imediat în șezut.

— Scuză-mă, îmi zice, și după glas îmi dau seama că n-are maxilarul la locul lui, n-am vrut să te jignesc. Și dumneata ai fi rîs, în locul meu. N-am putut să mă stăpînesc.

Îmi vine să mă ridic, să-i smulg amigdalele și să i le azvîrl tocmai în gîrla care curge dincolo de pădure.

Dar pentru moment nu fac nimic.

Cu amîndouă mîinile își pune falca la loc.

— Să vezi, zice, eu știu cine l-a otrăvit pe Sebastiano și de ce a făcut-o. E chiar domnul Ghiro. L-am văzut cînd punea arsenic în carne, dar m-a rugat să nu spun nimănui, mai ales donnei Ines. Ea n-ar fi îngăduit așa ceva în ruptul capului.

Se vede treaba că i-au intrat niște pietricele prin decolteu, căci o văd căznindu-se să scoată ceva de sub rochie.

— Toți îl iubeam mult pe Sebastiano, reia ea, dar era tare bătrîn bietul animal și suferea cumplit de o boală incurabilă. Cînd veterinarul a spus că ar fi mai bine să-l omoare, pe donna Ines au apucat-o toate furiile.

Îmi dau seama că strîng buza inferioară între dinți și simt că dacă nu-mi descleștez imediat pumnii, o să-mi plesnească pielea de pe încheieturile degetelor.

Trebuie neapărat să mă calmez, oameni buni. Trag bine aer în plămîni și-l las să iasă încet-încet. Repet operațiunea a doua oară, apoi mă ridic.

Aud Peruzeaua mișcînd pe pietriș.

— Te-ai supărat tare ? întreabă.

Un val de cuvinte mi se ridică din stomac, dar duc mîna la maxilar și-l blochez înainte să mi se reverse din gură.

Înghit și-l trimit la loc. O iau apoi spre casă, dar după cîțiva pași mă opresc și mă întorc.

— Domnule Pipa, șoptește Peruzeaua.

Îmi zic că ce aud e doar un foșnet de frunze, și nu dau atenție.

Cap-de-Miel e tot pe bancă, întins cu burta în jos, și nu mișcă. Nu-i convine să miște. Îl înșfac de haina în dungi și-l iau la subsuoară.

Aud pași repezi pe prundiș ; sînt eu, care mă îndrept grăbit spre casă.

Intru prin ușa cu geamuri a salonului, acum în penumbră, îl străbat și ajung în holul mare iluminat. Îl apuc cu o mînă pe Cap-de-Miel și-l așez în picioare lîngă ușa de la intrare. Nu se poate ține pe picioare, și genunchii i se îndoaie sub el, dar îl văd că apucă de clanță și o apasă în jos.

Ușa se deschide și Cap-de-Miel face o plecăciune identică cu cea de la venirea mea.

— Salve, zic, după jumătate de oră ești ca nounăscut.

Ies și ușa se închide în urma mea.

Sînt un dobitoc caraghios și nimic altceva ! îmi zic, dar nu e încă momentul să dau frîu liber furiei acumulate.

Nu se mai află nici un automobil lîngă trotuar, doar al meu, acolo, la capătul străzii. Ajung la el, iau foaia de contravenție îndoită și băgată sub ștergătorul de la parbriz, o mototolesc și o bag în gură.

În timp ce mestec, sar la volan, deschid un capac de la tabloul de bord și iau sticla de whisky.

Înghit contravenția, apoi duc sticla la gură și beau.

Beau băieți, beau zdravăn, pe legea mea. Aveam rezervorul gol și mi se terminase pînă și ultima rezervă.

Mă întreb ce semnificație poate avea un ciorap de lînă. Un loc întunecos și retras unde cresc mingi de ping-pong.

Dau drumul la motor, bag într-a întîia și pornesc. Între timp lucrează și carburatorul introdus în stomac. Chiar dacă nu e nimeni să mă audă, dau drumul valului de cuvinte care urcă dinăuntru.

— Ducă-se dracului Peruzeaua, Caramela, Spărgătorul de Nuci și Cap-de-Miel !

Să-i ia dracu pe toți cîinii blestemați, în afară de Gregorio, bineînțeles.

Aș avea chef s-o iau pe băbuță de gît și s-o demontez toată, oscior cu oscior. Ditamai omul serios de talia mea, să se lase îmbrobodit de prima băbuță care-i iese în cale ! Aș merita să-mi trag o directă sub bărbie de să rămîn țeapăn pe loc.

Cineva omoară un cîine bătrîn și ramolit, iar eu alerg val-vîrtej, luînd totul în serios, să caut asasinul și să fac cercetări, ca și cum ar trebui să rezolv cine știe ce afacere complicată !

Îmi vine să-mi mănînc licența de detectiv și să mă refugiez undeva într-un vîrf de munte.

Și ce-i mai grav e că și Greg a înghițit hapul.

Ăla măcar, cînd o afla, e în stare să se ducă să-și pună coada pe linia ferată să i-o reteze trenul pe loc.

Să ia dracul tablourile cu găuri și toate vasele buboase din lume ! Am pierdut o groază de vreme, și-n plus îmi mănînc ficații de ciudă.

Să-i ia dracu pe toți, și meseria mea tîmpită pe deasupra.

La dracu traficul rutier și agenții de circulație cu semafoarele lor roșii, galbene și verzi ! La dracu trecerile de pietoni !

Fac să sară pe trotuar o familie care se ducea la cinematograf, feresc o mașină albastră decapotabilă, și cu parașocul din dreapta zgîrii vopseaua neagră a unei limuzine de patru locuri.

În felul ăsta o să sfîrșesc prin a-mi păpa și carnetul de conducere.

Un agent de circulație îmi face semn să mă opresc, și opresc.

Vine lîngă mine, dar, cînd îmi vede mutra, se sperie.

— Mii de scuze, zice, v-am confundat.

Bag din nou în viteză și-mi continui drumul, dar, oprirea mi-a făcut bine. Mai trec pe lîngă un șir de case, apoi trag lîngă trotuar și opresc în fața unui bar. Cobor, intru să beau un whisky dublu și simt cum mă calmez. Cînd ies din bar sînt alt om, pe legea mea !

În definitiv, oricine se poate înșela, nu ?

Trebuie să-l găsesc pe Greg și să-i spun să oprească cercetările, dar habar n-am pe unde s-o fi vîrît.

Ajung în fața blocului unde am biroul, las mașina la locul obișnuit și urc. Biroul e gol, dar pe masa mea de lucru văd vraful de scrisori sosite după-amiază.

De obicei mi le aduce sus portarul. Cînd sînt însă plecat, deschide cu cheia lui și mi le lasă la locul unde se află acum.

Mă așez și arunc o privire peste ele, dar nu sînt decît obișnuitele facturi și obișnuitele reclame!

O clipă!

Chiar deasupra e un plic destul de umflat. Pe el e scrisă adresa mea, cu un scris frumos de femeie, iar pe cealaltă parte, amprenta unei labe de cîine. E a lui Greg. E plicul pe care Greg mi l-a expediat de dimineață și mă întreb ce-o fi conținînd. Înăuntru e ceva voluminos, cam ca o batistă să zicem.

Îl deschid.

E un ciorap bărbătesc, scurt, din lînă albastră cu dungi roșii verticale. Destul de elegant, după părerea mea. Dar nu e un ciorap nou. Îl duc la nas. E purtat și are o mică găurică la vîrf în dreptul degetului mare. Privesc ciorapul mai bine și văd că are forma piciorului drept.

De ce-mi trimite Greg acasă un ciorap de lînă, bărbătesc? Doar face cercetări privind moartea lui Sebastiano, și Sebastiano e un cîine. Ori cîinii, după cîte știu, nu poartă ciorapi.

Oricum, asociatul meu n-ar trimite acasă prin poștă ciorapi decît dacă are un motiv serios s-o facă. Oameni buni, ceva îmi spune că treaba asta ia o întorsătură interesantă.

Că ciorapul provine din casa Foce, e fără doar și poate. Mă întreb unde e celălalt ciorap. Lumea poartă de obicei cîte-o pereche, nu umblă încălțată cu un singur ciorap. Nu sînteți de aceeași părere?

Poate că celulele mele cenușii raționează puțin prea rapid și sînt obișnuite să ia în serios lucrurile cele

mai absurde, totuși nu-mi pare cu totul absurd să fac o legătură între ciorapul acesta și gaura din tabloul cu pictură spațială.

Închid ochii și caut să privesc în urmă. Mă concentrez asupra ultimelor ore petrecute, încercînd să-mi readuc în memorie toate persoanele întîlnite.

Spărgătorul de Nuci care o sfredelește cu privirea pe Peruzea și nevasta lui, căreia îi țîșnește gelozia prin toți porii.

Apoi Cap-de-Miel bruscînd-o pe tînăra secretară. Patru personaje ale căror sentimente sînt gata de față. Dar ce se întîmplă cînd ăștia nu mai sînt numai patru.

Și cu suficient autocontrol, cît timp sînt oaspeții de față. Dar ce se întîmplă cînd ăștia nu mai sînt prezenți ?

Un ciorap în sine nu spune nimic. Dar cînd sosește prin poștă într-un plic, trebuie să aibă o semnificație aparte.

Să aibă oare ceva comun acest ciorap bărbătesc de lînă albastră, în dungi verticale roșii cu toată povestea asta și cu gaura din tabloul spațial ?

O gaură făcută de un proiectil calibrul douăzeci și doi ?

Îmi dau seama că am început să fluier melodia *Ia un creion*. Asta înseamnă că ceva o ia pe calea cea bună.

Cineva pornește să facă cercetări privitoare la un cîine, și la mijlocul drumului găsește ceva mai interesant.

Lasă cîinele baltă și se năpustește asupra ciorapului.

Și asupra găurii de calibru douăzeci și doi.

Bun!

Să mai aruncăm deci o privire la fața locului. Găsește celălalt ciorap care să completeze perechea, și-o să te potolești imediat.

Găsește glonțele care a făcut gaura în pînză, și o să poți dormi liniștit.

Să începem deci prin a căuta locul unde s-a tras focul de revolver. Pesemne într-o cameră unde se depozitează marfa înainte de a fi expusă în saloane. Nu cred să fie greu de descoperit unde se află. Am destul timp înaintea mea. E bine să procedăm cu calm și să fim siguri că toată lumea s-a dus la culcare.

Pun ciorapul în buzunar și mă ridic.

Sting lumina, cobor și urc din nou în mașină. Dau o fugă pînă la „Pipistrello“ [1], barul de lîngă casă, care ține deschis toată noaptea.

Nici nu intru bine, că Ercole, proprietarul, a și pus mîna pe sticla de whisky.

— Salve Er, îi spun, nu l-ai văzut cumva pe Greg ?

— A fost pe aici acum vreo oră, spune Er, în timp ce-mi umple paharul. Era ud leoarcă.

— Ud leoarcă ? zic.

— Da, ud leoarcă, zice Ercole.

Mă scarpin la sprînceana dreaptă.

— Pe dracu, zic, n-a mai plouat de aproape o lună. Ești sigur că era apă.

[1] La „Pippistrello“, eu și cu Greg sîntem de-ai casei : eu, din pricina păhărelului nocturn de whisky, iar Greg din pricina Fernandei, cățelușa cu coadă lungă, pe care ați și cunoscut-o în miniromanul „O fac zob !“

— Nici vorbă ! Dac-ar fi fost whisky, n-ar fi venit să se usuce. Și nu mă întreba ce fel de apă era, că nu știu. Era apă și gata.

— A plecat după ce l-ai uscat ?

— Se grăbea al naibii ; Era încă umed cînd a zbughit-o pe ușă. Fernanda a rămas cam bosumflată ; și-a vîrît coada între picioare și nu s-a mai arătat de-atunci.

Dau pe gît o jumătate de pahar.

— N-ai observat cumva, din întîmplare, dacă avea cu el un ciorap de lînă albastră cu dungi roșii ?

Mă privește de parcă i-aș fi spus să înghită un elefant.

— Un ciorap de lînă albastru cu dungi roșii, zice, ce te-a apucat ?

— Bine, bine, zic, n-am spus nimic.

Termin whisky-ul, las banii pe tejghea și ies. Urc în Blimbust și o iau din loc.

Înainte să mă duc acasă e bine să-mi pun burta la cale cu ceva solid. N-am mîncat decît contravenția pentru parcarea interzisă, și nu-mi ajunge.

Mă opresc la „Cît ai zice doi", unde se servește masă caldă ; cu scaune reci, fiindcă în felul ăsta clientela mănîncă repede și pleacă.

Cer o saramură de langustă și o salată de țelină cu chimion și încep să mănînc liniștit. Cînd am terminat plătesc și plec.

Pe acasă, de asemeni, nici urmă de Greg.

Mă arunc pe pat, aprind o țigară și gîndul îmi zboară la asociatul meu. Unde s-a putut uda în halul ăsta ? Ud leoarcă din cap pînă-n picioare. S-ar fi putut vîrî într-un hîrdău sau o fi încasat vreo găleată de apă de undeva de sus.

Exclud ipoteza. Nu e Greg tipul să cînte pe stradă în așa fel încît să i se arunce cu găleți de apă în cap.

E inutil să stau acum să fac presupuneri. Era ud din motive profesionale.

Sting țigara și adorm.

Cînd mă trezesc, constat că e miezul nopții.

Ei drăcia dracului!

Sar jos din pat, mă dezbrac și mă vîr sub duș. Rămîn acolo un sfert de oră, apoi închid robinetul și scot dopul de la sticla de whisky. Mă scald pe dinăuntru, mă usuc pe dinafară, îmi pun o cămașă albastră, o pereche de pantaloni gri și haina veche maro. De cravată n-am nevoie. Vîr în buzunar ciorapul albastru cu dungi roșii.

Iau cu mine o lanternă și scot vasul în care-mi țin pistoalele în ulei.

Aleg unul calibrul treizeci și opt, îl usuc, îl întorc și trag cîteva focuri în calendarul atîrnat pe perete, ca să văd dacă funcționează.

Funcționează. Am tras în luni și marți din săptămîna următoare.

Vîr pistolul în buzunarul hainei, sting lumina, cobor, mă așez la volan și o pornesc.

În zece minute ajung pe strada Siegel.

Strada e complet pustie și slab luminată. Las mașina într-o străduță laterală, apoi o iau de-a lungul zidului, pe trotuarul opus celui pe care se află casa Foce.

Trec prin fața porții de la intrare, cea pe care am intrat astăzi. Ferestrele parterului sînt înalte și neluminate.

De altfel, nu e lumină la nici una dintre ferestre.

La un moment dat fațada principală se termină și începe un zid fără ferestre, cam de înălțimea unui etaj, peste care e o streașină înclinată. După ce se termină zidul, începe fațada altei case, tot cu două etaje. Zăresc imediat o poartă de lemn. Trebuie să fie intrarea de serviciu, cea prin care se introduce marfa.

Depozitul trebuie să fie prin părțile astea, cu siguranță. Poarta e închisă dar în oblonul din dreapta văd o mică ușiță de lemn închisă și ea. Trec drumul și mă apropii de poartă.

Mă uit la ceas ; mai sînt doar cinci minute pînă la ora unu. Mă întreb dacă merită riscul să deschid ușița. E un fleac pentru mine să forțez broasca. Dar iată că, în timp ce mă gîndeam ce trebuie să fac, aud un „clic" și văd ușița crăpîndu-se imperceptibil.

Mă lipesc de zid și mă fac una cu peretele.

Aud dincolo de poartă niște pași ușori care se îndepărtează.

Cineva calcă încet, pe vîrful picioarelor.

Asta e bună ! Abia acum am picat și cineva îmi și deschide ușa, apoi se topește. Îmi vine să spun mulțumesc, dar îmi astup la timp gura cu mîna.

Aștept cinci minute, apoi împing ușița încetișor. O deschid atît cît să mă strecor înăuntru și o împing înapoi fără s-o închid.

Coridorul în care pătrund e complet întunecos Fac un pas spre dreapta și simt că ating peretele.

Dau de o ușă mare. Încerc clanța, cedează, și ușa se deschide.

Intru.

Iau pistolul în mîna dreaptă și lanterna în stînga. Aprind și sting. Nu se întîmplă nimic. Mă mut spre dreapta, aprind și sting, mă dau iar în stînga, aprind și număr pînă la doi înainte să sting.

Continuă să nu se întîmple nimic, în care timp am vreme să observ că în fața mea se întinde un spațiu foarte mare. Trebuie să fie locul de depozitare, și, dacă nu mă înșel, pare să fie gol.

Nu, mă înșel.

Luminez cu lanterna de jur-împrejur. Încăperea e goală în mijloc, dar pe lîngă pereți sînt dispuse în dezordine mobile din toate epocile și de toate calitățile.

Nu e liber nici un centimetru de perete pînă la înălțimea plafonului.

Cine poate să caute un glonte de douăzeci și doi în toată harababura asta ?

Ajung la peretele opus. Dau de o altă ușă. O deschid cu ușurință și trec pragul.

Trag ușa după mine, aprind lanterna și dau drumul la un fluierat.

Cu tot aerul din plămîni, oameni buni, fiindcă aici aș putea să descarc toate gloanțele din pistol și tot n-ar auzi nimeni nimic.

Asta-i, băieți !

Camera nu e prea mare, și e capitonată toată cu vată de sticlă ; nu numai pereții ci și tavanul și ușa prin care am intrat.

N-are ferestre. Doar două mici dreptunghiuri pe un perete, și atît.

S-ar putea ca pe vremuri să fi fost o cameră de înregistrări, de proiecții sau dracu mai știe ce altceva, iar ulterior aparatele să fi fost demontate și zvîrlite.

Văd rame goale agățate de cîrlige, iar pe jos, sprijinite de perete, tot felul de pînze și cadre.

Un tablou de colaj din bucăți de metal și tăieturi din ziare, cîteva naturi moarte, un peisaj cu o capră și o țărăncuță care cîntă la saxofon.

Podeaua e acoperită cu o pîslă cenușie foarte groasă. În mijloc o pată închisă la culoare. Nu e prea mare, dar n-are importanță mărimea.

Și nu-ți trebuie mult să înțelegi ce fel de pată e.

Îmi ia mai mult de zece minute să controlez pereții centimetru cu centimetru, dar, în sfîrșit, găsesc gaura pe care o caut la circa douăzeci de centimetri de podea.

Nu mă înșel, oameni buni. E ușor să scormonesc cu degetele în vata de sticlă și să scot proiectilul care s-a înfipt nu mai mult de doi milimetri în peretele din lemn de sub capitonaj. Pun glontele în buzunar și mă ridic. Tabloul spațial fusese așezat jos, lîngă colțul din stînga.

Eu însă sînt omul care nu se mulțumește pînă n-a făcut și proba la o socoteală.

Așa încît mă bate gîndul să mă duc să iau tabloul din salon și să-l aduc aici, să văd dacă găurile se suprapun.

Intru în depozit și, pe întuneric, mă îndrept spre ușa din partea opusă.

Întind mîna și ating ușa. Vreau să împing, dar mă opresc.

Am impresia certă că nu sînt singur.

Îmi țin răsuflarea și-mi pun urechile în funcțiune.

Nimic. Și totuși cineva își ține răsuflarea ca și mine.

Cu cea mai mare băgare de seamă, fără cel mai mic zgomot, izbutesc să bag mîna în buzunar și să scot pistolul de treizeci și opt.

Cînd să împing încet de ușă, un alt zgomot îmi taie răsuflarea.

De data asta vine de dincolo de ușă. Un scîrțîit de pași, apoi o voce înăbușită.

— Dai !

E o voce de femeie.

Glasul unei femei care a învățat să vorbească la conservator.

Cîteva momente de liniște, apoi din nou :

— Đai, tu ești ?

Imediat după asta se produce o mișcare bruscă în spatele meu și o lovitură violentă îmi face capul țăndări de parcă cineva ar fi făcut să explodeze o bombă ascunsă în cutele pavilionului din urechea mea dreaptă.

Cuiva i se pare că-mi ies din pepeni rău de tot. Rezultatul e că aproape toată poliția se prăpădește de rîs. Dar nu s-a spus încă ultimul cuvînt.

E de necrezut, dar în meseria mea ajung întotdeauna mai devreme sau mai tîrziu să încasez niște lovituri în cap, cărora nu le lipsește mult ca să mă trimită pe lumea cealaltă.

Se vede însă că am un cap făcut dintr-un material special. Altul în locul meu n-ar scoate-o la capăt, vă asigur.

Așa se face că, după lovitura încasată, plec într-o călătorie. Fac întîi cîteva ture în jurul pămîntului, ca un satelit oarecare, apoi aterizez într-un peisaj lunar făcut numai din găuri, ca pînza pictorului spațial Luciofontana.

Alți sateliți îmi trec ușor peste cap. Sateliții sub formă de scaun, divan, candelabru și bufet.

Îmi dau seama că visez cînd încep să fac pensulații cu tinctură de iod pe rănile unui vas de ceramică.

Pun apoi vasul în pat, aranjez cearșaful sub el și-i așez perna cum trebuie.

Cînd mă trezesc, am impresia că a trecut o bună bucată de vreme fără să visez. Mă apucă un fel de amețeală la simplul efort de a înțelege că sînt treaz.

Mă aflu într-o poziție ciudată și nu văd absolut nimic. Beznă totală. Fac o probă să văd dacă am

ochii deschiși. Închid pleoapele, le deschid, și închid de mai multe ori, dar culoarea beznei rămîne neschimbată.

Duc mîna în fața ochilor, și, slavă Domnului, cînd îi deschid, disting o vagă lumină albă. Sînt mulțumit.

Ceea ce nu reușesc să înțeleg e locul unde mă aflu.

E un loc foarte îngust. Imaginați-vă, o cabină telefonică, cu mine ghemuit pe podea.

Lucrul cel mai ciudat e că aud zgomot de circulație, ca și cum m-aș afla în mijlocul străzii.

Lume vociferînd, mașini care-mi trec la cincizeci de centimetri de cap, zgomot asurzitor de camioane, claxoane de automobile, clinchetul bicicletelor, țipete, rîsete, fluierăturile sergenților de stradă.

Aș putea fi, de exemplu, în interiorul vreunui camion închis. Dar atunci e vorba de-un camion care staționează, fiindcă nu simt nici hopuri, nici zdruncinături.

Nu e vorba de-un camion. Pereții sînt din lemn masiv. Cu puțin efort reușesc să mă așez.

Da, ar putea fi o cabină de telefon public. Ridic brațul să caut aparatul, dar nu-l găsesc. Cușca asta e înaltă, căci simt un gol deasupra capului.

Ridicînd brațul, ating cu mîna un fel de baston care pendulează. Îi fac vînt și-mi dau seama că mai sînt și alte bastoane care se lovesc între ele.

Unul îmi cade în cap.

Îl apuc și recunosc, după pipăit, că e vorba de-un umeraș de haine.

Am înțeles. Mă aflu într-un garderob, în mijlocul unei străzi din centrul orașului.

Rămîne de văzut cum am ajuns aici. Eu în garderob, iar garderobul în mijlocul străzii.

Încerc să deschid ușa, dar se vede treaba că e încuiată cu cheia. Așa că rămîn liniștit pe loc.

Îmi pipăi capul, după urechea dreaptă, și dau de o minge de ping-pong care mă doare al dracului. Nu e nici o rană deschisă care să sîngereze ; și asta e totuși mare lucru.

Continui să aud zgomotul circulației și lumea care se agită. Bezna e mai puțin adîncă, fiindcă reușesc acum să-mi văd genunchii, aflați la douăzeci și șapte de centimetri de vîrful nasului. Mă uit mai bine și descopăr cîteva mici crăpături undeva sus, pe peretele din spate.

Dar nu reușesc să privesc afară.

Îmi pipăi buzunarele. Simt că mai am lanterna de buzunar, dar revolverul a dispărut.

Știu că-l aveam în mînă cînd am fost lovit. Se vede treaba că l-am scăpat cînd am leșinat.

Răbdare. Cu atît mai mult cu cît acum nu mi-ar fi de nici un folos.

Să așteptăm, deci.

Iau pachetul de țigări și aprind o țigară.

Între timp mă gîndesc la glasul pe care l-am auzit în depozit și care mi-a sustras pentru o clipă atenția, atît cît a trebuit ca să nu observ ce mi se pregătea pe la spate. Pun rămășag pe ambele urechi că era Peruzeaua.

Al ei era glasul.

Ei, asta-i ! n-am spus mai înainte că era glasul unei femei care a învățat să vorbească la conservator ?

„Dai, tu ești ?“

Aștepta pe cineva pe care-l cheamă Dai. Iată de ce a deschis poarta din stradă. Iar Dai era chiar în spatele meu, în camera capitonată din depozit. Posibil să se fi strecurat după ce intrasem eu.

Afară se întîmplă ceva care-mi întrerupe gîndurile iar celulele mele cenușii își încetează brusc activitatea și stau cu mîinile în sîn.

O femeie strigă :

— Iese fum !

Și în rumoarea mulțimii, din ce în ce mai puternică, glasuri distincte :

— Unde ?

— Acolo, acolo, priviți.

— Adevărat. Iese fum !

— Deschideți ușa. Arde ceva.

— Chemați pompierii !

— Înapoi, dați-vă înapoi, vine poliția.

— Iese fum, iese fum ! Arde ceva !

— Unde e un telefon ?

Aud de departe o sirenă. Mă uit la ceasul de la mînă. Acele fosforescente indică șapte și zece. Șapte și zece dimineața. Ei drace, am tras un pui de somn zdravăn !

Sirena se apropie din ce în ce și se oprește la cîțiva pași. Aud cum se trîntesc ușile de la mașină, lumea care aleargă, fluierături și țipete.

— La o parte, la o parte, liberați locul !

— Depărtați-vă !

— E un cadavru înăuntru.

— Un cadavru care arde.

— Ei, tu, ia extinctorul.

— Cine are cheia ?

— E la mine, dom' căpitan.

— Nu sînt căpitan; dă-mi cheia și întinde-o! La o parte! Să nu mai văd pe nimeni împrejur!

Deodată se face liniște. Aud o cheie care se răsucește în broască, apoi ușa garderobului se deschide și o rază de soare îmi pătrunde în ochi.

Întorc capul brusc și aud un urlet de femeie. Mă obișnuiesc cu lumina în mai puțin de o jumătate de secundă.

La un metru și zece de nasul meu văd o mutră pe care o cunosc. E a sergentului Caucciù, brațul drept al locotenentului Tram din brigada criminală.

Sergentul stă înfipt, cu picioarele crăcănate la marginea camionului în care e încărcat garderobul, și ține în mînă extinctorul gata de întrebuințare.

Fumul îl împiedică să vadă bine în interior, așa încît e nevoit să se aplece cu vreo douăzeci de centimetri, atît cît mi-e necesar, să-mi sting fără efort chiștocul pe fruntea lui.

— Paștele și Dumnezeii! urlă Caucciù, făcînd un salt înapoi, dar se pare că-i fuge terenul de sub picioare, căci îl văd dispărînd brusc pe după marginea camionului.

Foarte bine, dar, cînd se prăbușește, lasă pesemne să-i scape conținutul extinctorului, căci văd un jet de spumă țîșnind în toate direcțiile peste lumea care încearcă, fiecare cum apucă, să se pună la adăpost.

Timp de cîteva secunde nu mai am nici o veste de la Caucciù, dar nici singur nu rămîn.

Intră în arenă locotenentul Tram, care, cum dă cu ochii de mine, încetează instantaneu să mai respire. Cred că l-a lovit damblaua.

— Salve, îi zic, ce dracu se întîmplă aici?

Sîngele, care i se oprise la nivelul genunchilor, îi năvălește tot în sus și i se concentrează în obraz și în vinele gîtului.

Se ridică și sergentul Caucciù. Își freacă fruntea și cască ochii.

— Pipa ! exclamă.

Îl văd pe Tram mișcîndu-și fălcile și aud un scrîșnet sinistru.

— Ieși afară de acolo ! zice, fără să-și descleștezе gura.

Apoi se întoarce și izbește cu pumnul în marginea camionului.

— Cine a telefonat la centrală ? zbiară.

— Eu, zice un fel de namilă într-o bluză marinărească numai găuri un adevărat șvaițer și cu o cicatrice care-i brăzdează capul complet chel. Am telefonat fiindcă ăl de colo era mort. Să mă ia dracu, dacă nu era mort !

— Băgărețul ăsta blestemat nu moare niciodată, zice Caucciù.

Mă apucă de-un picior și trage de el.

— Dă-te jos de acolo, șuieră el.

Îi proptesc celălalt picior pe vîrful nasului și împing de-l fac să vină de-a-ndăratelea în viteză pînă cade în brațele mulțimii care între timp s-a adunat grămadă.

Lumea face o hărmălaie de nedescris. Toți împing, toți încearcă să-și facă loc, toți vor să vadă și toți țipă.

— Nu era ăla mortu' ?

— Unde e cadavrul ?

— L-am văzut eu, cu un cuțit înfipt în spate.

— Ajutor ! iese afară, iese afară !

— Mai taci din gură ! Sigur că iese afară ! Doar n-o să-l îngroape în garderob !

— E o frumusețe de garderob, nu ? Mi-ar place să-l am !

— Da, dar nu cu un cadavru înăuntru !

Sînt vorbe care îmi parvin de ici, de colo, în timp ce-mi scot picioarele din dulap și sar din camion.

Locotenentul Tram urlă ca un apucat la omul-Șvaițer, iar Caucciù se agită în mijlocul mulțimii.

Fac cîteva mici sărituri ca să-mi desmorțesc picioarele și privesc în jur.

Am destul timp să-mi dau seama de situație.

Lîngă trotuar e oprit un camion. Pe platforma lui se află un graderob masiv. E din nuc, foarte greu, sculptat tot, lucrătură de meșter, cred.

Nu pot să vă spun ce stil e. Nu mă pricep la treburile astea. Atît știu, că pe dinafară n-are nici măcar un centimetru pătrat de lemn nesculptat. Numai amorași, îngerași, ciorchini de struguri, pere, mere și chiar cîteva caise, dacă nu mă înșel.

Înăuntru, în locul rezervat hainelor, mă aflam eu.

De-abia termin de examinat situația, că un urlet de sirenă spintecă pe neașteptate văzduhul. Văd autocisterna pompierilor cum țîșnește din mijlocul traficului rutier, pune o frînă, se izbește de o mașină albastră strălucind toată de metale nichelate, care părea ieșită din fabrică de cel mult cîteva ore, avînd la volan un tip cu mustăți și o pălărie cadrilată și se oprește la doi metri de camion.

Pompierii sar jos din cisternă, sare din mașină și Pălăria Cadrilată, și mai răsare nu se știe de unde și un agent de circulație.

Îmi pare rău, dar se întîmplă atîtea lucruri în așa puțină vreme că nu reușesc să le țin pasul. Nu

știu în ce parte să privesc mai întîi și-ar trebui să ai ochi de jur-împrejurul capului ca să vezi totul în același timp.

Toți discută și toți sînt supărați pe cîte cineva, dar, dacă stai să te gîndești bine vezi că nici ei nu știu pe cine.

Comandantul pompierilor nu se poate decide dacă trebuie să se ia la ceartă cu locotenentul Tram sau cu Pălăria Cadrilată, relativ la un incendiu care nu există, dar care el ar vrea să existe, în timp ce Pălăria Cadrilată zbiară cînd la comandantul pompierilor, cînd la agentul de circulație, care, la rîndu-i, se ia la harță cu comandantul pompierilor, cu mulțimea și cu Pălăria Cadrilată.

Mai sînt apoi Tram și sergentul Caucciù care ar dori foarte mult să-mi scoată ochii, dar sînt ocupați pentru moment într-o dispută cu omul-șvaițer și cu toți ceilalți.

Mă rezem de camion și-mi aprind o țigară.

Dacă vreți să vă faceți o idee de tensiunea existentă și diversitatea punctelor de vedere, nu pot face altceva decît să vă relatez convorbirile, insultele și replicile pe care le aud, așa cum izbutesc să le prind de ici, de colo.

Vă revine dumneavoastră sarcina să puneți cuvintele în gura fiecărui personaj cum vi se pare mai potrivit. Nu cred să fie prea greu.

În tot timpul acesta, un sunet strident de claxon asigură acompaniamentul.

— Dumneata trebuia să lași să treacă autocisterna.

— Păi, ei au dat peste mine.

— Cine a fost idiotul care a chemat pompierii ?

— Dumneata ești contravenient.

— Femeia de colo zicea că a văzut flăcări.

— Ia te uită ce oameni ! Vor incendiu cu orice preț !

— Nu se cheamă brigada criminală fiindcă un dobitoc stă închis într-un garderob !

— La o parte, vă rog !

— Un dobitoc care fumează !

— Cine răspunde ? ! Unde e iresponsabilul ? ! ăl de a chemat pompierii !

— A luat foc un cadavru.

— Dar ce se amestecă aici agenții de circulație ?

— Nu e drept ca pe motiv de incendiu să-mi distrugă o mașină nou-nouță cum e a mea. Cine mi-o plătește ?

— Care incendiu, dacă nu se vede nici urmă de incendiu ?

— Eu trebuie să impun respectarea regulamentelor.

— Ia te uită, mortul a înviat !

— Unde e ?

— Uite-l colo, fumează !

— O să plătești scump gluma asta !

— Își închipuie că e cine știe ce de capul lor.

— Pompierii !

— Ăi de la poliție !

— Agenții de circulație !

— Ăla cu pălăria în pătrățele !

Văd cum locotenentul Tram îl apucă de mîini pe comandantul pompierilor care ridicase pumnii.

— N-am chemat eu pompierii, nu înțelegi ? urlă el.

Se repede apoi la mine și mă ia de guler.

— Tu ești vinovat de toată harababura asta, și ai să mi-o plătești ! Să mă ia dracu dacă n-o să mi-o plătești !

Mă împinge spre mașina lui și Caucciù vine să-i dea o mînă de ajutor.

— Lăsați-l pe mîna mea, dom' locotenent. Am eu grijă de el.

Ridic piciorul drept și cu tocul pantofului îi sparg un coș ce-i ieșise drept în vîrful nasului.

Urc în mașină și mă așez comod.

Tram dă buzna în mijlocul străzii și începe să dea din mîini.

— Dați-i drumu', zbiară, toți la centrală ! Dumneata cu autocisterna și dumneata cu mașina stricată.

— Nu era stricată acum cîteva minute, urlă Pălăria Cadrilată.

Își face loc, agentul de circulație.

— Am să vin și eu ! răcnește el. Afurisit să fiu dacă nu vin și eu !

Tram îl împinge pe șoferul camionului să urce la volan. Apoi îl apucă de un braț pe omul-șvaițer.

— Camionul la centrală, tu vii cu mine, zice.

— Păi, eu trebuie să livrez garderobul, protestează Șvaițerul.

— Garderobul poate să aștepte, zice Tram.

Dă brînci Șvaițerului în mașină lîngă mine, după care se așează la volan. Caucciù sare în camion, închide garderobul și se apucă zdravăn de obloanele laterale.

Mulțimea se dă în lături cînd Tram demarează și o pornește în fruntea cortegiului.

În față sîntem noi, urmează camionul cu garderobul, apoi vin autocisterna pompierilor și automo-

bilul albastru cu Pălăria Cadrilată la volan. Motocicleta circulației închide alaiul.

Simt că mi s-a uscat stomacul. Mi-ar trebui o înghițitură de whisky, dar locotenentul Tram n-are obiceiul să țină sticle la tabloul de bord, ca mine.

Aș avea chef să-l întreb, dar e mai bine să tac chitic.

Arată ca o centrală electrică în plină funcțiune cu un debit de zeci de mii de volți, și dacă l-aș zgîndări acum, ar însemna să provoc o descărcătură electrică în stare să carbonizeze un bou sau să ardă o izolație de faianță.

Răbdare.

O să caut să rezist fără carburant, dar nu e ușor, vă asigur.

Iau din buzunar pachetul de țigări și ofer una uriașului de lîngă mine. Șvaițerul. Cel cu cicatricea care-i brăzdează căpățîna cheală. Trebuie să fie hamalul care însoțea garderobul de pe camion. O namilă de om de vreo sută douăzeci de kilograme.

Privește țigara și dă din cap.

— Mulțumesc, zice, nu fumez. Sug doar bomboane de mentă.

Vîră degetul mare și arătătorul în buzunarul pantalonului și scoate cîteva pastile de mentă. Îmi pune palma sub nas și-mi arată două tablete albe.

— Doriți ? întreabă.

— Nu, mulțumesc, zic.

Le zvîrle în gură și începe să le sugă. Eu iau o țigară și mi-o aprind.

Ne aflăm la sediul central al poliției, în biroul locotenentului Tram. Ne-ar trebui un spațiu de cel puțin doi metri pătrați de om, ca să ne putem mișca

cu o oarecare ușurință, dar dacă facem socoteala, nu ne rămîne nici măcar un metru pentru fiecare.

În afară de mine, de locotenentul Tram, care e stăpînul casei, și de sergentul Caucciù, care stă rezemat de canatul ușii, biroul e invadat de : comandantul pompierilor, agentul de circulație, Pălăria Cadrilată, șoferul camionului și hamalul cu bluză găurită.

Abia intrat, locotenentul Tram își scoate chipiul și-l trîntește cu putere pe masa lui de lucru.

— N-am timp de pierdut cu glume d-astea idioate, urlă, și cineva are să mi-o plătească scump.

— Nici eu n-am timp de pierdut, țipă comandantul pompierilor. Ați cerut să vină de urgență o autopompă, dezorganizînd astfel serviciul normal — pentru un fum de țigară.

Mă apucă de umeri și mă zgîlțîie.

Mă uit uimit.

— Ce aveți cu mine ? zic. Fumez cînd îmi place și nimeni nu mă poate împiedica, mai ales că în garderob nu era nici o tăbliță cu *fumatul interzis*.

Agentul de circulație scoate dintr-un toc prins în bandulieră un fel de chitanțier cu indigo și începe să scrie.

— Vă dresez procese verbale la toți, zice. Toți sînteți contravenienți. Pompierii, conducătorul turismului, al camionului, poliția, ăsta care fumează...

Tram sare în picioare.

— Afară ! Afară ! începe să urle. Caucciù ia-mi toată lumea asta de aici du-o căpitanului Quiz și spune-i să se descurce cum o știi. Regret, dar eu am alte chestiuni de pus la punct.

— Nu încercați să vă lepădați de răspundere, îi zice, agentul de circulație. Dumneavoastră ați con-

tribuit la blocarea străzii, împiedicînd circulația fără nici un motiv, fiindcă domnul de colo nu era de loc mort, ci trăgea liniștit din țigară.

Caucciù îl apucă de centură și-l ridică în sus.

— Liniștește-te și vezi-ți de treabă ; pe individul ăsta care fuma în loc să fie mort, așa cum era de datoria lui, am eu grijă să-l transform în cadavru cît ai zice pește.

Îl duce pe sus pînă la ușă, o deschide și face semn și celorlalți să-l urmeze.

— Dați-i drumul, grăbiți-vă, le zice.

Ne îndreptăm cu toții spre ieșire, dar locotenentul Tram izbește iar cu pumnul în masă.

— Voi trei rămîneți aici !

Face un semn spre mine în timp ce iese de după birou și-i apucă de curea pe omul Șvaițer și pe șoferul camionului.

Rămînem pe loc. Tram se întoarce la locul lui, iar ușa se închide. Acum, din fericire e ceva mai mult loc. Pot să-mi întind picioarele în voie și simt chiar nevoia asta după ce am dormit o noapte întreagă într-un garderob mai strîmt ca o cabină telefonică.

— Așezați-vă, zice Tram, în timp ce se destinde puțin și-și șterge sudoarea care-i udă marginea gulerului.

Ne așezăm toți trei.

Tram se uită la mine și văd cum albul ochilor i se înroșește.

Iar se montează.

— Ai stîrnit o încurcătură de toată frumusețea, zice. Ai să vezi ce-o să te coste.

— N-am stîrnit nimic, zic. Mă aflam într-un garderob și dormeam. Cînd m-am trezit, mi-am aprins o țigară. Atîta tot.

Tram oftează și se întoarce spre ceilalți doi.

— Cum se face că vă plimbați cu un garderob în care se afla nenorocitul ăsta ?

— Ce știu eu ? zice Șvaițerul. Noi credeam că e gol.

— Unde ați încărcat garderobul ? întreabă Tram. Dați-i drumul, vreau să cunosc toată povestea.

— Vă spun eu, zice șoferul.

E un tip ceva mai scund decît Șvaițerul, dar ce pierde în înălțime, cîștigă în lățime. Are o mostră de păr rar deasupra frunții, e îmbrăcat cu o cămașă în pătrățele roșii și verzi, și ține cu amîndouă mîinile deasupra genunchilor o beretă cafenie.

— Păi, noi ținem de „Profito și Spade" da, de ea ținem, o întreprindere de transporturi-auto care face serviciul în incinta orașului. La șase jumătate ieșim cu camionul să mergem să încărcăm un garderob în strada Siegel și să-l ducem în strada Azzardo. Scoatem garderobul și-l încărcăm în camion, da, îl încărcăm sus.

— Vreau să cunosc toate amănuntele, zice Tram.

— Da, amănuntele, zice șoferul. Ajungem acolo, în strada Siegel, la adresa garderobului, și el bate în ușă, dar se vede treaba că e prea devreme, că nu ne deschide nimeni, nu deschide nimeni.

— Așa e, completează Șvaițerul, da' peste puțin deschide un grădinar și-i zic că trebuie să ridic un garderob. Îi arăt bonu' de ridicare și el zice că ah, da ! e în regulă, știe despre ce e vorba... Să mergem cu el să ridicăm mobila. Ne duce într-un depozit întunecos, plin de mobile, în care nu vedeai la doi pași.

— Chiar așa, zice șoferul, era o lampă aprinsă, da' ar fi fost mai bine dacă era stinsă, ar fi fost mai

bine, că tot nu se vedea nimica. Da' garderobu' l-am văzut. Grădinaru' zice că e ăla de colo. Avea cheia în el, și noi dăm să-l descuiem, aiurea, nu se deschide. Parcă are broasca vrăjită, zic. Eu întreb dacă garderobu' e gol și grădinaru' zice că sigur e gol, înăuntru sînt numai umerașele de haine, zice, așa că scoatem sertarele ca să-l mai ușurăm și-l scoatem afară.

— N-ați simțit că atîrna mai greu decît ar fi trebuit ? întreabă Tram.

— Am simțit, cum să nu, zice Șvaițerul, ne-au trecut toate nădușelile pînă să-l scoatem afară. Ba îl mai săltam, ba îl mai tîram. O afurisită de mobilă, toată din lemn masiv.

— Nu-i de loc o mobilă din cele ușoare, nu-i de loc, zice șoferul, așa ca cineva să-și poată da seama c-ar fi nouăzeci de kilograme în plus. O mobilă ca aia poate să cîntărească o sută de kilograme mai mult sau mai puțin, că tot nu bagi de seamă, nu, nu bagi de seamă. Așa că-l încărcăm în camion și-l legăm zdravăn, da, îl legăm zdravăn. Sertarele le punem tot acolo, deoparte.

— După aia, el se duce în cabină, zice omul Șvaițer, eu sar în camion să mă așez lîngă garderob ca să-l păzesc să nu se miște la curbe și drum bun. Știți cum e... Mergem așa o vreme și totul e bine și frumos. S-aud numai umerașele cum bălăngăne înăuntru. Deodată el pune o frînă și uite că ușa de la dulap se deschide pe loc și mă lovește în spate. Măi, să fie al dracului ! cheia din broască mă lovește drept în cap. Văd roșu, dar pe urmă îmi trece. Ia te uită ce broască păcătoasă, zic, întîi n-a vrut să se deschidă în ruptul capului, pentru ca acu' să-i fie de-ajuns doar o frînă pentru asta. Se vede treaba că

s-o fi desprins ceva, din pricina zdruncinăturii camionului. Bun, dau să închid, cînd văd înăuntru pe ăla de colo, mort. Ptiu, drace ! Oprește, oprește ! încep să strig. Vino să vezi ce-i aici. El oprește camionul lîngă trotuar și sare jos.

— Cum văd mortu', mă cuprinde spaima pe loc, zău, mă apucă spaima, zice șoferul. Știți, dom' căpitan, că n-am văzut în viața mea un mort ? Zău, în viața mea.

— Nu sînt căpitan, zice Tram.

— N-are nimic, zice șoferul ; cum ședeam eu așa trăsnit, el încuie ușa de la camion cu cheia și o bagă în buzunar, da, o băgă în buzunar. Pe urmă ne sfătuim ce facem.

— De, zice Șvaițerul, am încuiat fiindcă lumea începuse să se oprească curioasă. Mii de draci ! În mai puțin de două minute se strînsese o grămadă de lume care voia să vadă mortu'. Vîr cheia în buzunar și zic că trebuie chemată poliția. Cînd mă duc să caut un telefon, dau de-un polițist și-i spun că e un mort în garderob. Îmi zice să nu ating nimic, să nu mă mișc și să aștept.

Tram dă cu pumnul în masă.

— Nu era mort ! țipă. Nu era mort !

— Cînd l-am văzut noi era mort, zău, era mort de-adevărat, dom'le polițai. Nu fuma.

Tram își sprijină coatele pe masă și-și ia capul în mîini. Îl privim așa timp de vreo cinci minute, după care locotenentul se ridică și se duce la ușă.

Iese în coridor și aud că-l cheamă pe Caucciù. Intră din nou cu sergentul.

— Ia notă de ăștia doi, zice. Ia-le numele, adresa și restul. S-ar putea să mai avem nevoie de ei. Du-i dincolo.

Cei doi se ridică.

— Trebuie să mergem să descărcăm mobila, dom'le polițai, zice Șvaițerul.

— Bine, zice Tram, după aia lasă-i să plece și întoarce-te îndărăt.

Cînd rămînem singuri, mă întind și mă lungesc cît pot. Mi-aș da un deget de la piciorul stîng pentru o jumătate pahar de whisky. Nu m-am mai aprovizionat de ieri seară și simt că sînt pur și simplu la pămînt.

— Fir-ar afurisită de treabă, zice Tram. N-ai de gînd să-mi spui odată de ce ai pus la cale gluma asta tîmpită ?

— N-am pus la cale nici o glumă, zic. Cineva m-a vîrît probabil în garderob în timp ce eram leșinat.

— Încetează cu balivernele, zice, ai vrut pur și simplu să te răzbuni, fiindcă ți-am trimis-o pe Băbuța care te-a pus să cercetezi cine i-a omorît cîinele. Am fi fost chit, dacă farsa ta nu s-ar fi dovedit exagerat de reușită. Ai depășit cu mult orice limită. Cu mult prea mult, după gustul meu.

— Greșești, îi spun. Nici prin gînd nu mi-a trecut că ai vrut să-mi faci o farsă trimițîndu-mi băbuța cu cîinele. Și ca dovadă e faptul că atît eu, cît și asociatul meu ne-am grăbit să trecem la cercetările de rigoare.

Îl văd pe Tram că se oprește și mă privește fix. Observ cu plăcere că trăsăturile feței încep să i se destindă.

— Vorbești serios, zice ?

— Auzi colo, dacă vorbesc serios, zic. Nu-ți spune nimic faptul că garderobul în care călătoream

cu o minge de ping-pong după ureche a fost încărcat în strada Siegel ?

— Absolut nimic, zice Tram. Ce-ai vrea să-mi spună ?

Iau o țigară, o aprind tacticos, sting cu grijă chibritul, îl arunc în coșul de hîrtii și dau afară încet-încet tot fumul tras în piept.

Cînd mi se pare că a sosit momentul, mă uit fix la scrumul țigării.

— În strada Siegel, zic, locuiește bătrînica cu cîinele ucis.

Tram se gîndește un moment, apoi simt că se stăpînește să nu pufnească în rîs.

— Așadar, zice, te aflai acolo să cercetezi ce-i cu moartea cîinelui, cînd ai primit o lovitură în cap, ai leșinat și te-au vîrît în garderob ! ! !

Foarte calm, fac din cap un semn afirmativ.

Tram scapă frîna și izbucnește în rîs.

— Ei, drăcia dracului, reușește să spună. E nemaipomenit !

E nevoit să-și dea scaunul înapoi ca să se poată frînge în două.

În fond, mă bucură că i-a trecut veninul așa de repede.

Ușa se deschide și intră Caucciù, care se oprește înainte de a mai face un pas. Se uită la mine și la locotenent.

— Dacă i-ai spus vreo anecdotă, zice, tare aș mai vrea s-o aud și eu.

Tram reușește să se stăpînească.

— E nemaipomenit, zice. Cică n-a fost farsă.

— Ce n-a fost farsă ? întreabă Caucciù.

— Istoria asta, zice Tram. Cică făcea cercetări privind moartea cîinelui și asasinul l-a pocnit în cap și l-a închis în garderob.

Acum și Caucciù începe să rîdă.

— Vorbiți serios, domnule locotenent? Băbuța aia care a venit la noi?

Tram aprobă din cap.

— Chiar ea. Faimosul detectiv Chico Pipa, prezent aici, a găsit pesemne vreun indiciu foarte important. Altceva nu mai avea de făcut decît să potrivească diferitele bucăți ale mozaicului, ca să-l demaște pe vinovat.

— Care, văzîndu-se pierdut, completează Caucciù între două hohote, s-a gîndit să-l elimine pe periculosul detectiv.

Îmi păstrez tot sîngele rece. Ba mai mult, mă așez picior peste picior și încep să-l legăn pe dreptul în sus și în jos. Las totodată să-mi răsară pe buze un zîmbet batjocoritor.

— Fapt e că povestea cu cîinele se complică niței, zic. În timpul cercetărilor mele am descoperit asta înfipt într-un perete.

Scot din buzunar glontele extras din vata de sticlă și-l salt de cîteva ori în palmă.

— Calibru douăzeci și doi, zic.

Trec trei secunde de liniște completă, timp în care cei doi mă privesc fix, apoi îl văd pe Caucciù că nu-și mai poate ține lacrimile, încetează să se mai zgîiască la mine și se ține cu mîinile de burtă.

— Ah, ah, ah, începe, ha, ha, ha! dom' loco... tenent! Cîinele! Cîinele! Băbuța credea că a fost otrăvit, cînd colo... cînd colo, oh, oh, oh...

Se apucă de marginea biroului și Tram îi ține isonul.

— A fost împușcat cu revolverul, zice el. Oh, destul, destul, destul! Poate că sînt și amprente pe armă. Fără glumă, Pipa, dacă ai nevoie de brigada specială să ia amprentele, profită.

— Toată poliția e la dispoziția ta, zice Caucciù.

— Toată, zice Tram.

— Și nu-l putem reține, nu-i așa, domnule locotenent? zice Caucciù. Sau ar trebui să-l reținem ca să-l apărăm de asasinul care acum se simte pierdut și e în stare să-și joace ultima carte.

— Nu, nu, trebuie să-l lăsăm să plece și să-i dăm tot concursul, dacă are nevoie. Acum, că e gata să pună mîna pe asasinul canin, nu-l putem împiedica.

Se întrec care pe care în hohote stridente.

Mă ridic. Pun în buzunar glonțul de calibru douăzeci și doi.

— Rîsul ăsta, le zic, o să-l condimentați cu fiere.

— Oh, Doamne, nu mai pot, zice Caucciù și se prăvălește pe un scaun.

— Fii atent că asasinul ar putea să fie hidrofob, zice Tram, și puțin îi mai lipsește să se tăvălească pe jos de rîs.

— Dați-i drumul, nu vă jenați, zic, dacă n-aș fi fost eu să vă dau mură-n gură...

— Ah, Doamne, mură-n gurăăăă, icnește Caucciù încheind cu un hohot de rîs.

Ies pe coridor și trîntesc ușa.

Imbecilii!

Mă întreb dacă nu s-ar mai putea varia condimentul chiftelelor. Nu toată lumea ştie să mînuiască satîrul folosit la tăiatul slăninei.

Primul lucru, whisky.

Cînd ajung în stradă simt că nu mă mai ţin picioarele şi sînt nevoit să mă sprijin de pereţi ca să pot merge mai departe. Asta şi pentru faptul că am stat o noapte întreagă ghemuit în garderobul ăla blestemat, dar în special pentru faptul că îmi lipsea carburantul şi vă poftesc pe dumneavoastră să încercaţi să porniţi un automobil fără benzină.

Intru în primul bar. Cer un dublu B.B.

Asta poate fi un Bourbon dublu — whisky-ul preferat — sau o Brigitte Bardot, dacă sînteţi cinefil pasionat.

Primul B.B. nu face cine ştie ce treabă. Serveşte doar ca să prepare terenul pentru cel de-al doilea. Uscăciunea îl absoarbe înainte să se prelingă pe pereţii interni ai stomacului.

Bun. După al doilea B.B. încep să raţionez, iar la al treilea, plec în trombă.

Cineva a încercat azi-noapte să-mi facă de petrecanie. Asta e sigur. Trebuie neapărat să ştiu cine a fost. Căci nu sînt eu ăla care la o încurcătură ca asta să se mulţumească să ridice din umeri. Şi dacă au încercat să-mi facă felul, înseamnă că aici e vorba de ceva mai mult decît de-un simplu canicid.

Ceva în legătură cu ciorapul albastru cu dungi roșii, trimis de asociatul meu. Și cu glontele calibru douăzeci și doi.

Nu-mi rămîne decît să mă reîntorc în strada Siegel, ca să pun cîteva întrebări pe ici, pe colo.

Ies din bar și opresc un taxi.

Dau șoferului adresa de acasă ; am urgentă nevoie să-mi pun oasele la loc sub ploaia unui duș fierbinte. Chestiune de două minute, nu mai mult.

Totodată vreau să văd dacă nu cumva mi-a lăsat Greg vreun mesaj.

Ajung acasă, spun șoferului să mă aștepte zece minute apoi dau fuga sus.

Nici o veste de la Greg.

Într-un suflet sînt sub duș și după cîteva minute îmi simt iarăși oasele la locul lor.

Mă usuc la repezeală ; îmbrac o cămașă albă și trag iute pe mine costumul pe care abia l-am dezbrăcat.

Iau borcanul cu pistoalele în ulei și aleg de data asta unul de calibru patruzeci și cinci mm. Observ că nivelul pistoalelor din borcan a scăzut simțitor. Consum cam multe în ultima vreme.

Răbdare.

Încarc pistolul și trag cîteva focuri în calendar, să văd dacă funcționează.

Funcționează. Am ochit în plin duminica trecută.

Bag pistolul în toc și mi-l prind la centură.

Cînd să ajung la ușă, aud telefonul sunînd. Ridic receptorul.

— Alo, Pipa la telefon, zic.

— Foarte bine, se aude o voce; știi, am găsit atîta arsenic încît ar fi destul să dobori un escadron de cavalerie, cu cai cu tot.

Nu înțeleg nimic.

— Ei, zic, ce mai e și asta? Pot să știu măcar cu cine vorbesc?

— Cum cu cine? Sînt eu, Nichelio, răspunde vocea.

Adevărat, e chiar el. Nichelio e chimist la „Ponci și Pancia", fabrica de pastă de dinți cu Lisoprima, preparat care elimină cariile în șuturi. Am urmat împreună cursul de înot cu sărituri la trambulină pe vremuri, cînd eram ceva mai mult decît copilandri, dar, la un moment dat, au secat apa din bazin, și de-atunci ne-am văzut fiecare de drumul lui.

Cînd am nevoie de vreo analiză, mă duc la el și-i ofer un păhărel.

— Noroc, bătrîne! zic. Nu te-am recunoscut. Ce-ai mai născocit? Pui acum arsenic în pasta de dinți?

— Fugi de-acolo! zice. Nu mi l-ai trimis tu pe Gregorio cu chifteluța?

— Eu, nu. A fost Gregorio pe la tine?

— Exact, zice Nichelio. Dis-de-dimineață. Să tot fi fost ceasul opt, ba nici atît, cînd am ajuns la birou și Greg aștepta acolo în fața ușii laboratorului. Ținea în gheare un cornet cu ceva înăuntru. Am înțeles imediat că pe mine mă aștepta, și am crezut că l-ai trimis tu cu ceva pentru analiză.

— Bine, zic, și te-ai uitat puțin despre ce e vorba?

— Desigur, zice Nichelio. Am luat cornetul și după ce Greg a șters-o ca din pușcă, l-am deschis.

Conținea o tocătură de vreo 200 de grame. De vițel, dacă te interesează, cu ceva carne de pui, ba chiar și cîteva codițe de raci, toiul făcut cum trebuie, friptă în unt și cu ceapă tăiată foarte fin, puțină sare, un strop de vin și, cum îți spuneam, mai înainte, atît arsenic cît să doboare un escadron de cavalerie.

Trag un fluierat.

— Mulțumesc, bătrîne, zic, ne vedem pe curînd.

Agăț receptorul.

Îmi prind bluza de jos între degetul mare și arătător și celulele mele cenușii pricep că e timpul să-și suflece mînecile și să se pună serios pe treabă.

Gregorio s-a întors la bătrînică și cineva de-acolo s-a gîndit să-i facă de petrecanie cu o chifteluță cu arsenic. Pentru asta trebuie să existe un motiv foarte serios. Cineva care nu vrea ca Greg să-și vîre nasul în treburile lui. Și acel cineva și-a dat seama că Greg știe ceva ce n-ar trebui să știe, și s-a gîndit să-i închidă gura.

N-am vreme de pierdut, oameni buni! Dacă tentativa nu i-a reușit de prima dată, mai poate încerca și a doua oară.

Pornesc în goană. Taxiul mă duce în strada Siegel. Cobor și plătesc.

Poarta prin care am intrat azi-noapte e tot închisă. Pînă și ușița e încuiată.

Aș putea suna și s-aștept să-mi deschidă cineva, dar prefer să intru cu mijloacele proprii.

Iau deci o scobitoare, o bag în broască și în două secunde broasca sare iar portița se deschide.

Intru în gang. La dreapta e ușa dincolo de care astă-noapte mi-a crescut mingea de ping-pong de după ureche.

Mă gîndesc să mă duc să dau o raită înăuntru, dar aud hărmălaie mare și țipete de femeie la etajul de sus. Privesc în stînga și văd scara care duce la primul etaj. Urc sărind cîte cinci trepte și ajung la un palier mare cu o ușă numai geamuri.

Pătrund într-un salon și primul lucru pe care-l văd e Peruzeaua, care se străduiește să iasă din resturile unui scaun spart, iar alături, Carameaua, foarte ocupată, încercînd să facă bucățele Peruzeaua cu un satîr de tocat slănină.

— Lăsînd la o parte faptul că întrebuințați o tehnică complet greșită, zic, nu văd necesitatea unei astfel de operații, cel puțin pentru moment.

În timp ce spun toate acestea, e lesne de înțeles că nu stau cu mîinile în buzunar.

Apuc Carameaua de cordonul fustei, o ridic în sus, o așez pe divan, găsesc în coșul de lucru de alături un ac cu niște ață în el și-o cos pe furibunda noastră brunetă de spătarul capitonat.

— Ața nu e la culoarea bluzei, zic, dar nu e acum momentul să ne pierdem în subtilități de genul ăsta.

În timp ce execut toată treaba asta, Peruzeaua iese dintre bucățile scaunului, se ridică, ia satîrul rămas pe jos și-mi retează frumușel mingea de ping-pong de după ureche.

Îmi dau seama de asta fiindcă simt deodată o usturime și aud apoi zgomotul caractersitic al mingii de ping-pong căzînd de sus pe podea.

Aveți prezentă în minte imaginea mingilor de ping-pong căzînd pe mozaicul podelei? Saltă un timp cu oarecare ritmicitate, dar cînd ajung sub o mobilă care n-are mai mult de cincisprezece centi-

metri de la pămînt, încep să țopăie furioase de parcă le-apucă strechea. Da, chiar așa.

Iertați-mă dacă vă reținu cu amănunte, care nu vă interesează. Promit ca pe viitor să le evit.

Mă răsucesc, iau satîrul și-l fac să zboare pe fereastra deschisă, după care smulg o perdea și-o înfășur în jurul Peruzelei, printre altele și pentru că bluza cu care era îmbrăcată i-a fost smulsă de uragan, și nu e momentul să apreciez spectacolul cum s-ar cuveni.

— Iartă-mă, zice Peruzeaua, dar n-am făcut-o dinadins. Voiam s-o lovesc pe aia de-acolo.

— Dacă te referi la mingea pe care mi-ai retezat-o, mi-ai făcut un mare serviciu, și eu sînt cel care-ți mulțumește.

Carameaua începe să urle.

Îi vîr în gură un ghem de lînă ca s-o fac să tacă o clipă.

— Pot să știu și eu ce se întîmplă aici ? întreb.

— Nu știu nimic, zice Peruzeaua. Tocmai ieșeam din bucătărie, cînd o văd că intră furioasă ca o tigroaică și se repede la mine.

— Mai curînd sau mai tîrziu trebuia să izbucnească, zic. Gelozia îi țîșnește și pe urechi. De cît timp e geloasă pe dumneata ?

— Sînt secretara lor de doi ani, zice Peruzeaua. De atunci.

Carameaua îmi face semn că vrea să vorbească. Îi scot ghemul din gură.

— Dă-mi drumul să-i scot ochii cocotei ăștia nenorocite, țipă.

Îi astup din nou gura cu ghemul, dar nu izbutesc s-o calmez. Se zvîrcolește de parcă ar prepara un cocteil.

— Ar fi nevoie de vreo cîteva kilograme de ceai de mușețel, zic.

Carameaua face din cap că nu.

Mă duc cu Peruzeaua în bucătărie. Pun pe plita de gaz o oală plină cu apă și pregătesc pachetul cu mușețel. Din ușă supraveghez Carameaua de pe divan. E ea cusută, dar nu garantez de rezistența ței.

În timp ce așteptăm să fiarbă apa, Peruzeaua se apropie de mine, își lasă capul pe toracele meu și începe să plîngă.

— N-am nici o vină, zice ea.

— Înțeleg foarte bine, zic; ești așa cum ești, și nu dumneata ți-ai ales și combinat rotunjimile astea, ochii ăștia, părul ăsta etc. etc., încît orice bărbat își pierde capul cînd te vede. Pe legea mea că-i înțeleg. Cîte victime ai făcut pînă azi? Dacă ai de gînd să le numeri, adaugă-mă și pe mine pe listă.

O dau la o parte și mă duc să sting gazul, după care vărs tot mușețelul în oală.

— Ce să fac? zice Peruzeaua. Ghiro ăsta parcă a înnebunit de-o vreme încoace. Mă chinuiește, mă urmărește fără să mai țină cont nici de lume, nici de nevastă. Gelozia Riei nu-l impresionează și mi-e teamă că într-o bună zi...

Se întrerupe și izbucnește într-un hohot de plîns.

— Are cîteodată o privire care mă înspăimîntă, zice, și iar începe să verse un potop de lacrimi.

Iau din frigider niște bucăți de gheață și le arunc în mușețel, să se răcească mai repede.

— Ascultă, îi spun, am vaga impresie că nu-ți displace prea mult situația. Dacă ai fi vrut să eviți toate aceste, hai să le numim „neplăceri", trebuia

să lași să-ți crească barbă și mustăți. Trebuie să existe un preparat care să favorizeze creșterea acestei podoabe a bărbiei.

Din locul în care mă aflu, văd Carameaua care continuă să se agite, dar cusătura ține încă trainic.

— Dumneata glumești într-una, zice Peruzeaua.

Îi șterg lacrimile cu colțul de perdea.

— În afară de Ghiro, zic, pe cine ai mai înnebunit în ultima vreme ? Ah, da, uitasem, pe Cap-de-Miel.

Se uită mirată.

— Cap-de-Miel ? întreabă.

— Sigur, zic, ăla de aseară, valetul cu jacheta în dungi, care ne-a servit drept pernă.

Pe buze îi apare o umbră de surîs care se stinge însă repede.

— Îl cheamă Caloferne, zice.

— Caloferne ? Și mai rău, zic. Și ăla cred că e nebun după dumneata. Ghiro știe că și Caloferne îți face curte ?

Face semn afirmativ din cap.

— Închipuie-ți atunci ce nebun furios trebuie să fie, zic.

Mă duc să văd dacă mușețelul s-a răcit îndeajuns.

E aproape gata.

— Și pe urmă, zic, pe care alții îi mai putem trece pe listă ? Un anume Dai, de pildă ?

Se roșește toată și mă privește.

— Ce știi despre Dai ? întreabă.

— Nimic, zic, numai faptul că există. De ce nu mă pui și pe mine la curent ?

Se sprijină de mașina cu gaz și mă privește țintă,

— Am hotărît să ne căsătorim, zice.

Mă uit la mușețel și-l miros.

— Spune-mi ceva mai mult, zic.

— L-am cunoscut acum două luni, începe ea. Venise la un coctail și cumpărase un abajur de alamă ciocănită. Mi-a făcut imediat curte și i-am acceptat-o. Îmi plăcuse, deși e mai scund ca dumneata și are urechi clăpăuge. I-am acceptat curtea, dar nu voiam ca ceilalți să știe. Cum Ghiro nu încetează să mă supravegheze, de acord cu tata, am hotărît să ne întîlnim aici de două ori pe săptămînă. Lunea și joia. Locuiește afară din oraș și trenul lui sosește înainte de miezul nopții. Îi deschid ușa cam pe la ora unu. E întotdeauna foarte punctual; împreună cu tata, facem tot felul de proiecte de viitor. La ora două aleargă să prindă trenul de două și jumătate.

— Și în felul ăsta, zic, se alege cu două nopți albe de două ori pe săptămînă, ca să stea cu dumneata două ore. Bineînțeles că merită osteneala.

— Joia și lunea trecută n-a venit, zice. Și nici noaptea asta.

— Îmi pare rău, zic, dar i-o fi fost somn.

Iau oala cu mușețel și trec în salon. Carameaua continuă să dea din picioare și să salte ca o jucărie cu arc; izbutesc s-o imobilizez pînă-i scot însăilătura, apoi îi destup gura și, înainte ca să poată scoate o vorbă, îi vîr capul în oala cu mușețel.

A spus că n-a venit nici luni, nici noaptea trecută.

Luni n-a venit. Luni n-a venit. Luni n-a venit.

Ei drăcie, ce-mi trece prin minte! Dar deocamdată să încetez cu gîndurile, că oxigenul nu trece prin mușețel și o femeie oricît ar fi ea de frumoasă,

dacă vrea să-şi mai ducă zilele, trebuie să continue să respire, cum face toată lumea. Chiar şi cei care se uită cruciş, au nasul strivit şi dinţii stricaţi.

Cum pare că s-a potolit îndeajuns, o ridic în sus şi o iau sub braţ. Nu mai mişcă de loc.

E un calmant formidabil muşeţelul ăsta!

Privesc Peruzeaua şi adulmec în jur.

Aş vrea să-i pun o întrebare înainte de plecare, dar e mai bine să nu i-o pun.

Poate n-ar şti să-mi răspundă, iar dacă lucrurile stau aşa cum le întrevăd eu, e mai bine să n-o pun pe gînduri.

Voiam s-o întreb dacă Dai nu purta uneori şosete de lînă albastră cu dungi roşii.

Nu, e preferabil să n-o întreb. Îmi potrivesc mai bine bruneta la subsuoară, fac stînga-mprejur şi ies.

CAPITOLUL VII

Un tip care pleacă cam prea pe neaşteptate. Şi un tip care oferă de băut, dar în loc de pahar îmi întinde o drăcie care numai a whisky nu seamănă.

Traversez grădina în diagonală, intru în corpul principal al clădirii, străbat holul şi mă uit nedumerit împrejur.

Nu știu încotro s-o apuc și nu văd pe nicăieri Capul-de-Miel. Ar trebui totuși ca la ora asta să fie pe aici. Cap-de-Miel e un fel de valet, nu? Și-un valet care se respectă nu se lasă căutat prin odăile apartamentului, ci se află acolo unde musafirul are nevoie de el, chiar în locurile cele mai neașteptate.

Cînd colo, nimic. Nici urmă de valet.

Mă încred în flerul meu și nimeresc bine.

Deschid ușa cu un șut. Chiar în fața ușii se află biroul și, așezat la biroul, Spărgătorul-de-Nord. Sau domnul Ghiro Foce, dacă preferați. Poartă o haină de casă de-un verde prăzuliu și are mutra garnisită cu o dungă roșie care pleacă de la coada ochiului stîng și ajunge pînă în mijlocul bărbiei. Ochiul drept, în schimb, e conturat de-un splendid halo violaceu.

O zgîrîietură și-un pumn, fără îndoială.

Traversez încăperea și-i zvîrl nevasta pe birou.

— Asta e proprietatea dumitale, zic. Am găsit-o în timp ce se pregătea să distrugă în mod ireperabil o adevărată operă de artă.

Mă privește surprins cu ochiul zdravăn.

— Cine dracu ești? zice.

Deodată își dă seama că m-a văzut ieri, sare în picioare, vine la mine și mă apucă de reverul hainei.

— Ce cauți aici? Cine te-a lăsat să intri? Cine ți-a permis să-ți vîri nasul în treburile mele?

Îl înlătur de pe rever cu un bobîrnac al degetului mijlociu, ca și cum ar fi fost un grăunte de praf, dar constat că trebuie să mă duc să-l culeg de pe covor și să-l așez pe un fotoliu.

— Nu te neliniști, îi zic. Să-mi bag nasul în treaba altora e meseria mea, cînd e vorba de afaceri necurate, bineînțeles.

Scoate o batistă albă din buzunar și-și șterge ochiul învinețit.

— Ar trebui să-ți fie rușine, zic. Ai o nevastă care ar putea sta pe-un piedestal la „Muzeul Minunilor", și dumneata te apuci să faci ochi dulci secretarei.

Sare în picioare și se repede la mine urlînd.

— Afară, ieși afară de aici !

Strîng pumnul și-l întind.

Între timp, Carameaua se ridică încet, culege de pe ea cîteva hîrtii care i se lipiseră pe brațe și picioare, se dă jos de pe birou și vine să-mi pună o mînă pe umăr.

— Îți mulțumesc, îmi șoptește la ureche, ai spus ceva foarte drăguț despre mine. Chestia cu muzeul.

Îmi trece apoi un braț pe după gît, mi se urcă pe bombeuri și face un salt ușor.

Își lipește buzele de ale mele atît de puternic, că nu mai reușesc s-o dezlipesc.

Sînt nevoit să-mi strecor brațul între mine și ea și să forțez bine cu cotul.

Se desprinde cu o pocnitură identică cu cea făcută de dopul unei sticle de șampanie.

— Regret, îi zic, dar dacă vrei să-ți faci soțul gelos, îți pierzi timpul de pomană. În clipa asta doarme dus pe covor.

Dă din umeri și se așază pe brațul unui fotoliu.

— O să aștept să se trezească, zice.

Văd că mușețelul i-a făcut foarte bine.

Constat că acum gîndește fără să se mai agite, ba chiar cu foarte mult calm.

— Dumneata i-ai făcut zgîrîietura aia de pe față ? întreb.

— Eu, zice, chiar azi-dimineață, cînd i-am văzut ochiul vînăt. Am înțeles că a fost peste noapte la Prosa. Ne-am luat la ceartă pe chestia asta, după care am dat o fugă s-o aranjez și pe dumneaei.

— Crezi că ea i-a decorat ochiul în felul ăsta ?

— Nu cred că ea, zice. Se poate să fi fost Magari, tatăl ei, sau Caloferne. Reușise să-l seducă pînă și pe valet.

— Putem afla asta imediat, zic. Ai putea să-l chemi aici. La Caloferne, mă refer.

Se ridică și apasă de cîteva ori pe un buton de sonerie aflat pe birou.

— Ai spus că s-ar fi putut duce la Prosa astă-noapte, zic. L-ai auzit ieșind ?

Face din cap că nu.

— Dormim în camere separate, zice. Totuși am auzit curgînd apa la baie către orele trei.

Se duce să apese din nou pe sonerie.

— Cum de întîrzie atît ? zice. Ar trebui să fie aici la ora asta.

— Ești sigură că soțul dumitale era treaz la ora trei ?

— Foarte sigură, zice ; în baia lui nu poate intra nimeni decît el. Și cînd am auzit apa, eram trează de-a binelea. M-am uitat la ceas. Mai erau zece minute pînă la trei.

Ușa se deschide și intră în birou o femeie legată la cap cu o basma roșie.

— Tu ești, Malina? întreabă Carameaua. Unde e Caloferne?

— Nu știu, coniță, răspunde femeia cu numele de Malina. Nu l-am văzut azi-dimineață. Am încercat chiar să și bat la ușa lui, dar nu mi-a răspuns.

— N-ai intrat la el în cameră? întreb.

— Oh, nu, domnule, zice Malina.

— Atunci nu știi dacă era sau nu în cameră?

— Nu știu, domnule. Cred că nu era.

— La ce oră te-ai sculat? întreabă Carameaua.

— La șase, coniță, zice Malina. De obicei se scoală și Calo la șase, dar azi nu l-am văzut. Credeam c-a ieșit mai devreme.

— Ai ceva împotrivă dacă mă duc să dau o raită prin camera lui? zic.

Carameaua ridică din umeri.

— Oh, zice, n-ai decît, dar mi-ar plăcea să știu și eu de ce te interesezi atît de treburile noastre?

— Ți-am mai spus că sînt investigator de meserie, zic, și că fac investigații cu privire la moartea unui cîine.

Văd că e surprinsă.

— De Sebastiano e vorba?

— Chiar de Sebastiano, zic. Nu știi nimic de treaba asta?

Începe să rîdă.

— Nu știu, zice, dumneata ai vreun indiciu?

Îmi vine să-i bag capul sub prespapier, dar e mai bine s-o las în pace.

— Stropește-ți bărbatul cu puțin sifon pe față și trezește-l. Cred că visează urît.

Mă apropii de Malina.

— Să mergem, zic. Arată-mi unde e camera lui Caloferne.

Ieșim.

Malina mă conduce pînă la etajul întîi, în fundul unui coridor, și apoi mai sus, încă vreo șapte, opt trepte. Se oprește în fața unei uși.

— Asta e camera lui Caloferne, zice.

Bat, dar nu răspunde nimeni.

Încerc clanța și văd că cedează. Deschid. Camera e goală.

— Nu e, zice Malina.

Intrăm. Patul e făcut, dar camera e în dezordine. Sertarele sînt deschise și golite, iar pe un scaun e zvîrlită jacheta lui în dungi. Nu se vede nici un costum agățat pe vreunul din umerașele din garderob.

Pe jos sînt împrăștiate bucăți de hîrtie ruptă și foi de jurnal mototolite.

— Oh, zice Malina, a plecat!

— Are cumva vreo valiză? o întreb.

Malina privește sus, pe garderob și aprobă din cap.

— O valiză mare de carton care nu mai e. Trebuie să mă duc să-i anunț pe domnul și pe doamna.

Malina o ia la fugă și eu rămîn să mă mai uit puțin în jur. Cotrobăiesc prin sertare, prin unghere, pe sub scaune, nici eu nu știu ce caut.

Plecarea lui îmi pare cam precipitată.

Ridic salteaua și simt că mi se taie răsuflarea. Între saltea și somieră se află un ciorap de lînă albastru cu dungi roșii.

Ciorapul care lipsea la pereche. Celălalt îl am în buzunar. Îl scot și-i pun alături. Identici.

Acum perechea e completă, oameni buni. Pun ciorapul meu în buzunar și pe celălalt îl las unde era. Potrivesc salteaua la locul ei, încui ușa de la cameră și iau cheia cu mine.

Cobor în grădină și mă duc să văd dacă nu cumva dau de Greg. E acolo, în fața treptelor care duc la apartamentul băbuței.

Stă ghemuit cu botul pe labele din față. Deschide un ochi, mă vede, dar nu mișcă. Îl aud pufăind pe nas.

— E-n regulă, îi zic. Am găsit și ciorapul celălalt.

Se deschide o ușă cu geamuri și Băbuța Demontabilă apare în prag.

— Salve, zice, în ce stadiu ne aflăm ?

— Pe calea cea bună, îi zic.

— Bine, zice, eu trebuie să mă duc puțin pînă în centru să iau fotografia emailată. Trebuie să fie gata. Vă mai găsesc cînd mă întorc ?

— Da, zic, și-o să fie aici și asasinul lui Sebastiano.

— Oh, atunci zbor, zice.

E gata îmbrăcată, cu pălărie, geantă și tot dichisul. Deschide geanta, azvîrle lestul, și-o ia la fugă spre portița de ieșire, ușoară aproape fără să atingă pămîntul.

În ușa apartamentului în care locuiește Peruzeaua apare un tip cu o pălărie mare de pai și un fel de salopetă care trebuie să fi fost albă pe vremea răscoalei crescătorilor de cameleoni.

Are în mînă o sapă și vine agale către mijlocul grădinii.

— Magari ? întreb încet.

Greg mîrîie în semn de aprobare, ca și cum ar spune : E chiar Magari, tatăl Prosei.

Ies în întîmpinarea grădinarului.

— Dumneata ești tatăl Prosei ? întreb cînd ajung la doi metri de nasul lui.

Văd că blochează frînele, apucă sapa strîns și-și încordează mușchii.

— Altul ! șuieră printre dinți. Băgați de seamă că dacă mai prind pe vreunul dînd tîrcoale fetei mele, nimeni n-o să mă oprească să-i înfig în căpățînă scula asta pe care-o țin în mînă. M-am săturat de toate poveștile astea !

Tot vorbind așa, rotește sapa cam la înălțimea frunții mele.

— Stai liniștit, zic, nu te agita atîta de pomană. Sînt detectiv particular și cercetez cauza morții unui cîine cu numele Sebastiano.

Îl văd că se liniștește și pune sapa în poziție de repaos.

— Ah, zice.

Îl privesc cîteva clipe și aștept.

— Curios, zic, ești singurul care nu pufnește în rîs.

Ridică din umeri și dă din cap.

— Dacă ai fi dumneata în locul meu, zice, nu ți-ar arde de rîs nici chiar dacă ți s-ar povesti gluma aia cu vaporul care făcea noduri și cu bărcuța care le desface. M-am săturat, tinere, și dacă n-aș fi venit pe lume în casa pe care o vezi acolo, și dacă n-aș

fi lucrat aici de cînd m-am născut, demult mi-aș fi luat tălpășița.

— Pe chestia fetei dumitale ? întreb.

— Ce știi dumneata de fata mea ?

— Un detectiv află totul cînd vrea să rezolve o problemă.

Scoate pălăria, își șterge fruntea cu o batistă galbenă, apoi și-o pune din nou în cap.

Între timp aud că bombăne ceva.

— Acum doi ani a ieșit de la pension și am luat-o cu mine. Nu-mi închipuiam c-o să se iște în jurul ei tot scandalul ăsta.

— Nu trebuia s-o faci așa frumoasă, zic.

— Bomba a explodat azi-dimineață, zice. Coniţa a venit acasă și s-au luat la păruială.

— Da știu, zic. Eu le-am despărțit.

Mijește ochii să mă privească mai bine, apoi îi redeschide.

— Uite, d-asta m-am gîndit s-o trimit să stea cîtva timp la soră-mea. Are o fermă pe lîngă Palo Lungo.

— Ah, a plecat ? zic.

— Chiar acum. I-am încărcat valizele într-un taxi, să tot fie două minute.

— Și Dai ? întreb.

Mijește iar ochii.

— Ah ! și-asta o știi, zice.

— Fiica dumitale mi-a făcut nu demult, confidenţe, zic. Mi se pare că avea de gînd să-l ia de bărbat. Oftez. Dar nu-mi părea prea convinsă, adaug.

— Era mai mult decît convinsă, și este încă. Și-o să-l ia.

— N-o să-l ia.

Văd că strînge din nou coada sapei în mînă.

— Îţi repet c-o să-l ia, zice. Şi nu dumneata o s-o împiedici.

Fac semn că da, încet dar hotărît.

Lasă să-i cadă sapa la pămînt, strînge pumnul şi mi-l propteşte în falcă cu oarecare zel.

Mă trîntesc cît sînt de lung pe stratul de primule, doar aşa, să-i fac plăcere.

Face un pas spre mine, apoi se opreşte ameninţîndu-mă cu pumnii.

— O să-l ia şi-o să se termine o dată cu toată povestea asta. O să-l ia !

Mă ridic într-un cot şi-l privesc.

— Îmi pare rău, zic, dar n-o mai poate face. Dai e mort de-a binelea şi îngropat gata.

Magari încremeneşte cu gura pe jumătate deschisă şi vorba-i rămîne congelată pe marginea buzelor.

Iau sapa şi i-o proptesc în spate cît mai jos, pentru cazul că şi-ar pierde echilibrul şi ar cădea pe spate. Apoi dau o goană pînă în casă şi intru în birou.

E gol. Masa e puţin în dezordine, aşa cum a lăsat-o Carameaua cînd s-a ridicat.

A sosit timpul să lichidez toate socotelile, sau măcar să clarific povestea asta.

Iau telefonul şi fac numărul poliţiei. Îl cer pe locotenentul Tram.

La aparat e Caucciù.

Eram sigur, fir-ar să fie !

— Vreau să vorbesc cu locotenentul, îi zic.

— Pe naiba ! zice Caucciù. Dacă ai găsit asasinul cînelui, poţi să mi-l spui mie, şi o să raportez eu. Ai nevoie de experţii noştri ?

Simt că abia își stăpînește rîsul.

— Da, am nevoie de experți, îi zic, dar dă-mi-l pe locotenent, că nu-ți mai suport duhoarea.

— Nu face pe nebunul, zice, îmi spăl dinții cu pastă care parfumează gura.

Aud mișcare, apoi vocea locotenentului Tram.

— N-am timp de pierdut cu prostiile tale, zice, așa încît dă-i drumul repede și spune ce-ai de spus ; dar dacă începi din nou cu povestea aia cu cîinele, să știi că de data asta îți retrag licența.

— Vino imediat cu toată brigada, cu experții și mașina morgii. E un mort care trebuie ridicat de aici, dar mai întîi e bine să-l fotografiați și să luați măsurătorile, Nu cred că trebuie să te învăț eu ce ai de făcut.

În timp ce vorbesc, ușa se deschide și Spărgătorul-de-Nuci se oprește în prag cu picioarele depărtate.

Observ că ține pumnii încleștați în buzunarele halatului și-mi face impresia că strînge ceva în mîna dreaptă.

E încordat ca o coardă de chitară și are o privire de toată frumusețea.

E o privire care te apucă de beregată și te strînge. Dar la mine nu se prinde.

— Ce tot îndrugi acolo ? zice Tram de partea cealaltă a firului.

Zîmbesc, dar nu-mi iau ochii de la Spărgătorul-de-Nuci. Cine știe ce-i dă prin cap.

— Vino imediat în strada Siegel cu toată brigada ; o să găsești un cadavru, dar asasinul și-a făcut bagajul și a întins-o. N-o să-ți fie prea greu să-l prinzi cînd o să știi cine e. Pentru moment, nu-i cunosc decît numele, și asta nu-ți spune nimic.

Văd că Spărgătorul-de-Nuci se destinde.

Descleștează pumnii, lasă umerii să-i cadă, iar privirea i se schimbă și ea.

Instructivă schimbarea asta.

— Bagă de seamă că dacă e iar o farsă . . . începe Tram.

Îl întrerup și încep să zbier la el.

— N-ai de gînd să termini o dată ? Sau vrei să chem vreun superior de-al tău, să-i spun să se miște el, fiindcă tu refuzi să-ți faci datoria ?

Trîntesc telefonul în furcă și mă sprijin de spătarul fotoliului.

Spărgătorul-de-Nuci stă proptit de canatul ușii.

— Ai vorbit cu poliția, zice, sau mi s-a părut mie ?

— Chiar cu poliția am vorbit. Ai, auzit, nu ? Am prieteni pe acolo și le mai dau din cînd în cînd cîte-o mînă de ajutor, deși nu s-ar spune.

— Te-am auzit vorbind de-un mort, zice, și de-un ucigaș care a întins-o. E vorba cumva de Caloferne ?

— Exact, zic. Chiar de el. Eu îl poreclisem Cap-de-Miel, dar merge și Caloferne.

— Ce anume a făcut valetul meu ? zice și se afundă într-un fotoliu. Aș putea să știu și eu ?

— Desigur, zic. Se îndrăgostise lulea de Peruzea.

— Și cine e Peruzeaua ?

— Secretara dumitale, zic. Nu știai că valetul era mort după ea ?

— Ah, adevărat ? zice. Nu știam.

— Dar că secretara dumitale avea un logodnic, știai ?

— Un logodnic ? Nu, nu știam !

— Valetul dumitale însă știa, zic, era gelos, și-ntr-o noapte i-a făcut de petrecanie. Scuză-mă, te rog, zic, dar vrei să-mi spui unde ai pus sticla de whisky ? A trecut atîta vreme de cînd n-am mai băut că i-am uitat și gustul.

Se ridică, se duce la un dulăpior pe care-l deschide și scoate o sticlă cu două pahare.

— Dar dacă l-a lichidat pe logodnicul secretarei mele, zice, unde e cadavrul ? Și dacă toate astea s-au întîmplat aici, nu s-ar fi văzut, sau nu ne-ar fi spus și nouă cineva ceva ?

Se întoarce cu spatele și-l aud umplînd paharele.

— Este, este, zic. Cadavrul există. Nu l-a văzut nimeni, fiindcă e ascuns, dar eu știu unde se află.

— Și unde e ? zice.

— În groapă, în locul lui Sebastiano, zic.

Se răsucește spre mine, și eu mă ridic să iau paharul pe care presupun că-l ține în mînă, dar în loc de pahar văd țîșnind un foc, apoi simt o lovitură, și încă una.

După asta nu mai simt nimic și încă pentru o bună bucată de vreme.

Sînt pus să dorm împreună cu un tip şi o valiză. Bineînţeles că nu e cazul să chem poliţia, aşa că trebuie să mă descurc singur, recurgînd la o stratagemă oarecare.

Cel puţin aşa mi se pare, că a trecut o bună bucată de vreme.

Mare porcărie, oameni buni. E posibil ca totdeauna să adorm în momentul cel mai nepotrivit?

Trebuie neapărat să mă duc într-una din zile să consult un medic. E de-ajuns să fiu pocnit în cap ca să mă scufund într-un somn de toată frumuseţea. Trebuie să am ceva chiar sub cutia craniană ca un resort care sare şi închide. Un fel de întrerupător. Ca atunci cînd stingi lumina, ştiţi cum.

Şi nu pot să fac pur şi simplu nimic. Cel mult pot să încerc să evit cumva loviturile la cap. Dar cum naiba, cu meseria pe care-o am?

Mai devreme sau mai tîrziu tot o încasez.

Mă trezesc totuşi, dar e întuneric.

Simt ceva cald şi umed care-mi dezmiardă tîmpla.

O dezmierdare, regulată.

Nu poate fi decît limba lui Greg. La un moment dat încetează, apoi reîncepe şi simt un miros puternic de whisky.

Dezinfectează. Cine știe cum și-a procurat dezinfectantul. Poate i-a mai rămas ceva în sticla pe care-o dădusem băbuței.

Mișc și simt că totul e în regulă.

Se vede treaba că mi se obișnuiesc ochii cu întunericul. Nu e chiar atît de beznă, ci doar o vagă penumbră, dar nu reușesc încă să-mi dau seama unde mă aflu.

În nici un caz în alt garderob. De data asta stau lungit pe ceva care nu e nici moale, dar nici prea tare.

Așa, ca într-o ladă lungă. Sper să nu fie un coșciug. Nu, nu e.

— Salve, Greg, îi șoptesc eu.

Greg răspunde cu un mîrîit care abia se aude. Ridic o mînă și simt că e lipicioasă,toată de parc-aș fi ținut-o pe-un pachet de unt sau de margarină, cum preferați.

Duc mîna la nas și miros, dar nu e nici unt, nici margarină.

E briantină.

Pun mîna din nou în locul în care se afla mai înainte și dau de-un fel de biloi acoperit cu un strat de păr năclăit de briantină. Tot pipăind așa, simt între degete pavilionul unei urechi.

Nu mai încape nici o îndoială. Am văzut doar ceva urechi la viața mea, iar pe unele le-am și atins.

Le recunosc și pe întuneric, fără nici un dubiu.

Garantez sută la sută că e Cap-de-Miel sau, dacă preferați Caloferne.

Iată așadar că dormim în același pat, Cap-de-Miel și cu mine, numai că eu m-am trezit, iar el nu.

Trebuie să doarmă de-o bucată de vreme, un somn de plumb, oameni buni, și nici o altă expresie nu e mai potrivită ca asta.

Somn de plumb!

Mă ridic și-mi șterg mîna de haina lui Cap-de-Miel. Tot nu-i mai servește acum la nimic o haină prea curată.

Ies din ladă. E un fel de laviță de lemn imensă mîncată de carii. Nu știu din ce epocă o fi, dar e sigur că n-a fost făcută nici anul ăsta, nici acum o sută de ani. Am văzut mobile care păreau de-o dată mai recentă și aveau în realitate peste cinci sute de ani. În sfîrșit, ce rost are să discutăm despre toate astea? N-are nici o importanță dacă lavița e nouă sau veche. Important e c-am ieșit din ea pe propriile mele picioare.

Și ajutat de limba lui Greg.

În penumbră reușesc să mai disting și alte obiecte. Ca să ies din laviță, trebuie să mă descotorosesc de-o tăblie din fier forjat, tăblia unui pat, și să sar peste un scaun de lemn, unul din cele cu spătarul înalt de nu se mai termină.

Nu mi-e greu să pricep că mă aflu în magazia sau depozitul de mobile.

Am fost aici nu demult, și chiar în încăperea asta mi-a crescut mingea de ping-pong după ureche.

Privesc în ladă și încerc să sfredelesc cu privirea semiîntunericul.

Izbutesc destul de bine, atît cît să-l pot distinge pe Cap-de-Miel întins cu burta în jos. La picioare se află ceva care are un mîner. Un asemenea mîner nu poate fi decît mînerul unei valize. Și într-adevăr e vorba de-o valiză enormă, plină de lu-

cruri. Valiza asta nu e bine închisă. O valiză umplută în mare grabă, cu mare nervozitate, de cineva care era viu, chiar foarte viu.

— Ai priceput, Greg, zic, de ce-a vrut s-o șteargă Cap-de-Miel ? De frică să nu fie văzut plimbîndu-se cu un glonț în căpățînă. Nu i-a părut demn de el, după părerea mea, și atunci și-a făcut la repezeală valiza, dar, în loc să ia trenul sau autobuzul, a luat... drumul spre laviță.

Greg latră în surdină și simt curentul de aer stîrnit de coada lui în mișcare.

Cobor capacul laviței și mă așez. Greg se instalează în fața mea. Iau de pe podea sticluța cu whisky pe care Greg a avut buna inspirație s-o ia cu el și dau repede pe gît cîteva înghițituri. Am și nevoie.

Întind sticluța spre Greg, dar el îmi face semn din cap că nu vrea. Se vede că a băut destul și știe cîtă nevoie am eu într-un asemenea moment.

Beau așadar și restul, ridic capacul și pun sticluța goală lîngă Cap-de-Miel. Mă așez din nou. Cred că și de data asta stricăciunile sînt reduse la minimum. Îmi pipăi încet cu degetul tîmpla dreaptă, spre spate.

Găsesc o brazdă adîncă de-un deget, oameni buni. Ca și cum aș fi purtat mult timp un creion după ureche, cum poartă băcanii, nu știu dacă mă înțelegeți.

Trebuie să știți că grosimea cutiei mele craniene e de cel puțin de un centimetru.

O grosime excepțională. Au copiat modelul pentru construcția tancurilor, fiindcă nimeni n-ar fi visat înainte asemenea record de grosime.

Bun, proiectilul a săpat deci brazda, iar șocul m-a adormit. Faptul că adorm pentru un fleac ca ăsta se datorește mecanismului din cutia mea craniană de care v-am pomenit nu demult.

Mă uit la Greg.

— Știi, îi spun, șmecherul ăla de Spărgător-de-Nuci se întoarce deodată spre mine, chipurile să-mi întindă un păhărel și în loc de păhărel văd că ține în mînă un fel de tun. Speram să lovesc glonțul cu capul și să-l deviez, așa cum fac jucătorii de fotbal cu mingea, dar se vede că a fost vorba de-un proiectil cu încărcătură specială.

Aiurea! De data asta n-am avut timp nici să mișc, dar nu-i pot spune lui Greg că am fost luat pur și simplu prin surprindere.

Greg latră în surdină și arată înspre laviță.

— Exact, zic, e vorba de pistolul meu calibru treizeci și opt, pe care l-am lăsat să cadă aici astă-noapte. Acum știm amîndoi ce s-a întîmplat și putem povesti toată tărășenia de la început pînă la sfîrșit. Ceea ce nu-mi explic e lipsa locotenentului Tram. I-am telefonat doar și trebuia să soseáscă aici cu toată brigada în păr, afară de cazul că și-a închipuit că e vorba iar de-o farsă.

Greg continuă să latre și se tot învîrtește încoace și încolo prin depozit.

Înțeleg, vrea să spună că mă înșel.

Atunci înseamnă că Tram a venit, și a venit cu toată brigada după el. Îmi imaginez scena, pe toți dracii!

Spărgătorul-de-Nuci mă ia pe sus și mă bagă în ladă, apoi se întoarce, șterge orice urmă, deschide ferestrele și se așază liniștit la birou. Sosește Tram, și Spărgătorul-de-Nuci îl primește cu cel mai mieros

surîs posibil. Ba chiar inocent. Da, chiar inocent, fără îndoială. „Bună ziua, ce mai faceți, cărui fapt datorez onoarea acestei vizite.“ „Doriți să-mi vedeți expoziția ?“

Parcă-l văd pe Tram învinețindu-se și pe Caucciù făcînd spume la gură.

Nu mă înșel, băieți, în descrierea scenei, și pun rămășag primul molar drept inferior că nu greșesc nici măcar cu o virgulă. Stați puțin și ascultați.

— Iată ce e, spune Tram, un anume Chico Pipa, băgăreț de profesie, a telefonat acum cîteva clipe să dau fuga la adresa asta. Unde e ?

Spărgătorul-de-Nuci cade din nori, se ridică și spune :

— Chico Pipa ? n-am auzit în viața mea de numele ăsta.

Intervine Caucciù.

— V-am spus eu, domnule locotenent, că nepricopsitul ăla își bate joc de noi ?

Tram se uită împrejur, vede totul în ordine și o atmosferă cît se poate de pașnică.

— N-a fugit nimeni de aici cu vreo valiză ? întreabă el.

— Oh, culmea ! Atît ar mai trebui ! zice Spărgătorul-de-Nuci.

— N-a fost omorît aici un cîine ? mai întreabă Tram.

Spărgătorul-de-Nuci începe să ricaneze.

— Ba da, zice, Sebastiano, bietul animal ! Cît de mult îl iubeam cu toții, dar ce vreți, era așa de bolnav, încît veterinarul însuși m-a convins să-l otrăvesc. Eu sînt cel care i-am pus arsenic în chiftea, pe ascuns de ceilalți. Nimeni nu voia să-l omoare. L-am înmormîntat, bietul, în pădure. Vreți să-i vedeți mormîn-

tul ? Dar, pentru Dumnezeu, să nu spuneți ceva donnei Ines, că ar fi nenorocită dacă ar ști că eu l-am otrăvit.

Nu este exclus ca în momentul ăsta al povestirii, locotenentului să-i fi plesnit pe loc vreo arteră, dar vă spun, n-am fost acolo să-l văd, așa că nu pot ști precis ce s-a întîmplat.

Sper să nu fie așa, și asta nu fiindcă îl iubesc din cale-afară de mult pe Tram, ci pentru că, în fond, nici nu-l urăsc. Și vă spun sincer că, dacă ar trebui să-i plesnească cuiva vreo arteră, aș prefera să-i plesnească lui Caucciù.

Așadar, mă îndoiesc că Tram să fi consimțit să facă o vizită la mormîntul lui Sebastiano. Înclin mai curînd să cred că a plecat în marș rapid urmat de fidelul său dobitoc, trîntind ușile și proferînd cele mai abjecte insulte la adresa mea.

Nu credeți că reconstituirea mea corespunde realității ?

Greg dă din coadă în semn de aprobare.

Dacă aprobă el, înseamnă că a fost prin apropiere și a avut prilejul să asiste la evenimentele petrecute.

Și dacă lucrurile stau așa cum am spus, vin și vă întreb : Ce fac eu acum ?

Aveți cumva vreo idee cît de vagă ce s-ar întîmpla dacă m-aș duce liniștit la locotenentul Tram să-i spun că e un mort în laviță ? De fapt, nici nu cred că ar mai fi nevoie să-i spun ceva.

Ăla ar fi în stare să mă înhațe de cum m-ar vedea și să mă bage la răcoare fără să-mi dea măcar răgazul să deschid gura.

Ba mai mult, sînt sigur că la ora asta cineva stă cu ochii țintă la ușa biroului și la cea a apartamentului meu.

Și altul dă probabil tîrcoale pe la „Pipistrello“ sau în jurul altor baruri care au sticle de whisky pe raftul din spatele tejghelei.

Cred că Tram ar înnebuni de bucurie să poată pune mîna pe mine și să-mi dea o lecție să-mi meargă fulgii.

Fiindcă dacă n-a plesnit încă, așa cum v-am spus, fără îndoială că e gata-gata să plesnească.

Pînă și Greg a rămas perplex. Stă în fața mea, se uită fix la bombeurile pantofilor mei și-și ține urechile pleoștite.

Să-i telefonez ? Aș ! Cum mi-ar auzi glasul, ar smulge firul telefonic.

Ba chiar ca să prevină orice eventualitate de a-i telefona, și-a desființat abonamentul telefonic și a pus să fie scoase din priză toate aparatele de la poliție.

Ce-i de făcut ?

Încep să mă plimb încolo și încoace prin încăpere, iar Greg ține pasul cu mine.

Gîndim și unul, și altul ; trebuie găsită o soluție la treaba asta.

Trebuie să-l aducem aici pe Tram cu orice preț.

Mă uit la ceas. E abia unu după-amiază. Nu credeam să fie așa devreme.

De data asta e limpede că n-a fost un somn în lege, ci mai mult o moțăială.

Hait, la naiba, mi-a venit o idee ! Blochez frînele în mijlocul odăii și pocnesc din degete.

— Trebuie să ieșim de-aici în mare grabă, zic. Du-te și aruncă o privire pe-afară.

În două secunde Greg e complet transformat. Coadă strîmbă, urechile pleoștite, privirea de pește mort.

Împinge ușa cu botul și iese în gang. Mă uit după el prin crăpătură și văd că ajunge în grădină. Face cîțiva pași împiedicîndu-se de urechea stîngă, se întoarce înapoi, traversînd gangul pînă la poarta deschisă, iese în stradă, aruncă o privire la dreapta și la stînga, apoi se scutură și-și ia aspectul normal.

Drumul e liber.

Sar afară și dau fuga în stradă.

Din cîțiva pași ajung pe străduța în care-mi lăsasem mașina.

E încă acolo. Noroc că Tram n-a văzut-o, altfel ar fi mirosit prezența mea pe-acolo.

Adică, ce noroc ? vreau să zic ce ghinion ! M-ar fi căutat și n-ar fi plecat pînă nu m-ar fi prins în gheare. Îl cunosc doar de atîția anișori pe Tram. Și îi cunosc și ghearele, oameni buni. Dar m-ar fi găsit în tovărășia mortului și n-aș fi fost acuma constrîns să născocesc o întreagă stratagemă ca să-l momesc aici.

De data asta nu mi-a văzut mașina.

Mă așez la volan și deschid ușa lui Greg.

Greg face un salt și se așază lîngă mine.

Bag în viteză și plec. Fără să gonesc prea tare ca să nu atrag atenția și să nu mă expun prea mult privirilor.

Un cetățean obișnuit, care se duce după treburi în mașina lui și cu javra sa credincioasă alături.

Cotesc la primul bloc de lîngă poliție și intru cu spatele mașinii în dosul blocului, într-o mică fundătură ; la capătul ei se află intrarea de serviciu a unei bodegi cu preparate calde.

Localul se cheamă „Le Manette“ [1] și se află chiar în fața intrării principale a poliției. Acolo se duc toți polițiștii să ia o gustare și să mai tragă cîte un gin cînd și-au isprăvit serviciul. Știu că Tram și Caucciù vin și ei aici, dar nu cred să-i găsesc înainte de ora două.

Îl dau jos pe Greg, deschid portbagajul mașinii și-mi bag asociatul înăuntru. Las capacul în jos fără să încui propriu-zis.

— Fii gata, îi spun în timp ce las capacul. Cînd mă auzi venind, ridici capacul fără să pierzi vremea. Eu o să am mîinile ocupate.

Îmi face semn că a înțeles și intru prin ușiță în bodegă.

Trebuie să vă descriu puțin localul, altfel n-o să vă puteți orienta.

Ușița se deschide spre un coridor destul de întunecos. La dreapta e o ușă care dă într-o încăpere permanent închisă, iar mai departe, tot pe dreapta, o altă ușă veșnic deschisă, unde e bucătăria.

Pe stînga, în fața încăperii închise, e ușa de la toaletă. Mai departe, tot pe stînga, o nișe adîncă în care se află telefonul public. Nișa e închisă cu o draperie înflorată.

În fundul coridorului, chiar în față, e ușa care dă într-unul din saloanele restaurantului, cu preparate calde și bar.

Așadar intru, bat la ușa toaletei și văd că nu răspunde nimeni. Înseamnă că e liber. Mă strecor înăuntru și țin ușa întredeschisă, gata să mă închid pe dinăuntru, dacă vine cineva.

[1] Cătușele.

După vreo trei, patru minute, îl văd pe Sibilio intrînd în coridor prin ușa salonului și îndreptîndu-se spre bucătărie.

Sibilio e proprietarul localului. Îl cunosc de cînd mergeam împreună la bărbier. Mai tîrziu a chelit, așa că drumurile noastre s-au despărțit.

Dar încă de pe atunci Sibilio a avut întotdeauna o mare simpatie pentru mine, și s-a întîmplat de multe ori să mă ajute în acțiunile mele. Vai și amar dacă ar ști-o cei de la poliție.

Îl strig. Se arată mirat și-mi face semn să viu la el ; așa că ies în coridor.

— Noroc, bătrîne, zic.

Mă bate ușor peste burtă și simte că e goală.

— Vino în bucătărie, zice. Îți aduc și sticla de whisky.

Cum intru în bucătărie, îmi dau seama că simt nevoia să bag ceva solid în burtă, așa încît încep să înfulec la iuțeală o pulpă de ied cu garnituri de jur împrejur, peste care torn obișnuitul carburant.

Între timp îl întreb pe Sibilio dacă Tram și Caucciù și-au făcut apariția. Spune că nu, și-mi văd mai departe de treabă.

— Bine, zic, dar trebuie să-mi faci un serviciu. Înștiințează-mă imediat ce apare Caucciù.

— Bine, zice, dacă e numai atît !

— Restul ți-l spun după aia, zic.

Sibilio îmi face un semn de dojană cu mîna, și-mi zîmbește. Apoi intră și iese ducînd și aducînd farfurii, sticle și pahare.

Tocmai cînd să bag în gură ultima bucățică de pulpă, vine Sibilio și-mi șoptește peste umăr.

— A venit Caucciù zice, dar se vede treaba că au mult de lucru fiindcă a comandat sandvișuri să le ducă sus.

— Bine, zic, acum du-te acolo și spune-i lui Caucciù că e chemat la telefon.

— Ascultă, Pipa, zice Sibilio, nu mă băga în vreun bucluc. Aștia îmi închid localul.

— Fii liniștit, zic, o să vezi că pînă la urmă o să-ți mulțumească. Și mîine îți aduc înapoi perdeaua.

Nu e prea convins, totuși se duce. Ies cu el în coridor. El ajunge la ușa care dă în salon, iar eu intru în nișa cu telefonul, ridic receptorul și formez numărul poliției. Las apoi receptorul să bălăngăne și ies afară.

Mă strecor prin ușa toaletei înăuntru și aștept. Dar nu trebuie să aștept prea mult. După mai puțin de o jumătate de minut văd ușa de la salon deschizîndu-se și pe Caucciù care se apropie și intră în nișa cu telefonul.

De unde mă aflu aud microfonul cîrîind, apoi pe Caucciù bodogănind.

— Ei, drăcia dracului ! zice. Nu merg toate chiar cît ai bate din palme. Vin, vin ! . . . Alo ! Acu-s gata . . .

Cînd spune el gata, gata sînt și eu.

Ies de la toaletă, dintr-un pas ajung în dreptul nișei, apuc draperia înflorată, o smulg și în același timp i-o și înfășor lui Caucciù în jurul capului, avînd grijă să-i pun și o bucată în gură ca să tacă. El scapă receptorul, eu îl prind din zbor și i-l trîntesc în cap.

Cînd simt că i se înmoaie genunchii, înțeleg că e aranjat. Îl înfășor cît mai bine cu draperia, îl iau pe sus și-l scot afară. Sînt încă în prag cînd Greg ridică capacul portbagajului și nici n-am ieșit bine pe ușă c-am și vîrît coletul alături de roata de rezervă.

Dacă se trezește cumva înainte de vreme, îi spun lui Greg, găsește tu o metodă să-l adormi la loc.

Greg face semn că e în regulă, închid capacul, sar la volan, bag în viteză și o pornesc.

În goana mare de data asta, fiindcă cineva și-ar putea da seama de dispariția lui Caucciù și nu vreau să fiu văzut prin împrejurimi.

Nu-mi ia mult timp să ajung în strada Siegel. Las mașina unde fusese la început, apoi mă duc să deschid portbagajul.

Caucciù doarme același somn greu; Greg sare jos.

— Du-te să arunci o privire, îi zic.

Greg traversează și în același timp îl văd cum se transformă.

Încet-încet, intră pe poartă, se duce pînă în fund și dispare în grădină.

Aștept, dar nu prea mult. După cîteva minute Greg reapare și intră în depozit.

Îmi dau seama că vrea să se asigure că drumul e liber, ca să n-avem surprize.

E dat naibii asociatul ăsta al meu !

Cînd iese din depozit are din nou înfățișarea lui normală ; face cîteva salturi să înțeleg că pot fi liniștit.

Îl iau pe Caucciù așa înfășurat în draperia înflorată și-l duc în cîrcă pînă în depozitul cu mobile.

Îl așez jos lîngă laviță și mă odihnesc puțin.

— Am făcut-o și p-asta, zic, ștergîndu-mi sudoarea care-mi picură de pe frunte.

Greg se tot agită și are dreptate. E mai bine să nu pierdem vremea. Caucciù s-ar putea trezi dintr-un moment într-altul și să dea mai întîi cu ochii de mine.

Și n-ar fi chiar o plăcere pentru el.

Ridic capacul laviței și în penumbră văd că toate sînt așa cum le-am lăsat. Cap-de-Miel e tot acolo, nimeni nu s-a atins de el.

Îl ridic pe Caucciù și-l pun să doarmă unde dormeam eu acum o oră. Întins peste Cap-de-Miel, ca să fim mai preciși. Am grijă să-l așez cît mai comod, apoi las capacul.

— Haide, Greg, zic. E bine să ne topim și cîtva timp să nu ne mai arătăm prin împrejurimi. Și iarăși e bine să nu deranjăm. De îndată ce se va trezi Caucciù, o să aibă a groază de lucruri de făcut și n-o să aibă chef de niște încurcă-lume care să-i stea în cale.

Greg aprobă și-o pornește.

Eu îl urmez.

Sărim în mașină, bag în viteză și o întind.

CAPITOLUL IX

La ce pot servi cîteodată ciorapii. La urma-urmei, timpul e cel care rezolvă o grămadă de lucruri, așa că orice grabă e de prisos.

Strașnic, oameni buni ! S-a făcut.

Veți spune desigur c-aș fi putut eventual rezolva problema și altfel. Dar la naiba, nu e cazul să umblăm cu meticulozități și pedanterii. Nu puteți trece cu ve-

derea satisfacțiile personale, e nevoie și de așa ceva, iar eu sînt tipul care pune satisfacțiile pe primul plan.

Aș vrea să văd dacă atunci cînd s-o trezi Caucciù și l-o chema pe șef, Tram o să-i răspundă să se ducă dracului cu glumele lui idioate.

Sînt atît de entuziasmat de ideea mea, încît uit să mai iau precauțiunile de rigoare.

Plec să fac un tur, doar așa, să mai treacă ceva timp și să las fructul să se coacă.

O iau pe strada care șerpuiește de-a lungul rîului, ies din oraș și apăs pe accelerator pînă în fund. Aerul care intră prin fereastră face foarte bine celulelor mele cenușii, care se pun pe treabă cu mare iuțeală.

În timp ce conduc, adun și combin părțile componente ale problemei și deodată povestea pare să curgă lin ca untdelemnul.

Ia te uită unde te poate duce arta spațială !

Dacă n-ar fi existat tabloul cu găuri, nu s-ar fi iscat niciodată scandalul ăsta.

Te pomenești că mă convertesc la arta modernă. Trebuie neapărat să încep să frecventez expozițiile, oameni buni. Tot mai ai ceva de învățat chiar și în meseria mea, și fiți siguri că de acum încolo mă declar un fervent susținător al artei cu găuri și un feroce combatant al picturii realist-tradiționaliste. Afară de cazul că e vorba de natură moartă cu ciorapi albaștri și dungi roșii.

Natură moartă cu ciorapi albaștri, băieți !

Cînd se întîmplă să fiu mulțumit de ceva, încep să spun tot felul de prostii și mă distrez în felul acesta singur, cred că nu aveți nimic împotrivă.

Ajung pînă la autostrada care duce spre Palo Lungo.

Grozav mi-ar plăcea să dau o fugă să văd ce mai face Peruzeaua, însă e mai bine pentru moment să renunț la idee, deși aș avea un chef nebun.

Amîn pentru mai tîrziu.

Mă uit la ceas. S-a făcut trei și jumătate și cred că la ora asta fructul s-a copt. Și Greg e de aceeași părere Îl văd căscînd, așa că fac cale-întoarsă și intru în oraș liniștit.

Îndrept prova către „Pipistrello", căci simt nevoia să-mi fac aprovizionarea. Cînd motorul meu merge tare, consumă nebunește și nu-mi pot lăsa rezervorul gol.

Ajung în față la „Pipistrello", cobor și intru. Greg se ține după mine și Fernanda îl întîmpină cu o bucurie nebună.

Mă duc să mă sprijin cu coatele de tejgheaua lui Ercole, care-mi toarnă la iuțeală un B.B.

Văd că nu mă salută și mă privește cam ciudat.

Cu un ochi se uită la mine, și cu celălalt în spatele meu.

Am înțeles, dar ce pot să fac ?

Las să-mi alunece carburantul pînă în stomac și în timp ce pun paharul pe tejghea, cu coada ochiului drept și cu cea a ochiului stîng văd doi tipi care mi se așează pe cîte-un taburet, de o parte și de alta.

Nu sînt în uniformă, dar înțeleg imediat că e vorba de doi sticleți. Îi simt după miros că vin de la poliție.

— Ei bine, zic, ce pot să vă ofer ?

Vorbește cel din dreapta, care are mustăți.

— Mulțumim, e rîndul nostru.

Scoate o pereche de cătușe și încearcă să strecoare mîna pe sub brațul meu, dar Greg țîșnește de

sub tejghea, face un salt, cu laba apucă lanțul de la cătușe și i le smulge.

Cătușele cad pe jos, iar sticleții fac un salt înapoi.

— Nu vă speriați, zic. Asociatului meu nu-i prea plac brățările, dar liniștiți-vă. Sînt gata să vin cu voi. Nu mi-ați spus nimic, dar am impresia că aveați intenția să mă întovărășiți pînă la poliție.

— Chiar așa, zice cel din stînga, care are o cicatrice serioasă lîngă nas.

Greg s-a așezat la cincisprezece centimetri de glezna sticletelui cu mustăți, și-și ține botul îndreptat spre manșeta pantalonului. Și-a încrețit nasul și mîrîitul pe care-l scoate e mai mult un fel de răget surd.

La o depărtare de vreo doi metri o văd pe Fernanda cum îl privește și pare de-a dreptul căzută în extaz. Am impresia că Greg vrea să-și dea aere față de iubita lui.

Nu-mi pare chiar momentul potrivit să aibă o astfel de comportare, dar ce să-i faci, are și el slăbiciunile lui.

Cel cu cicatricea se duce pînă la casă, unde se află telefonul. E inutil să trag cu urechea. Știu că telefonează la poliție.

Îi spun lui Ercole să-mi mai toarne un B.B. și văd că nu se lasă rugat a doua oară.

— Fă să tacă corcitura asta blestemată, zice sticletele cel mustăcios.

— Bagă de seamă că asociatului meu nu-i prea place ca un sticlete oarecare să-i spună corcitură, zic, mai ales în fața iubitei.

Greg îl și apucă de manșeta pantalonilor și dintr-o smucitură îi destrăma cusătura pînă la coapsă.

— Fir-ar afurisit să fie ! urlă sticletele.

— Ți-ai făcut-o singur, zic. Trebuia să te exprimi cu „domnule“ cîine. Ține minte asta pe viitor.

Cel cu cicatricea și-a terminat convorbirea. Se apropie de noi.

— Nu l-am găsit pe locotenent, zice. E plecat de-o jumătate de oră cu toată brigada.

— Să-l băgăm la zdup și pe urmă om mai vedea noi, zice celălalt.

— Așteaptă, zice primul. Am lăsat numărul de telefon. Îl anunță pe locotenent și-o să-mi comunice ce-i de făcut.

Mustăciosul își repară ruptura pantalonilor cu o duzină de ace, pe care le scoate de la rever.

— De ce nu beți între timp ceva ? zic. Eu plătesc.

Sună telefonul și Ercole se duce să răspundă, după care face semn și întinde receptorul celui cu cicatricea.

— Alo, zice sticletele.

Aud un zbîrnîit în telefon și pe sticlete care se grăbește să răspundă : „Da, dom' locotenent... nu, dom' locotenent... bine dom' locotenent“.

Lasă receptorul și se întoarce.

— Era locotenentul, zice. Ordonă să facem un colet cu 'mnealui și să-l ducem imediat în strada Siegel.

Se uită amîndoi la mine cu oarecare nedumerire.

— Nu vă preocupați de colet, zic. Venim și fără ambalaj.

— Vrei să ne faci vreo figură, zice mustăciosul.

— Ai cumva impresia că sînt eu omul ăla ? zic. Îmi sînteți simpatici și nu vreau să vă creez neplăceri. Îmi plac oamenii care-și fac datoria și pun suflet în treaba asta.

Plătesc cele două whisky-uri consumate și mă îndrept spre ușă.

— Să mergem, Greg, zic. Și voi aveți grijă să nu-l călcați pe coadă.

Greg vine după mine și ceva mai la distanță — cei doi sticleți. Cum ajungem afară, ăl cu cicatricea trece în față și preia conducerea. Cotim colțul și urcăm într-o mașină a poliției, care ne aștepta.

Mai bine. Așa economisesc benzina.

În strada Siegel văd un șir de mașini de-ale poliției. Sînt acolo cu toții în păr.

Mașina specială, cea a fotografilor, cea a locotenentului Tram și alte cîtiva mașini ale celorlalți sticleți din brigadă.

În timp ce tragem la bordura trotuarului, furgoneta morgii iese pe poartă și bagă în viteza a doua.

— Ei ! țip, chemați-o înapoi !

— Ce ? întreabă un sticlete.

— Furgoneta de la morgă, zic. Chemați-o înapoi.

— In mai isprăvește o dată ! zice celălalt sticlete, timp în care furgoneta ajunge la capătul străzii și dispare.

Iese și mașina medicului legist, bagă în viteza a treia și o pornește și ea în zbor.

— Îmi pare rău, zic, am ajuns puțin cam tîrziu, dar n-are importanță.

Coborîm toți patru — n-ați uitat cred, că era și Greg cu noi — intrăm pe poarta mare și străbatem curtea, trecînd prin fața ușii depozitului de mobile. Ușa e dată de perete și înăuntru văd strînsă lume, reflectoare și lămpi de magneziu.

— Se turnează vreun film ? întreb.

Nu-mi răspunde nimeni.

Mustăciosul bagă capul înăuntru.

— Ei, zice, unde e cartierul general ?

— Ah, l-ați prins ? zice un sticlete. Vă însoțesc.

Se îndreaptă spre grădină și formăm un cortegiu în spatele lui.

— Scuză-mă, spun mustăciosului, ai ceva contra dacă-mi trimit asociatul să-mi facă un comision ?

— Asociatul tău ? se miră.

— Da, zic, ciinele meu.

— Pe dracu zice, cu cît îl trimiți de aici mai repede cu atît mai bine.

Îi fac semn lui Gregorio.

— Du-te, Greg, zic. E timpul să te duci să iei chestia aia.

Greg ciulește urechile, pornește în goană și dispare în desișul parcului.

Intrăm în coridor și traversăm holul. Ușa de la birou e deschisă și-i văd pe toți înăuntru. Tram așezat la birou. Caucciù în picioare lîngă șeful lui. Caramelaua așezată într-un fotoliu, Spărgătorul-de-Nuci în picioare lîngă ea, și cîțiva sticleți împrăștiați ici, colo, fără vreun criteriu logic.

Primul care mă vede e Caucciù.

Dintr-o săritură aterizează drept pe picioarele mele.

— Am pus, în sfîrșit, mîna pe tine, țipă, și mă apucă de gît, trăgînd în sus de parcă ar vrea să mă facă girafă.

Totul se petrece într-o secundă.

Iau de pe birou mașina de capsat, îi dau capul într-o parte și din cîteva țăcănituri metalice îi prind urechea de epoletul hainei.

Mîinile încleștate în jurul gîtului meu slăbesc strînsoarea și Caucciù e silit să rămînă așa, cu capul aplecat într-o parte.

— E mai bine să nu te tot agiți într-una, îi zic, și cum tot va trebui să-l rechemăm pe doctorul Tell, o să-ți desprindă el urechea de epoletul hainei. Sau de cap, cum preferi.

Tram trîntește cu pumnul în masă.

— Ai să mi-o plătești, zice, ai să mi-o plătești, și încă cum ? De ce nu i-ați pus cătușele ?

Cei doi sticleți se uită unul la altul cam încurcați.

— Mi le-au pus, zic, dar știi cum sînt eu. Ei n-au nici o vină.

— Fiți atenți să nu fugă, zice Tram. Vă fac răspunzători.

Sticleții se duc să închidă ușa.

— În orice caz, nu eu sînt cel care va încerca să fugă.

Îmi ațintesc privirea spre Spărgătorul-de-Nuci, care începe să zîmbească din colțul drept al gurii.

Nu-mi place ca cineva să mă privească și să-mi zîmbească așa în felul ăsta.

Așa că las să-mi scape o directă, dar Carameaua se ridică brusc, vrînd să se interpună între noi. Directa îi lovește nasul în plin cu atîta putere, încît îi iese vîrful prin ceafă de cealaltă parte.

— Îmi pare rău, zic. De-acum încolo o să fie cam greu să-ți sufli nasul, dar nu e vina mea. Trebuia să stai la locul dumitale.

Spărgătorul-de-Nuci se căznește să-i aducă nasul la loc. Era și timpul să se ocupe puțin și de nevasta lui.

Tram strînge pumnii pe birou.

— La toate belelele pe care le-ai făcut, începînd de azi-dimineață, zice, vii să adaugi încă o vitejie :

răpești un funcționar al poliției și-l ascunzi într-o lavită, după ce, în prealabil încerci să-l asasinezi.

— Nimeni n-a omorît vreodată pe cineva cu receptorul telefonului, zic.

— Nu știu dacă-ți dai seama cît o să te coste fantezia asta, zice Tram.

— Îmi pare rău, zic, dar n-am găsit alt mijloc ca să aduc brigada criminală pînă aici. Sau cel puțin n-am găsit unul mai bun, sau mai eficace. Dacă-ți telefonam, iar te-ai fi înfuriat, și de data asta ți-aș fi dat și eu dreptate.

Se întinde, se sprijină de spătar, apoi suspină și se întoarce către Spărgătorul-de-Nuci.

— Domnule Foce, începe el, individul pe care-l vezi mi-a telefonat azi-dimineață de la acest telefon, după spusele lui, vrînd să-mi comunice cum că se află în locul unde s-ar fi comis o crimă. Mi-a cerut să vin în grabă la fața locului cu toată brigada. E așa sau nu ? zice uitîndu-se la mine.

— Chiar așa, zic.

— După opt minute am fost aici cu toată brigada. V-am găsit doar pe dumneavoastră și, în schimb, nici urmă de dumnealui. L-ai văzut cumva pe-aici ?

Spărgătorul-de-Nuci face din cap că nu.

— Azi-dimineață nu, zice el. Ieri l-am văzut pentru prima dată printre ceilalți invitați, și de-atunci e prima dată că-l mai văd.

Caramcaua se uită țintă la soțul ei și parcă holbează ochii mai mult decît ar trebui. Se ridică din fotoliu, eliberîndu-se din mîinile lui.

— Lasă-mă, îi zice.

— Vreți să spuneți ceva, doamnă Foce ? întreabă Tram.

— Nu, zice Carameaua, sînt de acord cu tot ce spune soțul meu.

Dar după glas nu pare să fie chiar așa.

— Nu m-ai văzut aici azi-dimineață ? o întreb.

Spărgătorul-de-Nuci intervine.

— Las-o-n pace, zice. E zăpăcită de pumnul de-adineaori. Nu e în stare să răspundă.

— Întrebările le pun eu, zice Tram. Scoate din buzunar un pistol calibru treizeci și opt și-l ridică de țeavă în sus.

— Îl recunoști, zice ?

Îl privesc.

— Bineînțeles că-l recunosc, zic. E al meu.

— Mă bucur să aud asta, zice Tram.

— Dar ce plăcere îmi face mie, îl întrerupe Caucciù. Grozavă plăcere ! Înseamnă că o să iei un loc pe scaunul electric cît se poate de curînd.

— Se presupune că din acest pistol a pornit glontele care l-a omorît pe valetul domnului Foce. Domnul Caloferne. Cel despre care spuneai azi-dimineață că și-ar fi făcut bagajele și ar fi plecat spre o destinație necunoscută. Bineînțeles, n-am primit confirmarea că glontele ar fi chiar acela, dar sînt sigur că nu mă înșel.

Carameaua mă privește cu dezgust.

— Unde l-ați găsit ? întreb.

— Îl ținea în mînă domnul Foce, prezent aici, zice Tram. (Se întoarce spre Spărgătorul-de-Nuci.) Vreți să istorisiți acestui tip băgăreț povestea dumneavoastră, domnule Foce ? Mai ales că aș vrea s-o mai aud și eu o dată.

— Iată, zice Spărgătorul-de-Nuci. Cu puțin înainte, m-am dus în depozitul în care țin marfa. Voiam

să văd dacă n-am cumva o oglindă cu ramă aurită stil rococo, pentru un client al meu din Porto Agosto ; străbătînd așadar depozitul pînă la fund, unde știam că se află tot felul de rame, observ, într-un colț, pe jos, ceva ciudat. Cînd mă uit mai bine, văd revolverul acesta. Îl ridic și mă întreb de unde poate fi. În timp ce caut să găsesc o explicație, privesc mai atent în jur. Am impresia că ceva nu e în ordine, și într-adevăr, bag de seamă că un spătar de fier forjat a fost mutat din loc și că cineva a deplasat puțin lavița. Mă duc drept la laviță și o deschid. Închipuiți-vă, domnule locotenent, surprinza mea cînd l-am văzut sărind din ea pe domnul sergent, prezent aici.

— Îmi închipui, zic eu, îmi închipui, și încă cum. Numai la așa ceva nu te așteptai.

Tram se uită la Caucciù.

— Vrei să confirmi cele spuse de domnul Foce ? întreabă.

Caucciù nu poate face semn afirmativ cu capul. E tot cu urechea cusută de epoletul hainei, așa încît ține capul într-o parte.

— Mare porcărie ! zice. Mă trezesc deodată într-o beznă neagră. Îmi dau seama că mă aflu într-o ladă alături de un mort și simt cum mă apucă o frică nebună. Cînd dau să ridic capacul, văd că se ridică singur și apare dumnealui de colo cu revolverul în mînă. Îi sar în spate, dar simt că e gata să-mi leșine în brațe. de spaimă. Între timp, pistolul îi cade din mînă, și îl culeg de pe jos. Cînd văd că domnul Foce și-a mai revenit și se poate ține pe picioare, îl pun să-mi povestească ce s-a petrecut. Îmi spune atunci că și-l închipuise pe valetul Caloferne plecat, cînd în reali-

tate cineva îl omorîse aproape sigur cu pistolul pe care-l găsise jos pe podea.

Carameaua continuă să mă privească cu silă și se îndepărtează cît mai mult de mine.

Inspir adînc și-mi umplu pieptul cu aer.

— Pot să vă istorisesc povestea așa cum o știu eu ? întreb.

— Dă-i drumul, zice Tram, doar d-asta sîntem aici.

— Atunci, zic, e mai bine să mă așez.

— Grăbește-te, zice Tram, mai ales că tot minciuni trebuie să fie, așa încît n-am de gînd să stau pînă diseară să-ți ascult balivernele.

Aprind calm o țigară.

— Te avertizez, zic, ba mai mult, dacă-mi dai voie, te sfătuiesc să telefonezi să vină medicul legist și furgoneta de la morgă.

— Nu spune tîmpenii, zice Tram. S-a făcut tot. Cadavrul a fost trimis de aici cu doctorul Tell și restul.

Scot fumul îndelung și calm.

— Știu, zic, dar eu mă refer la alt cadavru.

Arunc o privire spre Spărgătorul-de-Nuci și văd că se face alb ca varul.

Tram își pironește ochii pe fața mea și toți ceilalți se uită în tăcere la mine.

— Așadar, zic, miercuri vine la mine o băbuță și-mi cere să fac cercetări privind moartea cîinelui ei.

Tram izbucnește și izbește cu amîndoi pumnii în birou.

— Ajunge, urlă, nu mai vreau să aud vorbindu-se de blestematul ăla de cîine.

La urletul lui Tram, agenții sar la mine, unul cade, altul se rostogolește, se iscă o hărmălaie de nedescris, și cînd izbutesc să mă eliberez din grămadă, văd că ușa e deschisă și că Spărgătorul-de-Nuci a șters-o.

— Bravo, zic. Profitînd de zăpăceală, boul a deschis grajdul și a întins-o.

Carameaua se prăbușește într-un fotoliu și începe să plîngă :

— De ce . . . de ce ? hohotește.

Caucciù se apropie de ea. Așa cum e cu capul plecat, pare în culmea emoției. Scoate o batistă făcută parcă din carton și i-o pune în mînă.

— Ce anume, de ce ? întreabă ei. Dați-i drumul, explicați-vă.

— De ce a spus atîtea minciuni ? zice Carameaua. Domnul a fost aici azi-dimineață. Eram atît de nervoasă că mi-a făcut și un ceai de mușețel.

— Exact, spun, e adevărat, i-am făcut și ceai de mușețel. Acum îmi amintesc.

Tram a rămas cu gura căscată și ochii pironiți în gol.

Văd că nu reușește să-și adune mințile, iar faptul că Spărgătorul-de-Nuci a șters-o fără o motivare logică, după el, pare că l-a cam zdruncinat.

Dar nu-i trebuie mult ca să intre iar în făgașul lui.

Sare în picioare și lovește, ca de obicei, cu pumnul în masă.

— Repede, urlă Tram. Prindeți-l. Mort sau viu aduceți-l aici ! Repede !

Toți sticleții dau năvală spre ușă, în afară de Caucciù care pare, din ce în ce mai emoționat, cum stă așa, cu capul lipit de un epolet.

— De m-ai fi lăsat să vorbesc măcar o dată cum trebuie ! zic.

— Nu vreau să mai aud povestea aia cu cîinele, zice Tram.

Deschid brațele resemnat.

— Bine, zic, fie cum vrei. O să încep din altă parte. Secretara familiei Foce, o fată fermecătoare, care se numește Prosa și locuiește în casa unde se află depozitul...

Tram lovește din nou cu pumnul în masă.

— Unde mai e și secretara asta ? Eu n-am văzut-o, zice.

— S-a dus să locuiască la o mătușă a ei la Palo Lungo, și dacă mă mai întrerupi o dată, mă scol și plec.

Închide ochii și oftează.

— Dă-i drumul, zice, nu mai spun nimic.

— Eu îi spun Peruzeaua, dar ar trebui s-o vezi. E imposibil să-i reziste cineva. Scoate din minți pe oricine o vede. Pun rămășag o coapsă și un genunchi că ai înnebuni subit și tu.

Tram face semn s-o las baltă.

— Domnul Foce, zic, domnul care am văzut c-a luat-o din loc acum cîteva minute, n-a rezistat nici el farmecului ochilor de peruzea, și faptul ăsta a umplut-o de gelozie pe soția aici prezentă, care nici ea, la rîndul ei, nu e de loc de disprețuit. Nu demult am avut ocazia să spun doamnei că n-ar distona cu nimic în Muzeul Minunilor. Dar știi cum sînt bărbații ! Niciodată nu se mulțumesc cu ce au.

— Mai las-o naibii, nu-mi explica mie acum cum sînt făcuți bărbații, zice Tram. O să-mi explici altă dată.

— Bine, zic. Continui. Așadar, Ghiro se îndrăgostește nebunește de Peruzea, și biata de ea nu știe cum să scape de insistențele lui. Dar nu numai domnul Foce e îndrăgostit de ea. Și valetului, pe nume Caloferne, dar căruia eu îi spun Cap-de-Miel, dacă n-ai nimic împotrivă, i se aprind călcîiele rău de tot, și o plictisește la rîndul lui pe biata fată cu insistențele sale. Astfel că Peruzeaua, crezînd că poate scăpa în felul ăsta de toți ceilalți, se îndrăgostește de un tip oarecare, pe nume Dai. Individul e complet străin de grup, vine din provincie, și cum Peruzeaua vrea să țină totul secret pînă la nuntă, de acord cu tatăl ei, îl primește în ascuns pe acest logodnic de două ori pe săptămînă, la ora unu noaptea, pentru faptul că Dai nu locuiește în oraș, iar trenul lui sosește cam pe la miezul nopții. Mă urmăriți ?

Tram face semn că da. Carameaua mă privește cu ochii căscați.

— Prosa ? întreabă ea ; n-am știut niciodată că are un logodnic !

— Dumneata nu știai, zic, dar soțul dumitale l-a descoperit. Lunea și joia, către ora unu noaptea, Peruzeaua cobora în vîrful picioarelor, se ducea să deschidă zăvorul portiței și se întorcea sus să-și aștepte logodnicul împreună cu tatăl ei. Fiți atenți. Joia trecută, deci cealaltă joi, nu ieri seară, Peruzeaua deschide portița către ora unu, ca de obicei, și se urcă sus, dar cineva, ascuns în dosul ușii care duce la depozit, o vede. Cineva care așteaptă ca Dai să intre. Are un pistol calibru douăzeci și doi pe

care-l ține strîns în mînă. Dai intră, acel cineva îi pune pistolul în coastă și-i ordonă să nu sufle o vorbă. Îl împinge în depozit, apoi mai departe pînă în camera capitonată cu vată de sticlă și o dată ajuns acolo, trage. Dai cade, dar tipul trage încă o dată mai jos ; acum poate, în sfîrșit, să aprindă lumina și să tragă un al treilea glonț, definitiv. Așa cred că s-a întîmplat, amănuntele le-am reconstituit cum am putut. S-ar putea să se fi întîmplat și altfel, dar rezultatul e același. Individul ridică repede cadavrul de jos și se duce să-l ascundă în laviția pe care o cunoaștem, căci am locuit în ea, rînd pe rînd. Așază totul în ordine, zic, dar rămîne o pată pe podea. Altceva nu pare să mai fie. În noaptea respectivă tipul se culcă liniștit, căci în mod normal nimeni nu se duce să-și bage nasul în mobilele din depozit, așa încît cadavrul poate rămîne provizoriu acolo, deși mai curînd sau mai tîrziu trebuie găsit un loc unde să-l așeze definitiv. Asasinul se gîndește și se tot gîndește. E absolut necesar să găsească o modalitate să-l facă să dispară. Și să dispară în mod sigur. Trece o zi, trec două, trei, și chestiunea devine din ce în ce mai presantă. În sfîrșit, îi vine ideea. Într-un apartament izolat, în fundul grădinii principale, locuiește o bătrînă mătușă a domnului Ghiro, pe nume donna Ines, care are un cîine bătrîn și bolnav. Scuză-mă, dragul meu Tram, dar a venit momentul cînd mă văd constrîns să scot din nou cîinele la iveală.

— Bine, bine, zice Tram, dă-i drumul.

— Veterinarul tocmai spusese că ar fi bine să-l omoare, ca să nu se mai chinuiască atît. E bătrîn și bolnav, cu toate astea nimeni nu vrea s-o facă.

Donna Ines se revoltă teribil la ideea de a-l ucide, dar asasinul profită imediat de ocazie. Prepară o chifteluță otrăvită și o aruncă pe furiș cîinelui. Numai Peruzeaua știe, fiindcă l-a văzut preparînd chifteaua, dar nu va spune nimic, ca să n-o îndurereze pe bătrînă. Odată cîinele mort, se oferă chiar el să-l îngroape în pădure, și într-adevăr sapă o groapă mare și adîncă ; „să fie foarte încăpătoare", îl sfătuiește donna Ines ; ar dori ca Sebastiano să stea cît mai comod în ea.

Carameaua începe să plîngă.

Ușa se deschide și sticleții apar, trăgînd după ei pe Spărgătorul-de-Nuci. E palid și tremură vargă. E fără cravată și cu cămașa sfîșiată.

— L-am prins tocmai la rîu, zice sticletele cel mustăcios. Ne-a făcut să scoatem limba de-un cot fugărindu-l.

— Puneți-i cătușele ! ordonă Tram.

Cel cu cicatricea îi pune cătușele. Carameaua izbucnește din nou într-o criză de plîns.

— Ar trebui, îi zic lui Tram, să trimiți s-o cheme pe bătrînă. Locuiește în fundul clădirii, acolo unde e terasa.

Tram face un semn și mustăciosul dispare.

Mă ridic și mă îndrept spre barul cu băuturi. Iau sticla de whisky și-mi torn un pahar.

— Trebuie să beau, zic. Cînd vorbesc atîta, mi se usucă gîtul și stomacul. Vrei un B.B. ?

Tram face discret semn că nu și beau singur.

Aș fi vrut să-i ofer și lui Caucciù, dar nu vreau să fiu crud cu el. N-ar putea să bea cu capul aranjat în felul ăsta.

Încerc să pierd timp pînă la venirea băbuței ; mă duc să ofer o țigară Spărgătorului-de-Nuci, dar îmi aruncă o asemenea privire, că mă văd nevoit să fac un salt înapoi ca să nu-mi ardă pielea.

Aprind o țigară pentru mine și mă așez.

— Așadar, întreabă Tram.

— Așadar, zic, e mai bine ca numele asasinului să ți-l confirme bătrînica. Acum știe toată lumea cine e asasinul, dar voi, polițiștii, nu sînteți mulțumiți niciodată.

Ușa se deschide și băbuța pătrunde în încăpere, aeriană ca întotdeauna. Abia intrată, se oprește, se uită la mine, apoi la Spărgătorul-de-Nuci, și observă imediat că are cătușele la mîini.

— El a fost ? întreabă arătîndu-l cu degetul. Oh ! l-ați arestat ?

— Un moment, zice Tram. Vreau să știu de la dumneata cine l-a îngropat pe Sebastiano.

— El l-a îngropat pe Sebastiano, zice bătrînica arătîndu-l cu degetul. Chiar Ghiro ! El a săpat groapa, o groapă frumoasă, mare, și tot el l-a îngropat.

— Cînd l-a îngropat ? întreb. Dumneata erai de față ?

— O, nu, zice bătrînica. N-am fost acolo. L-a îngropat miercuri noapte și a doua zi dimineață m-a dus să văd dacă-mi place cum a făcut mormîntul.

— Cred că nu mai există nici o îndoială, zic.

— El l-a otrăvit ? întreabă bunicuța.

Toți facem un semn afirmativ din cap.

— Oh, zice bătrînica, nu mă așteptam la asta din partea ta. Ai fost rău și crud. Biata Ria ! Te compătimesc.

Se întoarce apoi către locotenentul Tram.

— Sînt mulțumită de strădania depusă de poliție. Mulțumesc, zice. Și acum, că l-ați prins, ce-o să-i faceți ? Îl condamnați la scaunul electric ? E o crimă îngrozitoare să omori un cîine atît de bun și de cuminte.

Tram oftează.

— Ei, bunicuțo, zice, îmi pare rău, dar așa o să fie.

Bătrînica se gîndește puțin apoi se apleacă să spună ceva pe șoptite. Mă apropii să pot auzi mai bine.

— Ascultați zice, mă gîndisem să prepar eu o porție specială să i-o servesc vinovatului. Dacă sînteți de acord, puteți economisi curentul electric.

— Bine, bunicuță, zice locotenentul Tram, o să ne mai gîndim și la nevoie o să mai discutăm. Pînă atunci poți să te duci liniștită acasă.

— Mulțumesc, zice bătrînica. Anunțați-mă cînd va fi momentul.

Pleacă plutind, urmată de sticletele cel mustăcios ; cînd trece prin fața Spărgătorului-de-Nuci, clatină din cap și-i face un semn de mustrare cu degetul.

— Care va să zică așa, reîncep eu. Cînd aud ușa închizîndu-se în urma ei. Deci marți acest domn omoară cîinele, miercuri noapte pune cadavrul lui Sebastiano într-un sac și-l ascunde, apoi ia din lavițã cadavrul lui Dai și-l îngroapă în locul lui Sebastiano. Asociatul meu asistă din umbră la toate aceste operațiuni. Aduceți-vă aminte că bătrînica a venit la mine miercuri după-amiază și că l-a luat pe Gregorio cu ea. Greg nu și-a pierdut timpul. În timp ce Dai era transportat prin pădure și-a pierdut un

pantof și un ciorap. Greg a culeș numai ciorapul și a doua zi dimineață a cerut bătrînichii un plic și mi l-a expediat prin poștă. Iată-l.

Scot ciorapul din buzunar și-l arunc pe birou sub nasul lui Tram.

Tram îl ridică și-l privește.

Îl aud pe Spărgătorul-de-Nuci că mîrîie ceva, strîmbă din nas, privește ciorapul cu ochii holbați și pare că ar vrea să spună ceva.

. Încep să rîd.

— Înțeleg, zic, și mă întorc adresîndu-mă Spărgătorului-de-Nuci ; în noaptea aceea ți s-a întîmplat ceva care te-a lăsat paf ; în timp ce acopereai cu pămînt cadavrul lui Dai, ți-ai dat seama că-și pierduse un pantof în timp ce-l transportaseși prin pădurice, și te-ai întors să-l cauți. Ai găsit pantoful, dar nu și ciorapul. De altfel, nici nu ți-a dat prin gînd să cauți vreun ciorap, fiind convins că Dai nu purta ciorapi, din moment ce nici în celălalt picior nu avea ciorap, ci era încălțat doar cu pantoful ; ori nu e posibil să poți pierde un ciorap fără să scoți mai întîi pantoful.

Tram începe să gîfîie.

— Explică-te, zice, Dai ăsta purta un singur ciorap ?

Fac semn cu capul că nu.

— Nu, nu, zic, purta doi, spun. Celălalt se află sub salteaua din camera lui Cap-de-Miel, a lui Caloferne vreau să zic. Iată cheia camerei.

Scot cheia din buzunar și i-o arunc lui Tram care o prinde din zbor. Tram face un semn agentului cu cicatricea și-i aruncă cheia. O prinde și el din zbor, apoi iese în trap rapid.

— Te-ai fi întrebat, desigur, mă adresez lui Tram, cum de poartă individul acesta pantofi fără ciorapi, dar ai fi atribuit pesemne totul unei extravaganțe a tipului și n-ai fi dat importanța pe care o merită.

— Încetează cu presupunerile, zice Tram ; vreau să știu cum de celălalt ciorap se află sub salteaua lui Caloferne.

— Ajung imediat și acolo, dar mai întîi vreau să mi se permită să-i spun lui Caloferne, Cap-de-Miel. Caloferne e un nume care mă obosește să-l pronunț.

— Spune-i cum vrei, țipă Tram, dar grăbește-te, o dată, pentru Dumnezeu !

— Mulțumesc, zic. Eu cred că și Cap-de-Miel s-a agitat ceva în noaptea aceea de joi. Nu știu dacă-l descoperise și el pe logodnicul tăinuit și nu știu dacă a asistat cumva, ascuns pe undeva, la asasinarea bietului om. Fapt e că și Cap-de-Miel bănuia ceva, dar și mai sigur e faptul că a găsit cadavrul în laviță și s-a gîndit să-și ia o mică amintire pe care s-o folosească mai tîrziu împotriva stăpînului său. Așa încît n-a găsit ceva mai bun de făcut decît să scoată un pantof al mortului, să-i ia un ciorap și să-i pună din nou pantoful în picior, avînd grijă să-i lege șireturile la loc.

Văd că în ochii lui Caucciù se aprinde o flacără, deși continuă să-și țină capul plecat pe umăr.

— Șantaj ? întreabă el.

Mă ridic și dau fuga să-i strîng mîna pînă-i aud oasele trosnind.

— Ce inteligență formidabilă ! pe legea mea, zic. Te numesc imediat comandant-șef al brigăzii criminale.

— Încetează ! zbiară Tram.

Mă întorc la locul meu și Tram se potolește.

— Îl șantaja pe domnul Ghiro ? întreabă.

— Ce tîmpenie, zice Spărgătorul-de-Nuci.

— Încă nu, zic. Aștepta pesemne să i se prezinte ocazia. Era încă prea devreme.

Ușa se deschide. Intră agentul cu cicatricea și pune pe birou celălalt ciorap de lînă albastră cu dungi roșii.

Tram îl compară cu al meu.

— Acum perechea e completă, zic.

— Fir-ar afurisit să fie ! scrîșnește Spărgătorul-de-Nuci.

Carameaua își acoperă ochii cu batista împrumutată de Caucciù.

— Am putea merge să aruncăm o privire la mormînt, zic. Dar acum totul e limpede.

— Nu e limpede chiar tot, zice Tram. Cine l-a împușcat pe Caloferne ? El ? nici n-apucase măcar să-l șantajeze.

Oftez și mă așez din nou.

— Ei bine, zic, văd că trebuie să povestesc chiar totul. E de clarificat și plimbarea mea în garderob și telefonul meu de azi-dimineață. Dacă n-ar fi fost arta spațială, nimeni nu și-ar fi dat seama de nimic, iar bătrînica ar fi continuat să plîngă mai departe pe mormîntul lui Dai, nu pe al lui Sebastiano. Deci ieri, neavînd știri de la asociatul meu, ajung aici și pic tocmai în mijlocul unei discuții referitoare la un tablou cu găuri. Autorul descoperă o gaură în plus, o gaură pe care nu se gîndise niciodată s-o facă. Mă uit și văd că e o gaură făcută de un glonț calibru douăzeci și doi. În spatele tabloului nici urmă de gaură, ceea ce însemna că cineva a tras în tablou

pe cînd se afla în depozit. Treaba asta îmi dă de bănuit, așa încît în aceeași seară mă întorc aici. Ca să fiu și mai precis, e vorba de o joi, și știm că în seara de joi Peruzeaua îl așteaptă pe Dai să vină. Cum însă habar n-are că Dai nu poate sosi, fiind ocupat în groapa lui Sebastiano, la unu fără cinci deschide portița și se duce ca de obicei să aștepte sus. Găsesc ușa deschisă și intru. Mă duc să arunc o privire prin depozit, găsesc gaura de douăzeci și doi de milimetri și cînd să ies, Cap-de-Miel îmi dă cu ceva în cap. Eu adorm pe loc, iar el se grăbește să mă ascundă în garderob. Nu știe că a doua zi garderobul trebuie predat și n-are timp să caute altă ascunzătoare, de frică să nu-l surprindă Ghiro dintr-un moment într-altul.

— Caloferne era acolo să te aștepte pe tine, zice Tram rînjind.

— Nu pe mine mă aștepta, zic, voia doar să-și controleze stăpînul și i-am încurcat puțin socotelile. M-a băgat, așadar în dulap, dar n-a avut timp să o ia din loc. Ghiro apare într-adevăr. Acum că Dai e scos din cauză, se gîndește că n-ar fi rău să se strecoare el în locul lui, și s-o ia pe Peruzea așa, prin surprindere ; aude însă un zgomot în depozit și se duce să vadă ce se întîmplă. Deschide ușa și aprinde lumina. Depozitul e gol, dar vede pe jos revolverul care-mi scăpase mie. Îl ridică. Vede legănîndu-se ușa din fund care dă în camera capitonată cu vată, și nu-i trebuie mult să înțeleagă că cineva a trecut de curînd pe acolo. Cineva care a descoperit ceva ce nu trebuia să descopere. Acel cineva e prins în capcană. Ghiro înaintează cu revolverul meu în mînă. Deschide ușa și aprinde lumina. Trage. Cap-de-Miel o

pornește în viteză pe lumea cealaltă. Ghiro îl ridică și-l pune să doarmă în laviță. Cred că vînătaia de la ochi și-a făcut-o izbindu-se în bila de alamă de la spătarul patului de metal bătut. Frica și graba. Dă fuga în camera lui Cap-de-Miel, îi strînge lucrurile și i le vîră într-un geamantan, ca și cum valetul ar fi plecat în mare grabă, dar nu bănuiește că sub saltea e un ciorap de lînă albastru cu dungi roșii. Și chiar dacă ar fi știut, ciorapul ăla nu i-ar fi spus nimic.

Fir-ar să fie de sete !

Mă ridic, beau un whisky și mă așez din nou.

Carameaua plînge pe rupte și din cînd în cînd aruncă o privire plină de dezgust spre bărbatul ei.

— Azi-dimineață, zic, mă întorc aici, tocmai la timp s-o pot împiedica pe signora Ria s-o facă bucățele pe biata Peruzea. Îi aplic o baie de mușețel și o dau în primire soțului. Fac apoi o mică incursiune în camera lui Cap-de-Miel și mă întorc să telefonez. În timp ce-ți vorbeam, intră dumnealui, aude ce vorbesc și-și dă seama că am descoperit toată povestea. Se preface că-mi oferă un whisky și cînd colo trage în mine și mă zgîrie la tîmplă. Eu leșin, iar el mă așază să dorm în laviță lîngă Cap-de-Miel, după care se întoarce în grabă, pregătindu-se să te primească cu amabilitatea cuvenită.

Fața Spărgătorului-de-Nuci e de pe acum pămîntie, și se uită cu niște ochi la scaunul pe care stă, de parcă ar fi gata conectat la curentul electric.

Caucciù are mai departe capul prins de epolet și face eforturi serioase să țină umărul cît mai sus posibil.

Tram e tolănit pe fotoliul din spatele biroului și bate încet darabana pe masă.

— Bun, zic, alt mort în laviță, asta înseamnă că trebuie găsit încă un mijloc de a-l ascunde. În consecință, Greg. Altă groapă pentru alt cîine. Nimeni nu știe că e asociatul meu, afară de bătrînică. Așa încît Ghiro, după ce-i face de petrecanie lui Cap-de-Miel, prepară la iuțeală o chifteluță, o împănează cu arsenic și o pune sub nasul lui Greg. Dar el nu e tîmpit. Ia chifteaua cu hîrtie cu tot și o duce pentru analiză unui prieten doctor în chimie.

Tram se ridică. Face un semn sticletelui cu cicatricea.

— Cheamă-i pe ceilalți și luați-l de-aici.

Sticletele iese și se întoarce cu alți patru camarazi.

Se iscă iar o hărmălaie timp de cîteva momente. Spărgătorul-de-Nuci protestează, țipă și se văicărește, iar Carameaua plînge și se agită.

Opresc sticletele care-l tîrăște afară.

— Ascultă, zic, sus e o cameristă care se cheamă Malina. Poți aranja cu ea să puneți la fiert o oală cu mușețel. Băgați capul doamnei înăuntru. E un remediu foarte eficace. L-am și încercat eu azi-dimineață.

Sărmana! Îmi pare rău, dar nu pot face nimic. Singură și-a ales bărbatul!

Rămînem numai noi trei. Eu, Tram și Caucciù.

Tram ridică receptorul telefonului.

— Chem furgoneta morgii și pe doctorul Tell? mă întreabă. Pot să am încredere de data asta?

— Mii de draci, spun. Poți avea oricînd încredere în mine!

În timp ce face numărul, mă privește țintă. Ia apoi receptorul și i-l dă lui Caucciù.

— Na, zice, vorbește tu. Noi ne ducem puțin dincolo.

Mă ia de braț și ieșim.

Ajungem în salon, unde se află încă expusă toată marfa. Se mai văd cîteva cioburi de vas pe podea, iar pe perete, la locul unde atîrnă tabloul sculptorului Luciofontana.

Gel cu găuri.

Ne oprim să privim.

— Asta e artă ? întreabă Tram.

— Nu știu, zic, nu mă pricep.

— Nu e bine să stai tot timpul în incinta poliției, zice. N-ai cînd să te pui la curent cu lucrurile astea.

— Iată gaura de prisos, zic.

Îi arăt gaura știută.

O privește atent.

— Calibru douăzeci și doi, adevărat zice.

Desprinde tabloul și-l ia sub braț.

— Să-l ducem în depozit.

Îl ducem în magazie și intrăm în camera blindată. Gaura corespunde cu cea din peretele capitonat.

— Exact, zice Tram.

Îi predau glonțul recuperat.

Ieșim și ne îndreptăm spre pădure. Caucciù ne ajunge din urmă. E tot cu urechea prinsă de epolet.

— Ai răbdare, îi zic. Trebuie să pice doctorul Tell și o să ți-o desprindă el cumva.

Vrea să-mi ardă un picior pe sub genunchi, dar se oprește la jumătate. Nu poate face mișcări bruște fără să riște să-și smulgă urechea.

Traversăm grădina, trecem prin fața lui Magari.

E tot acolo, încremenit, sprijinit cu spatele de sapa care-l susține.

Îl bat cu palma pe spate.

— Hei, zic, mergem să-l deshumăm. Avem nevoie de dumneata pentru identificare.

Se scutură și mă privește.

— E mort ! bîiguie el.

Trece în urma cortegiului și ajungem la mormînt. E acoperit în întregime cu flori, dar bătrînica nu se vede nicăieri.

— S-o ținem la distanță pe donna Ines, zic. E mai bine să nu știe nimic de toată afacerea asta.

Sosesc alți trei agenți și doctorul Tell.

— Ce mai e ? zice doctorul Tell. De-abia am dus unul de-aici.

— Mai e încă unul, zice Tram.

Agenții încep să sape și între timp doctorul desface capsele din urechea lui Caucciù.

N-am timp să privesc operațiunea.

Văd că apare Greg dinspre prundișul rîului tîrînd după el un sac ce pare destul de greu. Îi ies în întîmpinare să i-l iau mai înainte să se prăbușească la pămînt cu răsuflarea tăiată.

Arunc sacul la picioarele lui Tram.

— Vrei să-l deschizi ? îi zic. Înăuntru e Sebastiano.

Tram se apleacă, dezleagă capătul sacului, aruncă o privire înăuntru, face o strîmbătură și-l închide repede.

Se îndreaptă și rămînem cu toții în așteptare.

„Stai puțin să mă gîndesc, zic. Miercuri noapte Spărgătorul-de-Nuci a ascuns undeva sacul în care era Sebastiano, iar joi dimineața s-a dus să-l arunce în rîu. Asta s-a întîmplat probabil cînd Greg s-a dus să pună plicul cu ciorapul la cutie, așa încît cînd Greg

s-a întors și n-a mai găsit sacul în ascunzătoare, a trebuit să se ducă să-l caute în rîu. De-asta era ud leoarcă. Important e că pînă la urmă l-a găsit."

Agenții au încetat săpatul și scot acum din groapă un tip plin de pămînt.

Îl scutură puțin și Magari se apropie să-l privească.

Face semn din cap că da.

— Da, zice. E Dai !

E încălțat doar cu pantofi, fără ciorapi.

— Faceți tot ce e de făcut, spune Tram agenților. Puneți pe urmă sacul ăsta în groapă și acoperiți-l bine.

— Vă dau un sfat, zic ; puneți florile deasupra așa cum erau. Nu trebuie să observe nimic bătrînica.

Ne îndreptăm spre poartă. Eu și Tram. Caucciù rămîne cu grupul. Aș avea chef să mă întorc și să-i ard un șut la gleznă, dar de data asta renunț.

— Ai reușit, zice Tram. Dacă era farsă o pățeai !

— De, zic, eu o scot cam întotdeauna la capăt. Și nu glumesc niciodată !

— Vino la poliție să definitivăm totul, zice, și ad-o, dacă poți, și pe secretara aia, cum ai zis c-o cheamă ?

— Peruzeaua, îi zic.

— Peruzeaua, zice Tram. De ceilalți și de rest mă ocup eu. Deci, pe mîine dimineață.

Îl las la poartă și mă îndrept spre mașină. Cînd ajung la colț, mă întorc.

— Ei locotenente, strig.

Tram se oprește.

— Nu uita să-i restitui lui Sibilio draperia înflorată pe care mi-a împrumutat-o să-l înfășor pe Caucciù.

Face un gest urît, apoi sare în mașină.

Încep să rîd, iar Greg rîde și el.

— Ce faci ? îl întreb. Te duci la „Pipistrello ?"

Face semn discret că da. Dar e mort de oboseală.

— Bine, te conduc, hai sus, zic.

Sare lîngă mine și o pornesc.

Îl las la „Pipistrello", apoi o întind și o apuc pe autostradă către Palo Lungo. Nu trebuie să aduc Peruzeaua mîine dimineață la poliție ?

Cît îmi trebuie să ajung la ferma mătușii ei ? Nimica toată. Nici n-am plecat bine, că și văd ferma apărînd la capătul drumului.

Intru ca fulgerul într-o curte mare, în mijlocul unui fîlfîit de pene și a unui cor de găini speriate.

Sar din mașină și alerg către casă.

Peruzeaua apare în prag. Mă opresc în fața ei și o privesc.

— Salve, zic, am venit să-ți spun că acolo totul s-a terminat cu bine.

Surîde și mă privește.

— S-a terminat chiar tot ? mă întreabă.

Fac semn discret apoi îmi strecor mîna sub brațul ei și o pornim împreună.

Ieșim din curte și o apucăm pe o potecuță prin grîul pîrguit.